

அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்

(ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய விருது பெற்ற நாவல்)

தமிழ்க் குரல் பதிப்பகம்

மாக்களை சோடி

JPL

C7185

அந்த உலகத்தில்
இந்த மனிதர்கள்

24

(ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய விருது பெற்ற நாவல்)

திருவண்ணாமலை
நூலகம்

71852C

மாத்தளை சோமு 20.3.99
பொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

156905

தேசிய நூலகப் பரிஷத்
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்க்கூரல் பதிப்பகம்

சிட்னி-சென்னை-கொழும்பு.

156905 CC

‘அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்’
மாத்தளை சோமு
பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கு
அட்டைப்பட ஒவியம்—கார்த்திகேயன்
வெளியீடு - ஒன்று
அச்சுப் பதிப்பு

2/813

விலை : தமிழகத்தில் ரூ. 40/-
இலங்கையில் ரூ. 60/-
ஆஸ்திரேலியாவில் \$ 10 டாலர்கள்

ANDHA ULAGATHIL
INDHA MANIDHARGAL
MATTALI SOMU

Published by :

TAMILKURAL PATHIPPAKAM
8/116, The Crescent
Homebush west
N. S. W-2140. Australia.

Printed By :
Maruthy Press
173, Peters Road
Madras-600 014
South India

சமர்ப்பணம்

எனது இலக்கிய முயற்சிகளின்
முழுமையைப் பார்ப்பதற்குள் பிரிந்து
போய்விட்ட தாய் தந்தையருக்கு

மாத்தளை சோழுவின் இதர படைப்புகள்

தோட்டக் காட்டினிலே

(மூவர் சிறுகதைத் தொகுதி)

மாத்தளை தமிழ் எழுத்தாளர் மன்ற வெளியீடு

நமக்கென்றொரு பூமி

(சிறுகதைத் தொகுதி)

மதுரை மீனாட்சி பதிப்பக வெளியீடு

இலங்கை நாட்டுத் தெனாலிராமன் கதைகள்

(அந்தரேயின் நாடோடிக் கதைத் தொகுப்பு)

அவன் ஒருவனல்ல

(சிறுகதைத் தொகுதி)

மதுரை மீனாட்சி பதிப்பக வெளியீடு

விரைவில் வெளியிட யிருப்பவை :

அவள் வாழத்தான் போகிறாள்

(நாவல்)

எல்லை தாண்டாத அகதிகள்

(நாவல்)

என்னுரை

எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில், ஒரு இலட்சியத்தில் 1967-ஆம் ஆண்டு முதன் முதலாக இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் எழுத ஆரம்பித்தேன். முதலில் சிறு துணுக்குகள், காந்தியைப் பற்றி—நேருவைப் பற்றி இன்னும் உலகத்தலைவர்களைப் பற்றி எழுதினேன். பிறகுதான் எதை எழுத வேண்டும், ஏன் எழுத வேண்டும், எழுதுவது யாருக்காக என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் எனக்குள் விடை தேடிக்கொண்டு, அப்படி மலர்ந்த விடைகளுக்கு உருவமாக—அந்த லட்சியங்களின் அடையாளமாக 1969-ஆம் ஆண்டு சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன்.

இலங்கையின் பிரபல நர்ஸிதழ்களான வீரகேசரி, தியைதி, தினகரன் ஆகியவற்றின் வார இதழ்களில்— சிரித்திரன், மர்ணிக்கம் போன்ற மாத இதழ்களில் சிறுகதைகள் நிறைய எழுதியிருக்கிறேன் தமிழகத்தின் இதழ்களான கலைமகள், கல்கி, கணையாழி, குங்குமம், சுபமங்களா, இந்தியா டூடே (தமிழ்), ரத்னபாலா, தீபம் ஆகியவற்றில் சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கின்றேன்.

எங்கே எழுதினாலும்—எதில் எழுதினாலும் என்னுடைய பார்வையில் மலரும் எழுத்துக்களாக வரவேண்டும் என்பது என் இலட்சியம். அதனால் பல பத்திரிகைகளில் என் சிறுகதைகள் வரவில்லை. அப்படி வராததற்கு நான் பொறுப்பல்ல; ஈசல்களாக மலர்கிற பல சிறுகதைகள்—பல ஸ்டாம்புகளில் படித்து விட்டு—அப்படிப் படிக்கிறபோது ஒரு மயக்கத்தைத் தந்து விட்டு மரணித்துப் போகின்றன! அவைகளால் காலத்தை வென்று நிற்க முடியா; அவைகள் அச்சு மழையில் முளைக்கிற காளான்கள்!

சிறுகதைகள்—கவிதைகள்—நாவல்கள் யாவும் பொழுது போர்க்கிற்காக எழுதப்பட வேண்டியவை என்று சிலர்-இல்லை பலர்—நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை-தெரிந்திருக்க நியாயம் இல்லை;கலை இலக்கியங்கள் மனிதனை — சமூகத்தை, சமுதாயத்தை — அடையாளம் காட்டுபவை என்பது உண்மை தான்... இலக்கியங்கள், அதிலும் மக்கள் இலக்கியங்கள் மூலம்தான் ஒரு நாட்டைத் தரிசிக்க முடியும். அந்த ரீதியில்—அந்த நோக்கில்—எனது படைப்புகளை—எழுதும் காலத்தை நிதரிசனமாகக் காட்டுகிற கண்ணாடியாகக் காட்ட முயற்சி செய்து உள்ளேன்—செய்து வருகிறேன்.

இப்போது உங்கள் கையில் இருக்கிற நாவல் அத்தகைய நாவலாகும்.வார்த்தைக்கு வார்த்தை ஆபாசம்-அடுத்து என்ன வென்று திடுக்கிட வைக்கும் திருப்பங்கள்-மனித வாக்கங்கள் கோபப்படுகிற உறவுக்கு ஆசைப்படும் கதர் பாத்திரங்கள்—இன்னும் சொல்லப் போனால் உணர்ச்சி நரம்புகளைச் சூடேற்றுகிற வார்த்தைகள் — நிறைந்த நாவலாக இது இருக்காது! மர்றாக இதுவரை நீங்கள் பார்த்து உலகத்தை—சந்திக்காத மனிதர்களை இந்த நாவல் காட்டும்.

உங்கள் கையில் மின்னுகிற மேர்திரம், அதனை நகையாக்க மனிதன் உழைக்கிற உழைப்பு பலருக்குத் தெரிந்த கதை; சிலருக்குத் தெரியாத கதை! அந்த பலருக்கும்—சிலருக்கும் தெரியாத கதைதான், அந்தத் தங்கத்தைச் சுரங்கத்திலிருந்து வெட்டி எடுக்க மனிதன் படுகிற துன்பம்...அங்கே அவன் வாழ்கிற வாழ்க்கை! அதைப் போலவே மோதிரங்களில்—சங்கிலிகளில் மின்னுகிற மாணிக்கக் கற்களை (Gem) இன்று 'நம்பரு'க்கு ஏற்ப தேடுகிற புஷ்பராமம்—எமரால்—சபையர் போன்றவற்றை மண்ணிலிருந்து வெட்டிக் கொணர இந்த மனிதர்கள் படும் துன்பம் — அங்கே அவர்கள் வாழ்கிற வாழ்க்கை, பல்லின மொழி உழைப்பாளிகளிடம் இருக்கிற பொது உறவு—உழைப்பவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டக் காத்திருக்கிற மனித சுறாமீன்கள், நிச்சயம்

இல்லாத ஒன்றை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு அந்த நிழல்களை நிஜங்களாக நினைக்கிற கதாபாத்திரங்கள் யாவற்றையும் காட்டுகின்றது இந்நாவல்.

இந்நாவல் எழுதுவதற்காக அல்லாமல்—எனது நண்பர், அந்த உலகத்தில் உழைப்பதால் அவருக்காக அந்த உலகத்தைப் பார்க்க கலுகங்கை (மர்ணிக்கக் கற்கள் கிடைக்கிற பகுதி) என்ற இடத்திற்குப் போனேன். அங்கே எனது நண்பர் பெ. சுப்பிரமணியன் அவர்களோடு சில நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். அங்கிருந்து திரும்பிய பின்னர் என்னிலிருந்து பிறந்தது இந்த நாவல், 'அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்'.

1984-ஆம் ஆண்டு சென்னை நர்மதர் பதிப்பகம் இந்த நாவலை முதன்முதலில் தமிழகத்தில் வெளியிட்டது. 1991-ஆம் ஆண்டு இதே நாவலை, கொழும்பு தேயிலைப் பதிப்பகம் இலங்கையில் வெளியிட்டது. இலங்கையில் இந்நாவலை வெளியிட எனது நண்பரும் பத்திரிகையாளருமான திரு எஸ். சுந்தரதாஸ் அவர்கள் முன்னின்று உழைத்தார். அதனை இந்நேரத்தில் நினைவு கூர்வதோடு அவருக்கு நன்றி செலுத்தவும் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன். தமிழகத்தில் வெளியான போது தமிழகப் பத்திரிகைகள், வாசகர்கள், இலக்கியவாதிகள் பாராட்டுதல்களைப் பெற்ற இந்நாவல், இலங்கையில் 'தேயிலைப் பதிப்பகத்தின்' வெளியீடாக வந்த பின்னர் சிறந்த நாவலுக்கான சாகித்திய மண்டல பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டது. இஃது மலையக மண்ணுக்குக் கிடைத்த ஓர் அங்கீகாரமர்கும். இதனையிட்டு ஒரு எழுத்தாளன் என்ற முறையில் பெருமிதம் அடைகின்ற அதே நேரத்தில் ஒளிவீசும் மாணிக்கக் கற்களைத் தோண்டி யெடுத்திட உழைக்கிற மக்களின் இருண்ட உலகத்தை எனது பேனாவினால் வெளிக் கொணர முடிந்தமையும், இதனை அங்கீகரிக்கிற விதமாகச் சாகித்தியப் பரிசு கிடைத்தமையும் எனது பேனாவின் உழைப்பிற்கு வந்து சேர்ந்த வெற்றியெனக் கருதுகின்றேன்.

இந்த இனிமையான நேரத்தில் எனது எழுத்து முயசிற்களுக்குத் தார்மிக ஆதரவைத் தந்த 'வீரகேசரி' வாரவெளியீடு ஆசிரியர் திரு பொ. ராஜகோபால் அவர்களுக்கும், 'தினகரன்' பிரதம ஆசிரியர் திரு ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கும், 'தினபதி' ஆசிரியர் திரு எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்களுக்கும், 'தீபம்' ஆசிரியர் அமரர் திரு நா. பார்த்தசாரதி அவர்களுக்கும், 'சிரித்திரன்' ஆசிரியர் திரு எஸ். சிவஞானசுந்தரம் அவர்களுக்கும் எனது அன்பான நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

கூடல் கடந்த தமிழர்களினால் 'தேமதுரத் தமிழோசை' உலகின் பல நாடுகளில் முழங்கிக் கொண்டிருக்கிற இக்காலகட்டத்தில் ஆஸ்திரேலியர் உள்பட பல நாட்டுத் தமிழ் நெஞ்சங்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந்த நாவல் 'தமிழ்க் குரல்' பதிப்பகத்தின் முதல் வெளியீடாக வருகின்றது.

இந்நாவலைச் சென்னையில் அச்சிட உதவிய எனது மதிப்புக்குரிய கலைமகள் நிர்வாக ஆசிரியர் திரு எஸ். வி. ரமணி அவர்களுக்கும், இதனை அழகுற அச்சிட்ட மாருதி அச்சகத்தாருக்கும், அட்டைப்பட ஓவியம் வரைந்த கார்த்தி அவர்களுக்கும், நாவலின் இந்திய—இலங்கைப் பதிப்புகளுக்கு முன்னுரைகளைத் தந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் திரு வல்லிக்கண்ணன் அவர்களுக்கும், பேரர்தனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் திரு சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கும் எனது அன்பான நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

நல்ல நூல்களை வெளியிடுவதும்—வாங்குவதும்—படிப்பதும் முன்னேறத் துடிக்கின்ற ஒரு சமுதாயத்தின்-மொழியின்—நாட்டின் அடையாளமர்கும். அந்த வகையில் இந்த நாவலை வாங்கிப் படித்து ஆதரிப்பீர்கள் என நம்புகின்றேன்.

நன்றி, வணக்கம்.

17-2-1994

மாத்தளை சோமு

முன்னுரை

உலகம் பலவிதம் என்பர். உலகத்தினுள்ளேயே வெவ்வேறு விதமான உலகங்கள் பலப் பல இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு தொழில் துறையும் தனித் தனி உலகம் ஆகும். அங்கே தொழில் புரிகிற மனிதர்களும் ரகம் ரகமானவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையும் விசேஷ மாறுபாடுகளைக் கொண்டதாகவே அமையும். அவை எல்லாம் மற்றவர்களுக்குப் புதிராகவும் புதுமையான விஷயங்களாகவுமே இருக்கும்.

அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு புதுமையான சூழலையும் அங்கே தொழில் புரிந்து வாழ்க்கை நடத்துகிற உழைப்பாளி மக்களின் சிரமங்களையும் அறிமுகம் செய்கிறது மரத்தளை சோமுவின முதல் நாவலான 'அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்...'

வித்தியாசமற்ற ஒரு தொழிலை, தனிப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை முறையை அனுபவ பூர்வமாகவும் திறமையோடும் விவரிக்கிறது இந்த நாவல். தமிழில் இது ஒரு தனி ரகமான படைப்பே ஆகும்.

இரத்தினக் கற்களை அணிந்து மினுக்குகிற மனிதர்களில் பெரும்பாலேருக்கும் ஒளி நிறைந்த அந்தக் கற்கள் எவ்வாறு வந்து சேருகின்றன என்பது தெரியாது. ஒளிவீசும் மணிக் கற்களின் பின்னே இருண்ட வரலாறு பதுங்கியிருக்கிறது. அந்த ரகமான கற்களைத் தோண்டி எடுக்கிற முயற்சிகள், நிச்சய வெற்றிக்கு உறுதி அளிக்காத கொடுமையும் மர்மமும் மண்டிய அனுபவங்கள், அவற்றில் ஈடுபடுகிற மனிதர்களின் வாழ்க்கை உருக்கமான சோகக் காவியமாகும். இவை அனைத்தையும் மாத்தளை சோமு விரிவாகச் சித்திரிக்கிறார் இந்த நாவலில்.

(1984-இல் சென்னை, நர்மதா பதிப்பகம் வெளியிட்ட இந்த நாவல் முதல் பதிப்பின் முன்னுரை...)

ஸ்ரீலங்காவில் கலுகங்கை வட்டாரத்தில் மாணிக்கம் தோண்டி எடுக்கப்படுவதை இந்த நாவல் வர்ணிக்கிறது. அங்கு நீடிக்கிற நிலைமைகளை அறியாதவர்கள், 'கலுகங்கை சொர்க்க பூமி, அங்கே மண்வெட்டியை எடுத்து நாலு கொத்து கொத்தியதும், கைக்கு மாணிக்கம் கிடைத்து விடும் என்று நினைக்கிறார்கள். அதைப் பல லட்சத்திற்கு விற்கலாம்; பணம் சேர்க்க அங்கேதான் போகவேண்டும்' என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கே, அந்த உலகத்தில் எத்தனை இரவுகள், எத்தனை பகல்கள், எத்தனை மாதங்கள் இருட்டிலும் வெயிலிலும் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்பது யாருக்குத் தெரியும்! இவர்களுக்குச் சொன்னால் புரியுமா?

அந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கைச் சிரமங்களை, அவர்களுடைய ஆசைகளை, கனவுகளை, எண்ணங்களை, ஏக்கங்களை, செயல்களை, நம்பிக்கைகளை, தேர்ல்விகளை, விடாமுயற்சியை, மன உறுதியை எல்லாம் பிறருக்குப் புரிய வைக்கிற முயற்சியை மாத்தளை சோமு மேற்கொண்டு, பாராட்டத் தகுந்த வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்.

பெருத்த லாபமும் படாடோப வாழ்வும் பெற முடியும் என்ற ஆசையோடு மாணிக்கக் கல் தோண்டும் முயற்சியில் பணத்தை ஈடுபடுத்துகிறார்கள் முதலாளிகள். வேலை எதுவும் கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட்டு அலுத்து, நல்வாழ்வும் ஒளி மயமான எதிர்காலமும் கண்டுவிடலாம் என்று கனவு கண்டு தங்கள் உழைப்பையும் காலத்தையும் அம் முயற்சிக்கு அர்ப்பணிக்கிறார்கள் தொழிலாளிகள்.

நகரங்களில், சமூகத்தில், குடும்பத்தோடு வாழமுடியாமல் போகிறவர்கள்— 'உசுரோட வாழ்றது எப்படின்னு பயமா இருக்கு' என்று உணர்கிறவர்கள் - மாணிக்கக் கல் தோண்டும் காட்டில், வசதிகளற்ற 'வாடி'யில், பயங்கரமான படுமோசமான சுற்றுப்புறத்தில் வாழத் துணிகிறார்கள். உற்சாகத்தோடு உழைக்கிறார்கள்; சிரிக்கிறார்கள் நாகரிக சமுதாயத்தில் 'மனிதன் பொல்லாதவன்' என்று அனுபவத்

திலே உணர்ந்தவர்கள் 'அந்த உலகத்தில்' மனித நேயமும், இன ஒற்றுமையும், மனித அன்பும் செழித்து வளர்வதைக் கண்டு மகிழ்கிறார்கள்.

இந்த உண்மைகளை மணியம் என்ற ஒரு நபரின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதன் மூலம் மாத்தளை சோமு அழகாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். இந்த நாவலில் வருகிற கதை மாந்தர்கள் அனைவரும் நல்ல மனிதர்கள். அவர்களில் நொண்டி முத்து சுவராஸ்யமான குணச்சித்திரம்.

இங்கே கனவுப் பயிர் வளர்த்து, ஆசையின் பலன்களை அறுவடை செய்வதற்காக அரும்பாடு படுகிற மனிதர்கள் விரக்தி கொள்ள நேர்கிற சந்தர்ப்பங்கள் பலப் பல. இப்படி வாழ்வதைவிடச் செத்துப் போவதே நல்லது என்று அவர்கள் எண்ணுவதும் உண்டு. ஆனாலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஆறுதல் கூறிக் கொண்டு, மேலும் நம்பிக்கையை வளர்ப்பது அவர்கள் இயல்பாகி விடுகிறது.

“கஷ்டத்துக்குப் பயந்து செத்துப் போறதுன்னர் இந்த உலகத்திலே மனுசனே இருக்கமுடியாது. அப்படிச் செத்தால் அவன் மனுசனில்லே. கையாலாகாத சேரம்பேறி. கஷ்டத்தைப் பொறுத்து வாழ்வவன்தான் மனுசன். செத்துப் போன்னர் மனுசன் இல்ல. பிரச்னை சாகாது. அது இன்னொரு மனுசனையும் சாகடிக்கும்.”

இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள்—சிந்தனைக்கு விருந்தார்கும் நல்ல கருத்துக்கள்—அந்த உலகத்தின் மனிதர்கள் வாயிலாக இந்த நாவலில் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

அந்தக் கார்டும் அங்கே வாழத் துணிகிற மனிதர்களும்—
“ஓ, அது தனி உலகம்! அவர்கள் தனி மனிதர்கள்!”

அவர்களின் பண்பை அழகாக எடுத்துச் சொல்கிறார் சோமு. அவர்களுடைய சிரிப்பை, சிரிக்கும் உள்ளத்தை, அவர் வர்ணிப்பது ரசமாக இருக்கிறது.

“நட்பு அவர்களிடம் இருக்கிறது. காட்டின் மத்தியில் சத்தம் போட்டுச் சிரிக்கும் உள்ளம் இருக்கிறது. அவர்களின் சிரிப்பொன்று போதுமே, அவர்களின் உள்ளத்தைக் காட்ட, சத்தம் போட்டு வாய்விட்டுச் சிரிப்பார்கள்.”

வேறொரு இடத்தில் அந்த மனிதர்களின் சிரிப்பைச் சோமு இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்: “சிரிப்பு மனிதனின் தனிச் சொத்து. அதை யாரும் தனி உடமையாக்க முடியாது. யாரும் அதை அடிமைப்படுத்த முடியாது. சிரிப்பு இங்கே ஒரு தோழன். காட்டில் வெயிலில் வேலை செய்து உழைக்கும்போது காட்டு மலர்களாய் மலர்ந்து மணம் வீசுவது இந்தச் சிரிப்பு. இது காடுதான். இது தனி உலகம்தான். இந்தக் காட்டில், இந்த உலகத்தில் அந்த மனிதர்கள் சிரிக்கலாம். சிரிப்பார்கள்.”

சிரமங்களினூடும் சிரிக்கக் கற்றுக் கொள்கிற அபூர்வ மனிதர்களைப் பற்றி—சொந்த உறவுகளிலும் குடும்ப வாழ்க்கையிலும் பிணக்குகளையும் மனக் கசப்புகளையும் அனுபவித்த போதிலும், தொழில் நண்பர்களிடையே அன்பு மிக்க உறவையும் மனஅமைதியையும் பெற்று நம்பிக்கையோடு பாடுபடுகிறவர்களைப் பற்றி—இந்த நாவல் பேசுகிறது.

திருவனந்தபுரத்தில் ஆற்றில் மணல் அள்ளிப் பிழைப்பு நடத்துகிற மனிதர்களின் தனிமமான வாழ்க்கையைச் சுவையாகக் கூறும் ஆ. மாதவனின் ‘புனலும் மணலும்’, திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கிழக்குக் கடலோரத்தில் மீன் பிடித்து வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்களின் வாழ்வு முறையை அழகாகச் சொல்கிற வண்ணநிலவனின் ‘கடல் புரத்தில்’

—ஆகிய நாவல்களைப் போல, ஸ்ரீலங்காவில் மாணிக்கக் கற்களை வெட்டி எடுப்போரின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் மாத்தளை சோமுவின் ‘அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்’ விசேஷமான ஒரு படைப்பாக மிளிர்கிறது.

அவருக்கு எனது பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும்.

சென்னை,

வல்லிக்கண்ணன்

முன்னுரை—2

இலங்கைத் தமிழ் நாவலுக்கு வயது நூறாகிவிட்டது. அசன்பேயுடைய கதையைச் சித்திலெவ்வை மரைக்கார் வெளியிட்டது 1885-இல் ஆகும். இது வரை பல்வேறு பிரச்சினைகளையும், அநுபவங்களையும், களங்களையும் எமது நாவலாசிரியர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

எங்களைப் போன்ற மனிதர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது? அவர்களுடைய எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதையெல்லாம் அறிவதிலுள்ள ஆர்வத்தின் விளைவாக நாவல் படிக்கின்றோம். மாத்தளை சேர்மு எழுதியுள்ள இந்நாவலை வாசிக்கத் தொடங்கியவுடனேயே மணியம் என்ற பாத்திரத்தின் பரபரப்பும் அங்கலாய்ப்பும் எங்களை ஈர்க்கின்றன. அவனுக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை அறியும் ஆவலுடன் நாவலைத் தொடர்ந்து படிக்கின்றோம்.

ஆசிரியர் மெல்ல மெல்ல, ஆனால் அதிக பிரயத்தன மின்றி நம்மைக் கலுகங்கைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அது எமக்குப் புதிய பிரதேசமாகத் தோன்றுகின்றது. அப்பிரதேசத்தின் பாங்கினையும் தனிமைப் படுத்தப்பட்ட தன்மைகளையும், அங்கு உடலுழைப்பில் ஈடுபடும் சில மனிதர்களின் பிரச்சினைகளையும் அவலங்களையும் ஒற்றுமையினையும், 'சான்' சைஎதிர்பார்க்கும் அவர்களது அங்கலாய்ப்புக்களையும், வேறு சிலருக்கு அகப்பட்டதை எண்ணிய ஏக்கங்களையும் மனக்கலப்பை நாடிய வேடிக்கைகளையும் காண்கிறோம். வாடி வாழ்க்கை, பந்தல் வெட்டுதல், இள்ளம் உடைத்தல் முதலானவை எமக்குப் புதிய புலங்களிற் புதிய உணர்வுகளையும் புதிய சிந்தனைகளையும் தூண்டுகின்றன.

ஒரு காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு தேயிலை றப்பர்த் தோட்டங்களுக்குக் கூலிகளாக இழுத்துவரப்பட்டவர்கள் எத்தகைய மனக்கோட்டைகளுடன் வந்தனர் என்பதையும் அவர்களது கோட்டைகள் சிதறிய அனர்த்தங்களையும் அறிவோம். கலுகங்கைப் பகுதிக்கு ஆசைக்கனவுகளை

(1991-இல் கொழும்பு தேயிலைப் பதிப்பக வெளியீட்டில் வெளியான பதிப்பின் முன்னுரை...)

156905

நெஞ்சங்களிற் சுமந்து கொண்டு செல்லும் பலருக்கும் நிகழ்பவை எம் உள்ளங்களைத் தொடுகின்றன. உடலுழைப்பை நம்பி ஏழைகள்-இந்துக்கள், பௌத்தர்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வேறுபாடுகளோ, தமிழர், சிங்களவர் என்ற வித்தியாசங்களோ இன்றி உழைப்புக்குத் தக்க ஊதிய மின்றித் துயரப்படுவதைப் பார்க்கிறோம்.

ஒரு நாவலில் அதன் நிகழ்ச்சிகள் இயல்பானவையர்கவும் எடுத்துக்கொண்ட களத்தில் இடம் பெறக் கூடியவையாகவும் இருக்க வேண்டும். மாத்தளை சோழ இக்கதை நிகழ்களத்தைப் பற்றிய விசாலமான அறிவுடையவராகவும் நிகழ்ச்சிகளை நன்கு சித்திரிக்கும் ஆற்றலுடையவராகவும் விளங்குகின்றார். கதை நிகழும் களத்தின் வர்ணனையானது பாத்திரங்கள் செயற்படுவதைச் சித்திரிக்கும் கதைப் பேர்க்கினுக்குக் கட்டுப்பட்டதாய் அமைதல் வேண்டும் என்பர். ஏனெனில், பின்னணியில் வாசகர் உள்ளங்களைப் பறி கொடுக்குமிடத்துக் கதை நகர்வு மந்தகதியடையக்கூடும். ஆயினும், சில நாவல்கள் பகைப் புலத்தைச் சுவாரஸ்யமாகப் புலப்படுத்துவதனாலும் சிறப்பெய்தக் கூடும். புதுப் புலன்களைத் தரிசிப்பதிலும் வாசகர்களுக்கு ஆர்வம் இல்லாமலில்லை. சம்பவக் கோவைகளாக அமைபவை எவ்வளவுதான் வேகமாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் இருப்பினும் உயர்ந்த நாவல்களாவதில்லை.

இந்நாவலைப் பொறுத்தவரையில் பகைப்புலம் சம்பந்தப்பட்ட விபரங்களும் வர்ணனைகளும் ஒரேவிடத்து நீண்டும், மீளக் கூறப்பட்டும் கதையின் செம்பாகமாக அமையாமலும் இருக்கலாம். ஆனால், காட்டப் புகுந்த வாழ்நில நடவடிக்கைகளையும் நிலைமைகளையும் பிரச்சினைகளையும் சித்திரிக்கும் ஆசிரியரின் ஆர்வமே அதற்குக் காரணமென்று தோன்றுகிறது. அவரது அவதான சக்தி விதந்து பாராட்டத் தக்கது. கலுகங்கை மாணிக்கக் குழிகளையும் வாடிகளையும் மட்டுமின்றிப் பஸ் வண்டிப் பிரயாணத்தைக் காட்டும் தத்ரூபத்தில் அச்சக்தி துலங்குகின்றது.

புதிய வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் அனுபவங்களையும் எதிர் நோக்குபவர்களைப் பார்க்கும் வேட்கைக்கு விருந்தளிப்பனவாக இந்நாவலில் வரும் சில பாத்திரங்கள் அமைந்து உள்ளன. நொண்டி முத்துவும், மணியமும். லட்சுமியும் இலேசில் மறந்து விடத்தக்க பாத்திரங்களல்ல.

கதாபாத்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று உறவு கொள்வதற்கு மட்டுமன்றி, ஆசிரியத் தலையீட்டுத் தடங்கலின்றிப் பாத்திரங்களை வாசகர் அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவுபவை உரையாடல்கள். அவை நாவலை அதிக பிரயத்தனமின்றி வாசிக்கத் துணையாவதுடன் பாத்திரங்களையும் சம்பவங்களையும் நேருக்கு நேர் காணும் உணர்வினையும் அளிக்க வல்லவை. சிறந்த உரையாடல்கள் கேட்கப்படும், வாசிக்கப் படுவதில்லை என்பர். பாத்திரங்களுக்கு இயல்பான பேச்சு வழக்கினைக் கையாண்டு நாவலை நடத்திச் செல்ல இந்நாவலாசிரியர் முனைந்துள்ள சிறப்பினையும் குறிப்பிட வேண்டும். கதைக் கரு நெகிழ்ச்சியானதாகவும் வாசிக்க இதுமானதாகவும் இருக்கிறது.

இலக்கியத் துடிப்பு மிக்க மாத்தளை சோமு பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளில் மட்டுமன்றி, தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதி வருகிறார். 1973-இல் 'நவரசம்' மாத இதழின் ஆசிரியராகவும், 1978-இல் சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'மக்கள் மலர்' நாளேட்டின் உதவியாசிரியராகவும் பணி புரிந்துள்ளார். இந்நாட்டு மலையக மக்கள் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கும் 'தோட்டக் காட்டினிலே' என்ற சிறு கதைத் தொகுதி ஈழத்திலும், 'நமக்கென்றொரு பூமி' என்ற சிறு கதைத் தொகுதி தமிழ் நாட்டிலும் வெளியாகி வரவேற்கப்பட்டுள்ளன. அவரது இலங்கை நாட்டுத் 'தெனாலிராமன் குட்டிக்கதை'களும் பத்திரிகைகளின் பாராட்டைப் பெற்றது.

இந்நாவலின் வாயிலாக மாத்தளை சோமுவின் மனிதாபிமானப் பார்வையும், உழைக்கும் மக்கள்பாற் கொண்ட பரிவினையும் மட்டுமன்றி அவருக்குள்ள சிருஷ்டி ஆற்றலையும் இனம் கண்டு கொள்கிறோம். எனவே, உழைக்கும் மக்களின் துயரங்களையும் அவற்றுக்கான காரணங்களையும் விண்டு காட்டும் வகையில் மேற்கொண்டு பல நாவல்களை அவரிடம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை.

} சி. தில்லைநாதன்
தமிழ்த் துறைத் தலைவர்

பத்திரிகைகளின் பார்வையில்...

உலகில் பல்வேறு தொழில் துறைகள் உண்டு. ஆங்காங்கே பணிபுரியும் பல்வேறு மனிதர்களின் உலகமும் வெவ்வேறாகத் தான் அமையும்.

இந்நூலுள் இலங்கையிலுள்ள 'கலுகங்கை' எனும் இடத்தில் தங்கி, மாணிக்கக் கற்கள் தோண்டி வெளிப் படுத்தும் மனிதர் தம் வாழ்க்கை படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. கதைத் தலைவன் மணியம், வளம் நிறைந்த வாழ்க்கையிலுள்ளவர்களைவிட மகிழ்ச்சியான முறையில் நாட்களைக் கடத்துபவன்; அன்றன்று கிடைத்ததைக் கொண்டு மனநிறைவு கொள்பவனாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறான்.

மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு காண்பது பிரச்னைதான். பிரச்னைக்கு மற்றவர்களை அழிக்கத்தான் தெரியுமே தவிர, அது அழிவதேயில்லை. எனவே, துன்பங்களைக் கண்டு அஞ்சி மரணத்தை ஏற்பது மாபாவம் என்ற கருத்து இந்தப் புதுமை யான நாவலில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

தார் நோட்டில், மணித்தியாலம், மரணித்து, 'டொபி' தட்டு, லந்தாரம், கெழமை, குசினி, அல்வாங்கு, தேத்தண்ணி, சாம்பரா என்பன போன்ற இலங்கைத் தமிழ்ச் சொற்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. 'போதும் என்றாகி விட்டது' என்ற நம் வழக்கு 'வேண்டாம் என்றாகி விட்டது' என்று சொல்லப்படுகிறது.

சிங்களமும் தமிழும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடை அங்கு இருந்தமை சிரிசேன என்பான் மூலம் தெரிகிறது.

மணியன் குடும்பச் சூழல், நண்பர் குழாம், அவற்றுக்குள்ள உறவுமுறை காட்டப்படுகின்றது. பொதுவாக உறவினர் களிதம் பெறும் மகிழ்வைவிட, நண்பர்களிடையே அடையும் மகிழ்ச்சியும் அன்பும் பெரிது; நிறைவைத் தருவது என்ற உண்மைக் கருத்து இங்கே மணியத்தின் வாழ்க்கை வாயிலாக வெளியிடப்படுகின்றது.

'வயிறு கஞ்சிக்கு அழும்போது கொண்டை பூ கேட்டதாம்' இது போன்ற பழமொழிகளும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன.

மாணிக்கச் சுரங்கத்தில் பணியாற்றும் ஒரு இலங்கைத் தொழிலாளியின் வாழ்க்கை நிலை தெளிவாகச் சுட்டப் பட்டுள்ளது இந்நூலில். இது கற்போர்க்கு மகிழ்வும் பயனும் தரவல்லது.

— 'தமிழரசு' இதழில் (16-2-85)

மாத்தளை சோமுவின் மற்றொரு நூல் 'அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்!'

இதுவொரு நர்வல், சிறீலங்காவில் கலுகங்கைப் பகுதியில் மாணிக்கக் கற்களை வெட்டியெடுத்துப் பிழைப்பு நடத்துவோரைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரு படைப்பாகும்.

விடை மிகுந்த பொருளாக மாணிக்கக் கல் விளங்குகிறது. ஒளி மிளிரும் இக்கற்களை வாங்கிச் சேர்ப்பவர்கள்—நகைகளில் பொறுத்தி அணிகிறவர்கள் எத்தனை பேர்? ஆனால் யாருக்கேனும் தெரியுமா, ஒளிரும் இக்கற்களைப் பூமிக்கடியிலிருந்து அகழ்ந்தெடுத்துக் கொடுக்கும் மனிதர்கள் ஒளி வீசாத-இருண்ட வாழ்க்கையைப்பற்றி?

அந்த மனிதர்களின் இன்ப துன்பங்களையும், ஆசாபாசங்களையும், கனவுகளையும், ஏக்கங்களையும் இந்த நர்வல் சித்திரிக்கிறது.

பிழைப்பு நடத்தும் மனிதர்கள் வெவ்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு தொழிலும் ஒவ்வொரு விதமான வாழ்க்கையாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தனிமமான வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் நவீனங்களைக் குறிப்பிட்ட சிலர் புனைந்திருக்கிறார்கள். மாத்தளை சோமு அப்படிப்பட்ட தனிமமான வாழ்க்கையை—சிறீலங்காவில் மாணிக்கக் கல் தோண்டி எடுக்கும் மனிதர்கள் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு இந்நர்வலைப் படைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

— 'மக்கள் மறுவாழ்வு' இதழில் 'ஏப்ரல்' 85

இலங்கையில் கலுகங்கை என்ற இடத்தில் மாணிக்கக் கற்கள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு பலப் பலர் மண்ணைத் தோண்டும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடுகிறார்கள். சில சமயம் மாணிக்கம் கிடைக்கிறது. பெரும்பாலும் மக்களின் கடின உழைப்பு வீணாகிப் போகிறது. அபூர்வமாக

அந்.—2

மர்ணிக்கக் கற்கள் கிடைக்கிறபோது பெரும் பணத்தை அதற்காகச் செலவு பண்ணி எண்ணற்ற உழைப்பாளிகளை அம் முயற்சியில் ஈடுபடுத்துகிற ஒரு சில முதலாளிகள் கொழுத்த லாபம் அடைகிறார்கள். அவர்களது ஆடம்பரமான சுகபோக வாழ்க்கையைப் பார்க்கிற உழைப்பாளிகள் தங்களுக்கும் அப்படி அதிர்ஷ்டம் அடிக்கும் என நம்பித் தீவிரமாகப் பாடுபடுகிறார்கள். அவர்கள் வாழ்வு முழுவதும் கனவுகள் கண்டு, ஆசைகள் வளர்த்து, வறுமை நிலையிலேயே உழல வேண்டியிருக்கிறது.

அவ்விதம் உழைத்துப் பாடுபடுபவர்களின் வாழ்க்கையை, அவர்களுடைய கடின உழைப்பை, அவர்கள் வளர்க்கும் கனவுகளையும் ஆசைகளையும் இந்த நாவல் நன்கு விவரிக்கிறது. அந்த நிலைமையிலும் அவர்கள் சகோதர உணர்வோடும், மனிதத் தன்மை குன்றாமலும், நகைச்சுவையை இழந்து விடாமலும் இருக்கிறார்கள். நகரத்தில் வசிக்கும் நாகரிக மனிதர்களின் இயல்புகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட பண்புகள் அவர்களிடம் காணப்படுகின்றன என்பதை மாத்தளை சோமு அநுபவ பூர்வமாக இதில் படம் பிடித்திருக்கிறார். இந்த வித்தியாசமான நாவல் சுவாரஸ்யமாக இருப்பதுடன், பல புதிய விஷயங்களைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் படைப்பு ஆகவும் அமைந்துள்ளது

— 'தீபம்' இதழில் 1985 ஜூன்

ஸ்ரீலங்காவில் கலுகங்கை வட்டாரத்தில் மாணிக்கம் தோண்டி எடுக்கப்படுவதை இந்த நாவல் வர்ணிக்கிறது. அங்கு நீடிக்கிற நிலைமைகளை அறியாதவர்கள், "கலுகங்கை சொர்க்க பூமியென்று, அங்கே மண் வெட்டியை எடுத்து நாலு கொத்து கொத்தியதும், கைக்கு மாணிக்கம் கிடைத்துவிடும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

அந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கைச் சிரமங்களை, அவர்களுடைய ஆசைகளை, கனவுகளை, எண்ணங்களை, ஏக்கங்களை, செயல்களை, நம்பிக்கைகளை, தோல்விகளை, விடாமுயற்சியை, மன உறுதியை எல்லாம் பிறருக்குப் புரிய வைக்கிற முயற்சியை மாத்தளை சோமு மேற்கொண்டு, பாராட்டத் தகுந்த வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்.

— 'மஞ்சரி' 1985 நவம்பர் — டிசம்பர் இரு இதழ்களில் புத்தகப் பகுதியில் வெளியான சுருக்கத்தின் முன் குறிப்பு,

வாசகர்களின் பார்வையில்...

★ உங்களின் 'அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்' என்ற புத்தகம் கொண்டு வந்து வாசித்தேன். கலுகங்கை வாடிவிடு, மணியம், நொண்டிமுத்து தேத்தண்ணி கொண்டு வருவது, சிரிசேன பேசும் கொச்சைத் தமிழ் இவைகளை வாசிக்கையில் சிரிப்பும், இறத்தோட்டை நகரின் (நான் பிறந்த ஊர்) நினைப்பு வந்து கவலையுமாக இருக்கும். இனி எக்காலம் இறத்தோட்டையில் என் வீட்டைப் பார்ப்பேன்? ஊர் ஞாபகத்திற்காகத் திரும்பத் திரும்ப உங்க நாவலைப் படித்துக் கொண்டிருப்பேன். நொண்டிமுத்து மறக்க முடியாத மனுசன். எங்கோ சந்திச்ச ஞாபகம் வருது...

ஆச்சி, திருமதி சி மா. ராசையா
கலிபேர்னியா, அமெரிக்கா

★ மாணிக்கக் கற்கள் தோண்டி எடுக்கப்படுவதையும் சாதி, மதம், மொழி உணர்வுகள் இன்றி ஒன்று சேர்ந்து உழைக்கிற மக்களின் உணர்வுகளையும் மிக அழகாக ஒரு திரைப்படம் பார்ப்பதுபோல் இந்த நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழில் வரவேற்க வேண்டிய முயற்சியாகும். நாவலா சிரியருக்கு எனது பாராட்டுதல்கள்...

திருமதி பாலம் லக்ஷ்மணன்,
சிட்னி, ஆஸ்திரேலியா

★ மாத்தளை சேர்மு அவர்களின் 'அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்' ஓர் அருமையான உயிரோட்டமுள்ள கதை. முடிவு என் கண்களைக் குளமாக்கியது. விலையுயர்ந்த கல் தோண்டும் முயற்சியில் ஈடுபடுபவர்களின் ஆசைகள், கனவுகள், மற்றும் அன்றாட வாழ்க்கையின் சுகதுக்கங்களை உள்ளம் தொழும் வகையில் 'மணியம்' என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் நயம்பட விளக்கியுள்ளார். இக்கதை மனித நேயத்தின் சிறப்பைத் தெள்ளத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது பாராட்ட வேண்டிய ஓர் உன்னதமான படைப்பு.

மது ஸ்ரீராம் — சிட்னி

★ நாவலைப் படித்தேன். அதில் உள்ள மணியம், நொண்டி முத்து, சுந்தரம், லட்சுமி போன்ற பர்த்திரங்களை நல்ல முறையில், தாங்களுக்கு என்று உள்ள நடையில் எங்கள் கண்முன்னே நிறுத்தியுள்ளீர்கள். எனக்கு இதுவரை ஸ்ரீலங்காவில் மாணிக்கம் தோண்டி எடுக்கப்படுவது பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. ஆனால் இந்த நாவலின் மூலமாகக் கல்கங்கை வட்டாரம் என் மனதில் பதிந்துவிட்டது.

ஒரு சராசரி மனிதனின் ஆசைகள், கோபங்கள், பாசம் பந்தம் ஆகிய அனைத்தையும் தாங்கள் நல்ல முறையில் சொல்லியுள்ளீர்கள். நொண்டிமுத்து ஒரு நல்ல கேரக்டர் என் மனதில் மிகவும் பதிந்துவிட்டது. மணியத்தின் மனசு கவலைப்படும் போது நொண்டி முத்து கூறும் ஆறுதல் வார்த்தைகள், நாம் கவலைப்படும் போது யாராவது இப்படி ஒரு நண்பர்கூட இருந்து ஆறுதல் சொல்லக்கூடாதா என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆனால் நாவலின் முடிவை என் மனம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. உலகில் கஷ்டப்பட்டவர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டேதான் இருக்கவேண்டுமா? தங்களைப் போன்ற எழுத்தாளர்களாவது கதைகளில் ஏழைகளுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமையுங்கள்—அவர்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு எனச் சொல்லுங்கள்...

மொத்தத்தில் வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நல்ல தமிழ்க் கதையைப் படித்த திருப்தி...

ரெ.வாசுதேவன், எம்.ஏ.
காரைக்குடி, தமிழ்நாடு

அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்

காலில் செருப்பை மாட்டிக் கொண்டு, அந்த வீட்டை விட்டு வெளியே வந்த மணியம், இடக்கையில் கனக்கின்ற ஒரு பார்சலோடு வேகமாகத் தார்தோட்டில் பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடந்தான். வெயில் நெருப்பாகச் சுட்டெரித்தது. தோட்டில் சில இடங்களில், வெயிலின் சூடு தாங்கமுடியாமல், உடைபட்ட கொப்பளம் போல் தார் கசிந்து உருகிப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. வேகமாக நடந்த மணியம், பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போய்ப் பஸ் பிடிக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பில், கீழே பார்க்காமல் நடந்து, தவறுதலாக ஒரு இடத்தில் கசிந்து உருகிப் பொங்கிய தாரில் காலை வைத்து விட்டான். காலில் செருப்பு இருந்ததால் கால் தப்பியது. ஆனால் செருப்பு தப்பவில்லை. அதன்கீழ்ப் பகுதி முழுவதும் தார் ஒட்டிக் கொண்டது. அதன் பின்னர் செருப்பை இழுத் தெடுத்து நடக்க வேண்டி வந்தது அவனுக்கு. நடந்தான்; ஆனால் வேகமாக நடக்க முடியவில்லை.

தோட்டில் அடுத்தடுத்துக் கால் வைக்கும் போது, காந்தத்தில் இரும்பு ஒட்டிக் கொள்வதுபோல் செருப்பில் ஒட்டியிருந்த தார், தோட்டெல்லாம் ஒட்டி ஒட்டி அடையாளம் போட்டுக் கொண்டே வந்து கொண்டிருந்தது. நடப்பது கூடச் சிரமமாக இருந்தது. கையிலோ கனமான பார்சல். அந்தப் பார்சலின் பாரத்தால், கை நரம்பெல்லாம் இழுபட்டு 'விண்' 'விண்' நென்று வலித்தது. வேகமாக நடக்க முடியுமா? இரண்டு மணிக்குப் பஸ்ஸாம்... அவன் மனம் பதறியது. புறப்படும்போது மணி ஒன்று. இன்னும்

ஒரே ஒரு மணித் தியாலம்தான் இருக்கிறது. அதற்குள் பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போய்ப் பஸ்ஸைப் பிடிக்க வேண்டும். இப்போதே கலுகங்கைக்குப் போகும் பஸ்ஸுக்கு அனுமார் வால் போரல் கியூ நீண்டு போயிருக்குமே...எப்படிப் பஸ் கிடைக்கும்? இதே சாலையில் நடந்து போனால் செட்டித் தெருச் சந்திக்குப் போகலாம். செட்டித் தெரு சந்தியைத் தாண்டி இன்னும் சிறிது தூரம் போனால் பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போகலாம்...மணியம் வேகமாக நடந்தான்.

ஒரே கையால் பார்சலைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்ததால் கை வலித்தது. பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு பார்சலை மறுகைக்கு மாற்றவேண்டிய உணர்வில், செட்டித் தெரு சந்தி வரை போன மணியம், செட்டித் தெரு சந்தியில் ஒரு கடை வாசலில் கிடந்த ஒரு கல்லின் மீது பார்சலை வைத்தான். சில நிமிடம் ஓய்வெடுத்தான்; பெருமூச்சு விட்டான். அதன் பின்னர் மீண்டும் பார்சலைத் தூக்கப் போனபோது, “யாரு மணியா?” என்று ஒரு குரல் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. பார்சலைத் தூக்காமல் திரும்பிப் பார்த்தான். வெற்றிலையை மென்றுகொண்டே நின்று கொண்டிருந்தான், அவனுக்குத் தெரிந்த முத்தையா! மணியம் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

முத்தையர் வெற்றிலைக் காவி படிந்த பல்லைக் காட்டிச் சிரித்துவிட்டு, “தூரப் பயணம் போல இருக்கே! எங்க போறீங்க? கலுகங்கைக்கா?” என்று வஞ்சகம் இல்லாமல் கேட்டான். மணியத்தின் முகம் ‘சடா’ரென்று கறுத்தது. “எங்க போறீங்க?” நல்ல கேள்வி கேட்டான். அவனுடைய கேள்வி ஒரு கொக்கிபேர்ல அவனை இழுத்தது. மணியம் பதிலே சொல்லாமல் முத்தையாவின் முகத்தைக்கூடப் பார்க்காமல் கோபத்தில் விறுவிறுவென்று நடந்தான், பார்சலைத் தூக்கிக்கொண்டு. மணியத்தின் மனசு உடைந்தது போலாகிவிட்டது. ஒரு பயணம் போகும்போது, ‘எங்க

போறீங்க?’ என்று கேட்கக் கூடாதாம். கேட்டால் போகின்ற பயணம் சரி வராதாம். ஆனால் முத்தையா கேட்டு விட்டானே!

திரும்பிப் போய்விடுவோமர் என்றுகூட மணியம் யோசித்துப் பார்த்தான். ஆனால் அவனுடைய கையில் உள்ள பார்சல், அவனைத் திரும்பிப் போக விடுவதாய் இல்லை. கலுகங்கைக்குப் போனதுமே, சமைப்பதற்கு வர்ங்கிய மீனும், மரக்கறிகளும் (காய்கனி) அந்தப் பார்சலில் இருக்கின்றன. அவற்றை என்ன செய்ய முடியும்? அதோடு இன்று கட்டாயம் போகவேண்டிய வேலையும் கலுகங்கையில் இருக்கிறது.

கலுகங்கையில் இருந்து புறப்படும்போதே, நொண்டி முத்து அவனிடம் ரகசியமாக, “நாளைக்கு வந்திரணும்; அப் புறம் வர்ரேனுட்டு அதை மகளைப் பார்த்துக்கிட்டு இருந்திராத! வேல தலைக்கு மேல இருக்கு. மணி சரியா?” என்று வேடிக்கையுடன் சொல்லியனுப்பினான். அப்போது அவன் நொண்டி முத்துவிடம் மீன் வாங்கி வருவதாகச் சொன்னான். அவனும் இவனையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். மீனை சமைக்க தேங்காய்கூடத் துருவி வைத்திருப்பான். நொண்டி முத்து மீனை ஆக்கினால், ஒரு கோப்பை சோறு அதிகமாகவே சாப்பிடலாம். அதன் ருசியே தனிதான். அவ்வளவு ருசியாக ஆக்குவான். அவன் ‘கை’க்கு அப்படி ஒரு ராசி உண்டு. ம்! வந்ததே வந்தோம் போவோம் கலுகங்கைக்கு!

தனக்குத் தர்னே ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டே நடக்க ஆரம்பித்தான். பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வரும்வரை வழிநெடுகத் தனக்குள்ளே ‘கொஞ்சம்கூடப் புத்தியில்லாதவன். ஒரு பயணம் போற நேரம் எங்க போறேன்னு கேட்டுட்டானே முட்டாள்’ என்று முத்தையாவைத் திட்டித் திட்டி, தன்னையே திருப்திப் படுத்திக் கொண்டான்.

எவ்வளவு திருப்தியாக அவன் இப்போது இருந்தாலும், அவன் மனத்தில் முதலாளி பஸ்ஸுக்குப் புறப்படும்போது

சொன்னதைக் கேட்டிருக்கலாம் என்ற நினைவு வரத்தான் செய்தது. இருந்தாலும் திரும்பிப் பேச மனசில்லாமல், பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடந்தான். நினைவெல்லாம் அப்போது முதலாளி செல்லையாவையே வட்டம் போட்டது.

ஒரு பயணம் போகும்போது, இப்படி குறுக்குக் கேள்வி கேட்பார்கள் என்றுதான் முதலாளி செல்லையர், அவனை இப்போது, இந்த நேரத்தில் போகவேண்டாம் என்று தடுத்துப் பார்த்தார். “இப்ப பேச வேணாம் தம்பி! விடிய முந்தி எல்லாரும் தூங்கர நேரம் போகலாம். ஒரு கரச்சலும் இருக்காது. பட்டபகல்ல பேர்னர் எங்க போறேன்னு கேப்பானுக. சில நேரம் கேக்கர்ட்டியும் பரவாயில்ல, எங்க போறங்கிற மாதிரி பார்ப்பானுக. பார்க்கிறதே மேர்சமா இருக்கும். அப்புறம் போற பயணம் போன மாதிரிதான். பயணம் அரோகராதான்...” என்று சொன்னார். மணியம் கேட்கவில்லை.

மறுநாள் காலையில் கலுகங்கையில் ‘பத்தலில்’ முக்கியமான வேலை இருப்பதால் அப்போதே பேச வேண்டும் என்று அவரிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான். அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவன்மீது அவருக்கு நம்பிக்கை நிறைய இருக்கிறது. அவனை நம்பித்தான் கலுகங்கையில், மாணிக்கக் கல் தோண்டும் வேலையில், பல ஆயிரத்தைச் செலவழித்து வருகிறார். அதனால் அவர் அவனை வழியனுப்பி வைத்தார். வழியனுப்புவதற்கு முன்னர், அடிக்கடி கதவைத் திறந்து ‘சகுனம்’ சரியர்க இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டார். அவனுக்குத் தைரியம் சொன்னார். அவன் தலை மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். அவனும் தைரியத்தோடு முதலாளியின் அன்பையும், சகுனம் பார்த்ததையும் மீட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டான். நடந்தான்...இடையில் முத்தையாவைப் பார்த்தான்; மனத்தில் இருந்த தைரியம் ஒழுகிவிட்டது.

மீண்டும் மீண்டும் இப்போது முதலாளி சொன்னதைக் கேட்டிருக்கலாம் என்ற நினைவு தான் வந்து கொண்டே இருந்தது. முதலாளி பயணம் போவதில் கெட்டிக்காரர். அவரோடு பயணம் போவதே தனிக்கதை. ஒரு பயணம் போவதற்கான இலக்கணங்கள் அவருக்குத்தான் தெரியும்... அவரிடம் கேட்டுத்தான் படிக்க வேண்டும். அவர் நினைத்ததும், திடீரென்று தோளில் 'பேக்'கை மாட்டிக் கொண்டு போகவே மாட்டார். நின்று நிதானித்துத்தான் பயணம் போவார். போகும் போது, பயணம் வெற்றியடைய வேண்டும் என்பதில் குறியாக இருப்பார். வெற்றியும் காரணபார். பயணம் போவதற்கு முன்னர், அதற்காக அவர் ஒரு 'நாடகமே' ஆடுவார். அதை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தாலும் சிரிப்புத்தான் வரும். அதை நினைத்துப் பார்த்தான். குபீரென்று வந்த சிரிப்பை முகத்தில் மேடையேற விடாமல் உள்ளேயே அடக்கிக் கொண்டான். பிறகு மெல்ல முதன்முதலில் அவரோடு போன அந்தப் பயணத்தை நினைத்துப் பார்த்தான்.

அன்று காலையில் கலுகங்கைக்குப் போக, அன்றைய தினத்திற்கு முதல் நாள் பகலிலிருந்து தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு வாரத்திற்கு முன்பேயே காலண்டரைப் புரட்டிப் புரட்டி, நல்ல நேரம் எல்லாம் முன்பே பார்த்து வைத்தார். அன்று இரவு மணியமும் அவர் வீட்டிலேயே தங்கினான். அவனால் தூங்கவே முடியவில்லை. முதலாளி தூங்க விட்டால் தானே! வீட்டில் எல்லோரும் சாப்பிட்ட பின்னர், வீட்டுக்கு வெளியே வராந்தாவில் ஊரே அடங்கியும் அடங்காத, தூங்காத அவர், ஒரு சின்னப் பாயை விரித்துப் போட்டு உட்கார்ந்து தன் பக்கத்தில் மணியத்தையும் உட்கார வைத்து, கலுகங்கையைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே இருந்தார். மணியம் 'ம்..'போட்டும் தலையாட்டியும் பதில் சொல்லிக் கொண்டும் இருந்தான் அடிக்கடி 'ஆவ்'வென்று கொட்டாவி விட்டான். அவர்

பேச்சை நிறுத்தவில்லை. இப்படியே இரவு பன்னிரண்டு மணி வரை பேசிவிட்டு அவனைத் தூங்கவிட்டார். அதன் பின்னராவது அவர் தூங்கினாரா என்னவோ தெரியவில்லை. சரியாக முனரை மணிக்கே ஆறு மணி பஸ்ஸில் போக எழுப்பி விட்டார்.

நர்லு மணிக்கெல்லாம் வேட்டி சட்டை போட்டுக் கொண்டு விபூதி பூசி, சாமி கும்பிட்டு, கதவைத் திறந்து வெளியே வர நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். கதவிலே 'ஓத்த' கண்ணால் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ள ஒரு ஓட்டையில், தன் ஒற்றைக் கண்ணை வைத்து, வெளியே யாரும் இருக்கிறார்களா என்று சகுனம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் பார்த்தது போதாது என்று மணியத் தையும் பார்க்கச் சொன்னார். அடிக்கடி, "யாரும் நீக்கிறாங்களா" என்று பாருங்க தம்பி பாருங்க தம்பி..." என்று அவனைத் தூண்டிக் கொண்டே இருந்தார். அது அப்போதே அவனுக்குச் சிரிப்பைக் கொடுத்தது. இப்போது அதை நினைக்கும் போது சிரிக்க சொல்லவா வேண்டும்?

தன்னையும் மீறி வந்த சிரிப்பை, தனியாக நோட்டில் நடக்கும்போது கொட்டக்கூடாது என்பதற்காக அடக்கி, தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டு மணியம் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்தான். கியூவில் போய் நின்று கொண்டான்.

கலுகங்கைக்குப் போகும் பஸ் வந்து, டிக்கெட் கொடுக்க ஆரம்பித்ததும் பஸ்ஸில் உட்கார இடம் கிடைக்குமா என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தான். உட்கார இடம் கிடைக்கா விட்டால் நின்று கொண்டே போக வேண்டும் நின்று கொண்டே பஸ்ஸில் போவது சுலபமா? பாதையும் பயங்கரமானது. தேகத்தை ஆட்டிக் குலுக்கி விடுமே பஸ்! நின்று நின்று கால் மரத்து வலிக்குமே. தவித்தான் மணியம்.

ஆனால் அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் உட்கார இடம் கிடைத்து விட்டது. மணியத்திற்குச் சந்தோஷம் .. 'எங்க போறீங்க?' என்று கேட்ட முத்தையாவைக் கூட மறந்து போய்விட்டான் அவன்.

கையில் இருந்த பார்சலை, தான் இருக்கப் போகும் 'ஸீட்டு'க்கடியில் வைத்துவிட்டு ஸீட்டில் உட்கார்ந்தான் அவன் உட்கார்ந்த கொஞ்ச நேரத்தில், பஸ் முழுவதுமே கூட்டம் நிறைந்துவிட்டது. இன்னும் நிறைய பேர் உள்ளே வர முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அத்தனை பேரையும் இரண்டு பஸ்ஸில் அடைக்கலாம்; அடைக்கவேண்டும். ஆனால் ஒரே பஸ்ஸில் போகத் துடித்தார்கள். இந்த நேரத்தில் இரண்டு பஸ் போயிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு பஸ்தான் போக இருக்கிறது.

பஸ்ஸின் உள்ளே உட்கார்ந்திருக்கின்ற கூட்டத்தைவிட அதிகக் கூட்டம் நிற்குகொண்டிருந்தது. அவர்களுடைய சாக்குமுட்டைகள், பார்சல்கள், பொதிகள், சூட்கேஸ்கள், சில வியாபாரிகளின் வர்த்தகப் பொருட்கள் எல்லாம் பஸ்ஸில் தான் இருந்தன. அதில் ஒரு பகுதி உள்ளேயும், இன்னும் ஒரு பகுதி மேலேயும், அதாவது அதன் தலையிலும் வைக்கப் பட்டிருந்தது. இது தவிர, கைக்கு அடக்கமான சிறு சிறு பார்சல்கள், ஒவ்வொரு 'ஸீட்டு'க்கு அடியிலும் வைக்கப் பட்டிருந்தன. இது போன்ற தூரப் பயணப் பஸ்களில் இப்படிப் பலரின் பொருட்கள் பிரயாணம் செய்யத்தான் செய்யும். அதற்காக இத்தனைப் பாரத்தையும் லொறியில் போடுவது போல் பஸ்ஸில் போடலாமா? ஏன் முடியாது? பஸ்கண்டக்டரின் சட்டை சேப்பில் சில்லறைப் பாரத்தைப் போட்டால் இப்படியென்ன, இன்னும் அதிகமாகவே போடலாம்!

ஜன்னல் ஓரத்து ஸீட்டில் இருந்த மணியம், கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளி வைத்தான். காற்று 'ஹோ'வென்ற

சத்தத்துடன் உள்ளே வர ஆரம்பித்தது. இவ்வளவு நேரமும் கண்ணாடிக் கதவை மூடியிருந்ததால்தான், காற்று உள்ளே வரவே இல்லை. வேர்த்துக் கொட்டியது. புழுக்கமாக இருந்தது. வியர்வையினால் மனித உடம்புகளில் இருந்து வீசும் தூர்நாற்றம் மூக்கை முட்டியது. இப்போதோ நிம்மதியாக இருந்தது. தலைக்குமேல் 'பேன்' சுற்றுவதால் வரும் காற்று போல் காற்று வந்தது. புழுக்கம் ஓடியது. தூர்நாற்றம் மறைந்தது. மணியம் ஜன்னல் வழியாக வெளிப் பக்கத்தைப் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

பஸ் ஸ்டாண்டில் ஓரிரண்டு பஸ்களே நின்று கொண்டிருந்தன. மக்களோ பத்துப் பன்னிரண்டு பஸ்ஸுக்குள் அடைக்கக்கூடிய அளவுக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடையே பேப்பர் விற்கிறவன், கடலை வியர்பாரி, டொபி விற்பவன், பழ வியாபாரி, சிகரெட், பீடி, வெற்றிலை பாக்கு விற்பவர்கள் எல்லோருமே அங்கும் இங்கும் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதுவும் ஒரே நேரத்தில் சத்தம் போட்டு அலைந்தார்கள். அவர்கள் போடும் சத்தத்தை ஒரே நேரத்தில் ஒன்றாகக் கேட்கும் போது, ஓர் பயங்கர இசையைக் கேட்பதுபோல் இருந்தது. பாவம்... அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? கையில் உள்ளதை விற்கவேண்டுமே ..... அதற்காகத்தான் சத்தம் போட்டார்கள். சத்தம் போட்டால் தான் சில்லறை சேரும்; சில்லறை சேர்ந்தால்தான் வயிற்றைக் கழுவலாம். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் வயிறு சத்தம் போடும். அந்த வயிறு சத்தம் போடாமல் இருக்கத்தான் 'லைசென்ஸ்' வாங்கிக் கொண்டு சத்தம் போடுகிறார்கள். டொபி விற்கும் ஒருத்தன். ஒவ்வொரு ஜன்னல் அருகேயும் நின்று, டொபி தட்டை இரண்டு கையால், மேலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு சத்தம் போட்டான். மணியம் உட்கார்ந்திருக்கும் ஜன்னல் அருகேயும் போய், "ரூபாய்க்கு ஆறு டொபி... ஆறு டொபி..." என்று சத்தம் போட்டான். மணியம் முகத்தையே பார்த்தான் உற்று உற்றுப் பார்த்தான். வெகுநேரம் பார்த்தான். அவன்

முகத்தில் 'இவன் டொபி வாங்குகிறவன்' என்று எழுதி இருக்கிறதோ என்னவோ? அவனையே உற்றுப் பார்த்தான். அவன் அசையவில்லை. அவனுக்கு இந்த டொபி பிஸ்கட் எல்லாம் பிடிக்கவே பிடிக்காது. யாரும் கொடுத்தால் கொடுத்ததற்காகக் கொஞ்சம் சரப்பிடுவான்.

டொபி விற்பவன் சத்தம் பேர்ட்டுக் கொண்டே போய் விட்டான், அவன் போனதும் பேப்பர்காரன் வந்தான். பேப்பர் காரன் போட்ட சத்தத்தைக் கேட்டதும், அவனைக் கூப்பிட்டுப் பேப்பர் வாங்குவோமா வேண்டாமா என்று யோசித்தான் மணியம். இப்போது பேப்பர் வாங்காவிட்டால் இனி என்று டவுனுக்கு வருகிறானோ அன்றுதான் பேப்பர் பார்க்க முடியும். அதுவரைக்கும் கலுகங்கையில் பேப்பர் பார்க்கவே முடியாது. தமிழ்ப் பேப்பரே அங்கே வராது. பழைய பேப்பர் கொண்டு போயிருந்தால்தான் பார்க்க முடியும். இன்றுகூட ஒரு கட்டுப் பழைய பேப்பர் கொண்டு போகிறான். இரவில் 'லந்தாரம்' வெளிச்சத்தில் சும்மா இருக்கும்போது பார்க்கலாம்.

பேப்பர்காரனைக் கூப்பிட்டுப் பேப்பர் வாங்கினான் மணியம். சில்லறையை வாங்கிக் கொண்டு பேப்பரைக் கொடுத்து விட்டுப் போனான் பேப்பர்காரன். போகும்போது கூடுதலாகச் சத்தம் போட்டான். பேப்பர் ஒன்று விற்றுவிட்ட சந்தேகமும்...சத்தம் கூடுதலாக வந்தது.

பேப்பரை விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மணியம். அவன் எங்கே வேலை செய்தாலும் பேப்பர் பார்ப்பான். பேப்பரை உடனுக்குடன் பார்க்க முடியாவிட்டால் தனக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் இருக்கின்ற பழைய பேப்பர் களை வாங்கி, ஒரு வரி விடாமல் பார்த்து விடுவான். அப்படிப்

பார்த்தால்தான் அவனுக்கு நிம்மதி வரும். அதைப் பற்றி அவன் தன்னுடைய நண்பன் சுந்தரத்திடம் பேசுவான்...

“பேப்பர் பார்க்காம போனா என்னமோ மாதிரி இருக்கும். முந்தியெல்லாம் காலையில் தூக்கம் முழிச்சி எழும்புனென்ன பேப்பரைதான் மொத்தல்ல பார்ப்பேன். இப்ப தான் இந்தக் கலுகங்கைக்கு வேலைக்கு வந்ததில இருந்து அன்னைக்கி அன்னைக்கிப் பேப்பரைப் பார்க்க முடியல்லே! காட்டுல எங்க பேப்பர் இருக்குது? பழைய பேப்பரைச் சேர்த்து தான் பார்க்க முடியுது. பேப்பரைப் பார்க்காம இருந்திரலாம். ஆனா என்னால அப்படி இருக்க முடியல்ல...சில பேருக்குப் பீடி சிகரெட் மாதிரி எனக்குப் பேப்பர்...பேப்பர் பார்க்காம இருக்க முடியல்ல. பழசா இருந்தாலும் பார்த்தாதான் நிம்மதி...”

மணியத்தின் ஸ்கூல் காலக் கூட்டாளி சுந்தரம்தான், இப்போதும் அவனுக்குப் பேப்பர்களைச் சேர்த்து ஒன்றாகப் பார்க்கக் கொடுப்பான். அதைக் கொடுக்கும் போதெல்லாம் கட்டாயம் அவன் மணியத்தோடு பேசுவான். அவன் பேசுவது அனேகமாக அவனுடைய வேலையைப் பற்றித்தான் இருக்கும்.

“ம். பேப்பர் பார்த்தா சுடச் சுடப் பார்க்கணும். அதுக்கு இந்த வேல சரி வராது. நானும்தான் ஒவ்வொரு முறையும் சொல்றேன், இந்த வேல வேணாம்னு. திங்க இல்லாம, தூக்கம் இல்லாம, உடுத்தாம, படிக்காம கொசுக்கடியில காட்டுல மாணிக்கக் கல் தோண்டணுமா? மாணிக்கக் கல் கெடைச் சாதான் கையில நாலு காசு கெடைக்கும். சம்பளமும் இல்ல, சாப்பிட்டதுதான் மிச்சம். பேசாம இந்த வேலய விட்டுட்டு ஒரு கடையில வேலைக்குச் சேரலாம். நீ சேர்ரேனு சொல்லு, நல்ல எடமா பார்த்துச் சொல்றேன். நிம்மதியா இருக்கலாம்.”

மணியம் அதற்கு உடனே பதில் சொல்லாமல் சிரிப்பான். சிரிப்பு முடிந்ததும் பதில் சொல்லுவான். பதில் சரியாகத்தான் இருக்கும். “சம்பளம் இல்லாட்டியும் கல்லு கெடைச்சா என் பங்குக்கு ஏதாவது கெடைக்கும். கல்லும் நம்ம அவசரத்துக்குக் கெடைக்குமா? இப்பதான் நாங்க தோண்ட ஆரம்பிச்சோம். ஓடனே கெடைக்குமா? ஒவ்வொருத்தன் கல்லு தோண்ட ஆரம்பிச்சு வருசக் கணக் காகுது... அவங்களுக்கே இன்னும் கெடைக்கல்ல... நமக்கு மட்டும் நம்ம அவசரத்துக்குக் கெடைக்குமா? என்னவோ ஆண்டவன் கண் பார்த்தா தன்னால கல்லு கெடைக்கும். கெடைக்குங்கிற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு. ஆனா இதை வுட்டுட்டுக் கடையில வேலைக்குப் போக மாட்டேன். முந்தி ஒரு கடையில வேல செஞ்சது போதாதா? கடை வேல வேணாம்பனு போச்சி. கடையில சேர்ந்து மொதலாளிக்குப் பயந்து தலைய சொரிஞ்சி, காலை சொரிஞ்சி வாழறதைவிட இந்தத் கலுகங்கை காடு நல்லது...”

சுந்தரம் அதற்கு மேல் அவனிடம் ஒன்றுமே கேட்க மாட்டான். அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆயிரம் தடவை கலுகங்கையில் கல்லு தோண்டுவதை விட, கடையில் வேலைக்கு இருக்கலாம் என்று சொன்னாலும், அவன் கலுகங்கையை விட்டு இப்போதைக்கு வரவே மாட்டான். கலுகங்கைக்குச் சென்று கல்லு தோண்டுவதில் ‘ரெண்டில் ஒண்ணு பார்க்காமல் வரவே மாட்டான்’ என்று அவன், அவனிடமே ஒரு நாள் சபதம் செய்வது போல் சத்தம் போட்டுப் பேசியிருக்கிறான்.

பேப்பரின் முன் பக்கத்தைப் பார்த்து முடித்த மணியம், உள் பக்கத்தைப் பார்க்க வசதி இல்லாததால், பேப்பரை மடித்து வைத்த போது, பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவன், மீனைக் கொத்திக்கொண்டு பறக்கும் கொக்கைப் போல்,

இவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது விட்டு, 'இதுதான் பேப்பர் வாங்கச் சரியான சந்தர்ப்பம்' என்று எண்ணி, "பேப்பரைக் கொஞ்சம் தாழீங்களா?" என்று கேட்டான். மணியம் மறுப்பு தெரிவிக்காமல் பேப்பரைக் கொடுத்தான். அவன் மனத்துக்குள் ஆத்திரம்தான். காசு கொடுத்து வாங்கிய பேப்பரை முழுசா பார்க்கமுடியவில்லை. அதற்குள் கேட்டுவிட்டானே?

பேப்பரை வாங்கியவன் பார்க்க ஆரம்பித்தான். மணியம் ஜன்னல் வழியாகப் பஸ் ஸ்டாண்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பஸ் இன்னும் புறப்படவில்லை. ஆனால் பஸ் முழுவதுமே நிரம்பி விட்டது. கண்டக்டர் டிக்கெட் கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டு, பஸ்ஸில் பின் பக்க வாசலருகே, யாரையும் ஏறவிடாமல் நந்தி போல் நின்று மறைத்துக் கொண்டிருந்தான். டிரைவர் இன்னும் வரவில்லை. டிரைவர் வந்தால் பஸ் ஓடலாம். டிரைவர் எங்கே போயிருப்பான்? பஸ் ஸ்டாண்டில் உள்ள ஏதாவது ஒரு ஹோட்டலில் ஒரு கிளாஸ் சாராயம் போடப் போயிருப்பான். போடாமல் பஸ் ஓட்ட மாட்டான், அதை உறுதியுடன் சொல்லலாம். பஸ் ஓட்ட வரும் போதுதான் வாயைக் கையால் துடைத்துக் கொண்டே வருவானே!

பேப்பரைப் பார்த்து முடித்த பக்கத்த ஸீட்டுக்காரன், பேப்பரை மணியத்திடம் கொடுத்தான். மணியம் பேப்பரை வாங்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டான். இனி அவன் பேப்பரைப் பஸ்ஸில் வைத்துப் பார்க்கவே மாட்டான். கலுகங்கைக்குப் போய்ப் பார்க்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டான். கையில் பேப்பரை வைத்துக் கொண்டிருந்தால் பஸ்ஸில் இருப்பவர்கள் ஓசி கேட்பார்கள். கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டி வரும். கடைசியில் பேப்பர் திரும்ப வந்து சேராது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் அப்படித்தான் ஒரு பேப்பரை, யாரோ ஒருத்தர் வாங்கிப் பார்த்தார். பஸ்ஸில் இருந்து

இறங்கும்வரை அந்தப் பேப்பர் அவன் கைக்கு வந்து சேரவே இல்லை. கடைசியில் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும்போது கையை வீசிக் கொண்டு இறங்கினான்.

மணியம் தன் பக்கத்தில் இருப்பவனை, சற்று முன்னர் அவனிடம் பேப்பர் கேட்டுப் பார்த்தவனைப் பார்த்தான். ஓ! அப்போதுதான் அவனுக்கு, அவனும் தன்னையே பார்ப்பது தெரிந்தது. அவன் மணியத்தையே பார்ந்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு மெல்ல சிரித்தான். மணியத்தின் உதட்டிடையேயும் புன்னகை நெளிந்தது. ஒருத்தன் சிரித்தால் பதிலுக்குச் சிரிக்கத்தானே வேண்டும். சிரிப்பு மனிதனுக்கு இறைவனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அருமையான வாய்ப்பு. தெரிந்த முகமோ தெரியாத முகமோ அந்த முகங்களோடு பேச அறிமுகமாகச் சிரித்தால் போதும், பேச்சு தானாக வரும். மனிதர்களிடையே உறவுப் பாலம் அமைப்பதில் பலம் வாய்ந்த சாதனம் சிரிப்பு.

பக்கத்தில் இருப்பவனை இதற்கு முன்னர் தெரிந்து கொண்டிருக்கா விட்டாலும் இனியாவது தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதில் ஏதாவது நியாயம் இருக்கிறதா? தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதுதானே! அதனால்தான் மணியம் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் பக்கத்தில் இருப்பவன் உறவுப் பாலம் அமைத்தான். இப்போது அந்த உறவுப் பாலத்தில் வார்த்தைகள் நடமாடத் தொடங்கின.

“கலுகங்கைக்கா போறீங்க?” அவன்தான் பேசினான்.
மணியம் “ம்” என்பது போல் தலையை அசைத்தான்.

“நானும்தான் கலுகங்கைக்குப் போறேன். ஆறு மாசமா கல்லு தோண்டிக்கிட்டிருக்கிறோம். இன்னும் கல்லுதான் கெடைக்கல்ல. கெடைக்குங்கிற நம்பிக்கை மட்டும் மனசில இருக்கு...” என்று சொன்னவன், தான் மாணிக்கக் கல் தோண்டும் இடத்தின் பெயரையும் சொன்னான்,

அந். —3

இவன் கதையும் தன் கதை போல் இருக்கிறதே என்று வியந்த மணியம் பேசினான்.

“பென்ஸி அவுஸ் காணியிலா கல்லு தோண்டுறீங்க? நாங்களும் அதுக்குப் பக்கத்தில தான் தோண்டுறோம். பார்க்கப் போனா ரெண்டு பேரும் ஒரே இடத்தில்தான் இருந்திருக்கோம். ஆனர் ஒருத்தரை ஒருத்தர் தெரிஞ்சுக்க முடியல்ல. ம்...இங்க தெரிஞ்சுக்க முடியாது. தப்பித் தவறித் தனியா ஒருத்தன் காட்டுப்பக்கத்தில செத்தாகூட அவன் செத்ததைக் கண்டு புடிக்கவே ஒரு கெழமையாகும்.”

“அது நெசம்தான். ஆனர் டவுன்ல உள்ளவங்க என்ன நெனைக்கிராங்க? கலுகங்கென்னதும் காசு கொட்டிக் கெடக்கிர எடம்னு நெனைக்கிராங்க. இங்க நாம படுற பாடு நமக்குத்தானே தெரியும்! மனுசனோட மனுசன் பேசர துக்கே இங்க நேரம் இல்ல. நேரம் இருந்தாலும் பார்க்க முடியாது.....”

இருவரும் பக்கத்துப் பக்கத்து இடத்தில், ஒரு அரை மைலுக்குள் தான் இருந்திருக்கிறார்கள் ஆனால் ஒருத்தரை ஒருத்தர் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

‘சே! என்ன வாழ்க்கை! மனிதனை மனிதன் பார்க்க, சிரிக்க, பேச முடியாத வாழ்க்கை...’ மணியத்திற்கு திடீரென்று தான் வாழும் கலுகங்கை வாழ்க்கை மீது சலிப்பும் வெறுப்பும் தோன்றின. ஆனால் மழைக்காலத்தில் நீர்க்குட்டையில் முளைக்கும் நீர்க்குமிழிகளைப் போல் அந்தச் சலிப்பும் வெறுப்பும் சில நிமிடத்தில் ஓடி மறைந்தன. சில நேரத்தில் கலுகங்கையில் வெயிலில் — வெயில் என்றால் தலைக்கு மேலே நெருப்புக் கொட்டியது போன்ற வெயில்-வேலை செய்யும் போது இந்த வாழ்வே வேண்டாம் என்ற உணர்வு வரத்தான் செய்யும். டவுனில் வெளிச்சத்தில் நிழலில் கடையில் வேலை செய்து, நேரத்துக்கு நேரம் சாப் பிட்டுக் கொண்டு, படுத்துத் தூங்கி, கடை வாசலில் தூக்கம்

வரும்வரை, ஊர் சங்கதிகளைப் பேசித் தீர்த்து வாழ்ந்த வனுக்கு, இந்தக் காட்டு வாழ்க்கை, இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் கசக்கத்தான் செய்யும். ஆனால் மணியமோ இந்தக் கசப்பையோ, வெறுப்பையோ அவ்வப்போதே தன் மனத்தில் இருந்து தூக்கி வீசி, அங்கேயே மீண்டும் அதே காட்டிலேயே உழைக்கின்றான். இதற்குக் காரணம் ஆயிரம் சலசலப்புகள் மனத்தில் வந்தாலும், அதற்கு அஞ்சாத மன உறுதி கொண்டதுதான். இல்லாவிட்டால் இந்தத் தொழிலில் இறங்குவானா!

“சான்ஸ் ஏதும் பட்டிச்சா?”

மணியத்திற்கு அதைக் கேட்டதும் சிரிப்புத்தான் வந்தது. வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான். கடையில் வேலை செய்கிறவனைப் பார்த்து, ‘சம்பளம் சாடியெல்லாம் எப்படி?’ என்று கேட்பதுபோல், இங்கே வேலை செய்யவர்களிடம் ‘சான்ஸ் பட்டிச்சா?’ என்றுதான் கேட்பார்கள். அது தவறில்லை. அதற்குக் காரணம் உண்டு. இங்கே வேலை செய்பவர்களுக்குச் சம்பளமே இல்லை. மாணிக்கக் கல் கிடைத்தால் தான் பணம் கிடைக்கும். மாணிக்கம் நினைத்ததும் கிடைக்குமா? கலுகங்கை பாஷையில் சொன்னால் ‘சான்ஸ்’ இருந்தால்தான் மாணிக்கக் கல் கிடைக்கும்!

“சான்ஸின்னா சின்னச் சின்ன சான்ஸ் இருந்திருந்து படத்தான் செய்யுது. ஆனா அதுனால நமக்குப் பிரயோசனம் இல்ல. ஒரு மாசத்துக்கு முந்திகூட அப்படித்தான் நீல நெறத்தில் கல்லு ஒன்னு கெடைச்சிச்சி. ஆனா கல்லுல பழுது இருந்ததனால கூடுதலான வெலைக்கு விக்க முடியல்ல. கேட்ட வேலைக்கு வித்ததில ஆளுக்கு இருநூறு ரூபாதான் வந்திச்சி. என்னா செய்யிரது? வாங்கிக்கிட்டோம். ஆனா இப்படி சான்ஸ் பட்டா சரி வராது. அடிச்சா பெருசா சான்ஸ் அடிக்கணும். நமக்கும் ஏதோ பத்து இருபது பெரியதாய்க்

கெடைக்கும். நிம்மதியா வீட்டோட தொழில் செய்யலாம். ஆனா பெருசா சான்ஸ் அடிக்கணுமே!”

மணியம் தன் இதயத்தில் கூடு கட்டியிருக்கின்ற ஏக்கத்தையெல்லாம் அப்படியே கொட்டினான். அத்துடன் நிற்கவில்லை. அதை முகத்திலும் தேக்கிக் கொண்டான். முகத்தில் ஏக்கம் ரேகைகளாக மின்னின. ஓ! எத்தனை ரேகைகள்! அத்தனை ரேகையும் ஒவ்வொரு கதை பேசுமே...

ஒரு மாதத்திற்கு முன் நடந்தது அவன் நெஞ்சிற்குள்ளே ஓடியது...

ஒரு மாதத்திற்கு முன் மாணிக்கக் கல் தோண்டி யெடுத்து விற்றதில், அவன் பங்கிற்குக் கிடைத்த இருநூறு ரூபாவில், அம்மாவுக்கு ஒரு சேலை, அப்பாவுக்கு வேட்டி சின்னத் தம்பிக்குச் சேட், அதைமகள் லச்சிமிக்கு ரவுக்கை - புடவை, தனக்கு ஒரு சேட் வாங்கியதில் என்ன மிச்சம்? சில்லறைதான் மிச்சம். அந்தச் சில்லறையும்தான் சுந்தரத் தோடு படம் பார்த்ததில், ஹோட்டலில் டீ குடித்ததில் பறந்து விட்டதே!

மணியத்திற்குக் கவலையாய் இருந்தது. ஒரு கடையில் வேலை செய்திருந்தாலாவது மாதா மாதம் அவன் பெயரில் ஏதாவது தொகை சிறிசோ பெருசோ விழுந்து கொண்டே யிருக்குமே! விழும்.. விழும்... அதற்காகக் கடைக்காரன் காலைக் கழுவிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? அதைவிட இந்தக் காட்டிலேயே வேலை செய்யலாம். மணியத்திற்கு ரோஷம் வந்தது. பக்கத்து ஸீட்டுக்காரனைப் பார்த்தான்.

“என் கதையும் ஒங்க கதை மாதிரிதான். கல்லு தோண்டிக் கிட்டே இருக்கிறோம். சான்ஸ் படவே இல்ல. இதில வேற பொல்லாத காச்சல் வந்து ஆளைக் கொல்லுது. மூணு மாசத்துக்கு முந்தி காச்ச வந்து நா பட்ட பாடு போதும்னு போச்சு. ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டேன். இப்ப பரவாயில்லை... ஆனா முந்தி மாதிரி தெம்பு இல்ல...”

மணியம் அவனை உற்றுப் பார்த்தான். காய்ச்சல் வந்து போன சுவடுகள். அவன் முகத்திலும் முழு உடம்பிலும், அப்படி அப்படியே இருந்தன. மணியத்திற்கு அதைப் பார்க்கும்போது போன மாதம் காய்ச்சல் வந்து, படுத்துக் கிடந்து, படாத பாடுபட்ட சகாயத்தின் நினைவுதான் வந்தது. பெரல்லாத காய்ச்சல் சகாயத்தை ஒரு ஆட்டு ஆட்டி வைத்துவிட்டது. ஆளையே பாதியாக்கி விட்டது. ஏற்கனவே மெலிந்து இருந்தவன், இந்தக் காய்ச்சலில் எலும்பும் தோலுமாகி விட்டான். காய்ச்சலுக்கு மருந்து குடிக்க வீட்டுக்குப் போனவன்தான் இன்னும் திரும்பவே இல்லை. ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள். இப்போது கலுகங்கையில் முழுப் பொறுப்பும் மணியத்தின் கைக்கு வந்து விட்டது. அவனைச் சகாயம்தான் இந்த வேலைக்கே கூட்டி வந்தான். இன்றோ சகாயத்திற்கு அடுத்த இடத்தைப் பிடித்து விட்டான். அதற்கு அவனுடைய உழைப்பும் அறிவும்தான் காரணம். நன்றாக உழைக்கக் கூடியவன், ஆழ்ந்து யோசிக்கக் கூடியவன், படிப்படியாக முன்னேறிவிட்டதில் என்ன வியப்பு!

மணியம் சகாயத்தையும், காய்ச்சலில் அவன் பட்டதையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது பக்கத்தில் இருந்தவனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தோம் என்பதே மறந்து போய் விட்டது. ஓ! அது மட்டுமா மறந்துபோய் விட்டது. பஸ் புறப்பட்டதுகூட அவனுக்குத் தெரியவில்லை. கண்களை மூடிக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான். கண்களை மூடி என்ன செய்ய முடியும்? மனத்தை அல்லவா மூடவேண்டும். மனத்தை எப்படி மூடுவது? மனதில்தான் மேட்டிலிருந்து பள்ளத்திற்குப் பாயும் தண்ணீர் போல் பழைய நினைவுகள் ஓடி வந்து கொண்டே இருக்கின்றனவே?

**பொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.**

2

பஸ் வேகமாக வளைந்து, நெளிந்து மேட்டில் ஏறி, பள்ளத்தில் இறங்கி ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. ஜன்னலருகே இருந்தவாறு மணியம் வெளியே ஓடுவது போல் தோன்றுகின்ற காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். நேரம் போகப் போக, அவனுக்கு, தான் அந்தப் பஸ்ஸில் இருக்கிறோம் என்பதே மறந்து கொண்டே வந்தது. ஜன்னலுக்கு வெளியே ஓடுவது போல் தோன்றுகின்ற, மரங்கள், செடிகொடிகள், வீடு வர்சல்கள், பச்சை பசுமைகள் யாவும் மங்கிக் கொண்டே வந்தன. அவை மங்க மங்க, அதற்கு மேலாகச் சில காட்சிகள் ஓடிவரத்தான் செய்தன.

கலுகங்கைக்கு முதன்முதலில் சகாயத்தோடு போனதும் மாணிக்கக் கல் தோண்டும் வேலையைக் கஷ்டத்தோடு பழகியதும் அடுத்தடுத்து நினைவுகளாக வந்து கொண்டிருந்தன.

மணியம் ஒரு நாளும் மாணிக்கக் கல் தோண்டும் வேலைக்குப் போவோம் என்று நினைக்கவே இல்லை. ஆனால் அந்த வேலைக்குப் போக வேண்டி வந்து விட்டது. சுமார் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் படிப்பிற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதால், மேலே படிக்க வசதி இல்லாததால், தன் தந்தை சுமக்க முடியாமல் தவிக்கின்ற வரழ்க்கைச் சூமையைக் கொஞ்சமாவது சுமக்க வேண்டிய கட்டாயத்தாலும், சுந்தரத்தின் மூலம் ஒரு கடையில் முதலாளியின் கீழ் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். ஆனால் அந்த வேலையும் அவனுக்கு நிலைக்கவில்லை. வேலைக்குப் போன இடத்தில் கடை முதலாளிக்கும் அவனைப் போன்று வேலைக்குச் சேர்ந்த ஒருத்தனுக்கும் ஏற்பட்ட தகராறில்

நியாயத்தின் பக்கம் நின்றதால், அந்த நியாயம் நிச்சயமாக முதலாளியின் பக்கம் இல்லாததால், கடை முதலாளி அவனை விலகச் சொன்னார். அவனும் அப்போதே வேலையைவிட்டுச் சுந்தரத்தின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சுந்தரத்தின் கடையில் இருந்து கொண்டே வேலை தேடினான். வேலை கிடைக்கவே இல்லை. பட்டப் படிப்பு படித்தவர்களுக்கே வேலை கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பர்க இருக்கும்போது இவனைப் போன்று அரைவாசியில் படிப்பை நிறுத்தியவர்களுக்கு வேலை தரப் புண்ணியவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? வேலை கிடைக்காததால் வேலை கிடைக்கும் வரை சுந்தரத்தின் கடையில்—சின்னக்கடைதான்—ஆனால் வேலை நிறைய உண்டு. அவனுக்கு ஒத்தர்சையாக இருந்து வந்தான்.

சுந்தரத்தைக் குறை சொல்ல முடியாது. மணியத்தை ஒரு வேலையில் சேர்க்கப் படாதபாடு பட்டான். சொந்தத் தம்பிக்கு வேலை தேடுவது போல் தேடிப் பார்த்தான். தெரிந்தவர்களிடம் எல்லாம் சொல்லி வைத்தான். போகும் இடங்களில்கூடச் சொல்லிப் பார்த்தான். 'தேடு தேடென்று' ஒரு வேலையைத் தேடினான். வேலை கிடைக்கவே இல்லை. எல்லோரும் சுந்தரத்தின் முகத்தை முறிக்க முடியாமல், பிறகு பார்ப்போம் என்று சொல்லி, அவ்வப்போது நழுவிக்கொண்டார்கள். ஆனாலும் அவன் விடாமல் வேலை தேடினான்.

மணியமோ சுந்தரம் வேலை தேடும் போதும், கலுகங்கைக்குக் கால் வைக்கும் வரையும் சுந்தரத்தின் கடையில் அவனுக்குத் துணையாக, உதவியாக, நண்பனாக, வேலைக்கு வேலைக்காரனாக இருந்தான். சாப்பிடுவது தாங்குவது எல்லாம் சுந்தரத்தோடுதான். இருவரும் ஒன்றாகத்தான் சாப்பிடுவார்கள்; ஒன்றாகத்தான் தூங்குவார்கள். சுந்தரத்தின் தாயும் தகப்பனும், வஞ்சகம் இல்லாமல்

மணியத்தின் மீது சுந்தரத்திடம் காட்டும் பாசத்தையே கர்ட்டினார்கள். அதில் அணு அளவும் வித்தியாசத்தைக் கர்ணமுடியர்து. மேலே இருந்து கீழே கெர்ட்டுகின்ற மழை. எல்லோருக்கும் பெர்துவாகப் பெய்வதுபோல், அன்பு மழையை அவன்மீது பெர்ழிந்தார்கள் அவர்கள். சுந்தரத்திற்கு ஆறு இடியர்ப்பம் தேர்சை இட்லி என்றால் மணியத்திற்கும் அதே போன்று ஆறு இடியர்ப்பம், தேர்சை இட்லிதான். பெற்ற மகன் என்பதற்காக மணியம் இல்லாத நேரமோ, மணியம் போன பின்னரோ, மணியத்திற்குத் தெரியாமலோ, ஒரு பாக்குத் துண்டளவாவது எதுவுமே கொடுக்கமாட்டாள், சுந்தரத்திற்கு அவனுடைய தாய்.

சாப்பிடும்போது எதை வைத்தாலும், மணியத்திற்குத் தான் முதலில் வைப்பாள், சுந்தரத்தின் தாய். அப்போதெல்லாம் சுந்தரம் மணியத்தைச் சர்டைமர்டையாகக் கிண்டல் செய்வான்.

“ம்! உனக்குதான் நல்ல சான்ஸ். வீட்டுக்குத் தலைமகன் கோப்பையை வைச்சிக் கிட்டுச் சாப்பிட குந்தி இருக்கிறேன். உனக்குத்தான் மொதல்ல சோறு போடுராங்க ம்...இதுக்கெல்லாம் கொடுத்து வைச்சிருக்கணும். நா கொடுத்து வைக்கலியே!” என்று சொல்லிவிட்டு அம்மாவையே பார்ப்பான். அதைக் கேட்டுவிட்டுச் சுந்தரத்தின் அம்மா சிரித்துக்கொண்டே, “நீ வீட்டுக்குத் தலைமகனா இருந்தாலும் நமக்கு மணி இப்ப விருந்தாளிதானே! ஒனக்கு மணி கூட்டாளியா இருக்கலாம். நமக்கு, மணி விருந்தாளிதான்...” என்று சொல்லி மணியத்திற்கு தான் முதலில் சாப்பாடு போடும் காரணத்தைச் சொல்வாள்.

மணியம் இதில் கலந்துகொள்ளாமல் மெளனமர்க இருப்பான். வாய்விட்டுச் சிரிக்க வேண்டி இருந்தும் சிரிக்க

மர்ட்டான். சிரிக்கவும் முடியாது. கோப்பையில் போட்ட சோறுதாள் வாயில் இருக்கிறதே? எப்படி சிரிப்பான்? சிரிக்க முடியாமல் சோற்றை மென்று தின்று கொண்டிருந்தான். இதை ரசித்துச் சிரிக்கும்போதுதான் அவனுடைய தட்டில் சேற்று போடுவாள் அம்மா.

இருவரும் குசினியில் (சமையல்கட்டு) ஒன்றாகத்தான் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார்கள். மேஜை சாப்பாடு சுந்தரத்தின் வீட்டில் கிடையாது. வெறும் சிமிந்தித் தரையில் பழைய சாப்பாட்டுப் பாயை விரித்துப் போட்டு, அதில் 'சம்மணம்' போட்டு இருப்பார்கள். ஒன்றாகத்தான் சாப்பிட்டுவிட்டு எழும்புவார்கள். சில நேரத்தில் சாப்பிட்டு முடிந்ததும், ஆளுக்கொரு வாழைப்பழம் கிடைக்கும். அப்போது பார்க்க வேண்டுமே அவர்களின் நட்பை, ஒற்றுமையை... அட்டா! அதை வர்ணிக்கவே முடியாது. சுந்தரம் தனக்குக் கிடைத்த பழத்தில் பாதியை மணியத்திற்குக் கொடுப்பான். மணியம் தனக்குக் கிடைத்த பழத்தில் பாதியைச் சுந்தரத்திற்குக் கொடுப்பான். ஆனால் இருவரும் ஆளுக்கு ஒரு பழம்தான் சாப்பிடுவார்கள். சாப்பிடக் கொடுத்ததும் ஆளுக்கு ஒரு பழம்தான். ஆனால் அதிலும் ஒரு அன்புப் பரிமாறல்...

இதைப் பார்த்துவிட்டுச் சுந்தரத்தின் தாய், "அட கூட்டாளிகளப் பாருங்க புதூசா கல்யாணம் கட்டின பொண்ணு மாப்பிள மாதிரி...ஆளுக்கு ஒரு பழம்தானே கொடுத்தேன். அதையும் பிச்சிப் பிச்சி மாத்திக்கிட்டீங்க. சரியான கிறுக்குதான். புதூசா கட்டின புருசன் பொஞ்சாதி மாதிரியில்ல கொஞ்சுறீங்க" என்பாள்.

அவர்கள் இருவரின் நட்பில் பிறந்த வேடிக்கை கிறுக்கு வேலையாகத்தான் தெரியும். இது நுனிப்புல் மேய்பவர்களின் வார்த்தையாக இருக்கும். ஆனால் யோசித்துப் பார்த்தால், அவர்களின் மன நிலையை உணர்ந்து கொண்டால் 'இது

கிறுக்கு வேலை' என்று சொல்ல முடியாது. தங்கள் நட்பைப் பலப்படுத்தும் ஒரு பரிமாறல் என்றுதான் சொல்லலாம். ஆறு தனித்தனியாக ஒடும்போது அதற்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் இருக்கும். இரண்டு ஆறு இணைந்தால் ஒரே ஒரு பெயர்தான் மிஞ்சும். அதுபோல் சுந்தரமும் மணியமும் வெவ்வேறாக இருக்கும்போது சுந்தரம் சுந்தரம்தான்; மணியம் மணியம் தான். இருவரும் ஒன்றாகிவிட்டால், யார் மணி, யார் சுந்தரம் என்பது தெரியாது. இருவரும் ஒருவராகவே தெரியும்.

இருவரும் படிக்கும்போது, ஒரே ஸ்கூலில், ஒரே வகுப்பில் படித்தார்கள். அப்போதே நட்பென்ற உறவில் இருவரும் ஒன்றாகிவிட்டார்கள். படிக்கும் காலத்தில், அடிக்கடி டவுனுக்கு வரும்போது, சுந்தரத்தின் வீட்டில் தங்கிவிட்டுத் தான் போவான், சுந்தரமும் எப்போதாவது மணியத்தின் வீட்டுக்குப் போய் வருவான். அதுவும் மணியத்தின் தொந்தரவில். மணியத்தின் வீடு, சுந்தரத்தின் கடை இருக்கும் மாத்தளை டவுனிலிருந்து ஆறு மைல் தூரத்தில் உள்ள ஒரு தோட்டத்தில் ஒரு லயத்தில்தான் இருக்கிறது. மணியத்தின் தாயும் தகப்பனும் இப்போதும் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களை நம்பி வீட்டில் இருப்பவர்களின் தொகை எட்டுப் பேர். ஆறு பிள்ளைகள். ஆறு பிள்ளைகளில் மணியம்தான் மூத்தவன். மற்றப் பிள்ளைகள் தோட்டத்து ஸ்கூலில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பல நாட்கள், பல மாதங்கள் காத்திருந்து, வேலை கிடைக்காததால் கடையில் சுந்தரத்திற்கும் பாரமாக இருக்க விரும்பாமல் சுந்தரத்திடம் சொல்லிவிட்டுக் கலுகங்கைக்குக் கல்லு தோண்டிப் போக முடிவெடுத்தான். சுந்தரத்திற்கு அது பிடிக்கவிடை.

“கலுகங்கையில் கல்லு தோண்டுவது லேசான வேலில்ல டவுன்ல கடையில் நெழல்ல இருந்த மாதிரி இல்ல”

பட்ட வெயில்ல வேலை செய்யணும். அதும் உசர் போற வேல, கல்லு தோண்டுர வேல. இருட்டுல தூங்கணும். டவுன்லனா ரோட்டுலைட் இருக்கும். அது ஒரே கர்டு. காட்டுல தான் கூடாரம் அடிச்சிருப்பாங்க. அதுக்கு வரடின்னு சொல்ராங்க, அதுலதான் தூங்கணும். வீட்டுல மாதிரி சொகுசா தூங்க முடியாது. அதெல்லாம் அங்க நடக்காது. ரொம்ப கஷ்டம். வேலயும் லேசான வேல இல்ல. பாம்பு வேற நெறைய இருக்குமாம். அதும் பெர்ல்லர்த பாம்பு. அது ரத்தம் குடிக்கும்னு சொல்றாங்க. பேரு என்னவோ மர்பில்லர்வாம்(மர்பில்லா என்பது சிங்களப் பெயர். தமிழில் ரத்தம் உறிஞ்சும் பாம்பு என்கிறார்கள்) இந்தப் பாம்புல ஏழு பாம்பு இருக்கு; அது எல்லாம் ஒன்னாதான் வரும். ஒரு பாம்பு கடிச்சா அதுட வால்ல வாயை வைச்சிக்கிட்டு மத்த ஆறு பாம்பும் வரிசையாக இருந்து ரத்தம் குடிக்குமாம். மனுசன் ரத்தம்னா நல்லா குடிக்கும் அந்த பாம்பு..." என்று தனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்ன சுந்தரம் கடைசியில் "எனக்கு என்னமோ கலுகங்கை வேல புடிக்கல்ல. யோசிச்சு பாரு" என்று தன் விருப்பத்தைக் கூறித் தடுத்துப் பார்த்தான்.

சுந்தரம் கலுகங்கைக்குப் போகாவிட்டாலும், கலுகங்கையைப் பற்றிப் பலரும் சொன்ன, பட்ட கஷ்டங்களை, அனுபவங்களை, 'காது' கொடுத்துக் கேட்டுச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறான். கலுகங்கைக்குக் குண்டு குண்டாய், உருப்படியார்கப் போய், எலும்பும் தோலுமாக, 'கருத்து' திரும்பி வந்தவர்களோடும் பேசியிருக்கிறான். அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டபோது, அந்தரத்தில் கம்பியில் நடப்பதை விடப் பொல்லாதது, கலுகங்கையில் கல்லு' தோண்டப் போவது. 'ஒரு நாள் பேர் போடுவதே' போதும் என்றிருக்கிறது. இவன் என்னவென்றால் போடுகிறேன் என்று 'ஒத்த காலில் நிற்கிறான்; சொன்னாலும் கேட்கிறான் இல்லையே?

மணியம், தான் கலுகங்கைக்குப் போவதற்கான காரணத்தைச் சொன்னான். அந்தக் காரணத்தைக் கேட்ட போது அவன் கலுகங்கைக்குப் போவது சரியென்று தெரிய வந்தது. “வேலயும் கெடைக்கல்ல. வேலயும் இல்ல. எனக்கு வேல தர இந்த ஒலகத்தில யாருமே இல்ல. ஆனா கலுகங்கை யாவது என்னைய வேல செய்யக் கூப்பிடுது. அந்தக் காட்டுல வேல செய்யிற ஒருத்தன்தான் சகாயம். அவன்தான் என்ன வான்னு கூப்புடுரான். கலுகங்கை ஒன்னும் மனுசன் இருக்கக் கூடாத இடமில்லியே! அங்கயும் மனுசன் இருக்கக்கான் செய்யிரான். நானும் அங்க போயி வேல செய்யப் போறேன். நமக்கு நல்ல காலம் இருந்தா வரட்டும். ஏதோ கடவுள் கண்ணை லேசா தொறந்தா போதும். மனுசனாகலாம்... எனக்கு நல்லா தெரிஞ்சவன்தான் வரச்சொல்ரான். ஒரே கரச்சல். கஷ்டமோ நஷ்டமோ ரெண்டுல ஒன்னு பார்க்கத் தான் போறேன்.”

“சரி, நீ கலுகங்கைக்குப் போயிட்டா யாரு ஒங்க அம்மா அப்பாவைப் பார்ப்பா?” இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாவது அவனைப் போக விடாமல் தடுக்கலாம் என்று பார்த்தான் சுந்தரம். மணியத்தால் அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் தர முடியாது என்பது அவனுடைய நினைவு... ஆனால் மணியமோ அதற்கும் சரியான பதில் சொன்னான்.

“இப்ப மட்டும் தாய் தகப்பன யார் பார்க்கிரா? அவங்க வேலய செய்யிராங்க. சாப்புடுராங்க. அவங்களுக்கு நா பாரமா இருக்கக்கூடாதுன்னுதான் இங்க வேல தேடி வந்தேன். வேல கெடைக்கல்ல, அதுனால கலுகங்கைக்கு வேலைக்குப் போறேன்” என்று பதில் சொல்லி விட்டான் மணியம்.

சுந்தரத்தால் அதற்கு மேல் ஒரு வரிகூடப் பேச முடிய வில்லை. கடைசியில் அவனாகவே மணியம் கலுகங்கைக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முன் வந்தான்.

கலுகங்கைக்குப் போவதற்கு முதல் நாள், அவனாக தன்னிடம் பெட்டியில் கிடந்த, பழைய கிழிந்த பெனியன் சட்டை, அரைக்கால் சட்டை, பலவற்றையும் தேடிப் பார்த்து, 'பார்சல்' செய்து, "கலுகங்கையில் வேல செய்யிர நேரம் போட்டுக்க பெனியன், கிழிஞ்ச சட்டை நெறைய வேணுமாம், முந்திகூட ஒரு ஆளுக்கு இப்படி நெறைய பழைய சட்டை பெனியன் கொடுத்திருக்கேன்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கொடுத்தான்.

அப்போதுதான் மணியத்திற்கு, தன்னைக் கலுகங்கைக்குக் கூட்டிப் போகிற சகாயம் கூட, பழைய பெனியன், பழைய சட்டை கொண்டுவரச் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அதை அவன் கலுகங்கைக்குப் போகும் அவசரத்தில் மறந்தே விட்டான். ஆனால் சுந்தரம், கலுகங்கைக்குப் போகாதே என்று தடுத்தவன்தான் என்றாலும் மறக்காமல் தந்து விட்டான். உண்மையான நண்பன். அவன் தான் கலுகங்கைக்குப் போக வேண்டாமென்று ஆலோசனை கூறினாலும், கலுகங்கைக்குப் போக புறப்பட்ட பின்னர் உதவி செய்ய ஓடி வருகிறானே!

அன்று இரவு வெகுநேரம் படுக்கையில், அடுத்தடுத்துப் படுத்துக் கொண்டே இருவரும் கலுகங்கைக்குப் போவதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள். கலுகங்கைக்குப் போனதும் மணியத்தைக் கடிதம் எழுதிப் போடச் சொன்னான் சுந்தரம். மணியமும் போனதும் முதல் வேலையாகக் கடிதம் போடுவதாகச் சொன்னான்.

மறுநாள் காலையில், சகாயத்தோடு மணியத்தைக் கலுகங்கைக்குப் போக பஸ்ஸில் ஏற்றிவிட்டு, பஸ் புறப்படும் வரை பஸ் ஸ்டாண்டில் இருந்துவிட்டு வந்தான் சுந்தரம். அப்போது அவன் முகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமே முகத்தில் களையே இல்லை. கவலைப்படுகின்ற மனத்தைப் பிரதிபலிக்கும்

கும் ரேகைகள் முகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மணியம் கலுகங்கைக்குப் போவது சுந்தரத்திற்குக் கவலைதான். கூடப் பிறந்தவன் பிரிந்து போனால்கூட அப்படிக் கவலைப்பட மாட்டான். இதிலிருந்து மணியத்திற்கும் அவனுக்கும் உள்ள உறவு, ரத்தப் பாசத்தால் வரும் உறவுக்கு மேலேயே போய் விட்டதைக் கவனிக்க முடிந்தது. மணியத்தைப் போல் நண்பனைத் தேட முடியாது; காண முடியாது. மாணிக்கக் கற்களைத் தேடியெடுப்பது போல் தான் அவனைப் போன்ற நண்பர்களைத் தேட வேண்டும். அவன் பிரிவது சுந்தரத்திற்குத் தாங்கக் கூடியதா? ஒரு கை ஓடிந்த மாதிரிதான். ஆனால் மணியமும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இன்னும் ஒருத்தரின் நிழலில் தங்குவது? இப்படி ஓசி நிழலில் தங்கிப் பழகிவிட்டால் சின்ன வெய்யில்கூடத் தாங்க முடியாதே! ஆலமரத்தின் கீழ் புல்கூட வளராதே. ஆலமரத்தின் நிழல் அதை வளரவிடாதே!

‘ம், மணியம் தனியாக வளர்ந்து நிழல் கொடுக்க விரும்புகிறான். அவனுடைய கலுகங்கைப் பயணம் அதைத்தான் காட்டுகிறது. அவன் கலுகங்கைக்குப் போகட்டும் நன்றாக உழைத்து முன்னேறட்டும்...’

சுந்தரம் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்ட போதும் கவலை வரத்தான் செய்தது. சே, இந்தச் சின்னப் பிரிவைத் தாங்க முடியவில்லையே அவனால்! இப்படித்தான் மணியம் கடைக்கு வேலைக்குப் போனதும் கவலைப்பட்டான்.

மணியம் பஸ்ஸில் கலுகங்கைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அரைவாசி தூரம் போனதுமே ஒரு புதிய உலகத்திற்குப் போவதைப் போன்ற ஒரு உணர்வு மணியத்திற்கு ஏற்பட்டது. ஒரு பஸ் நிறைய வந்திருந்த கூட்டம், கலுகங்கையை நெருங்க நெருங்க, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைய

ஆரம்பித்தது. அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த நிறைய பேர் அங்கும் இங்குமாக, இரண்டு மைலுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் பேராக, இறங்க வேண்டிய இடத்தில் மூட்டை முடிச்சுகளுடன், மண்வெட்டி இல்லங்கூறு (இல்லங்கூறு என்பது கூர்மையான அலவாங்கு) கூடை ஆகியவற்றுடன் இறங்கிப் போனார்கள். அவர்களைப் பார்க்கின்ற போது யுத்த முனைக்குச் செல்லும் ராணுவ வீரர்களின் நினைவுதான் வந்தது. அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் வித்தியாசம் கொஞ்சம்தான். ஒற்றுமை நிறைய உண்டு. அதில் பெரிய ஒற்றுமை அவர்கள் நாட்டின் எல்லையிலே போராடுவதைப் போல் இவர்களும் நாட்டில் உள்ள காட்டில் தங்கள் வயிற்று எதிரிகளை வெல்வதற்காகப் போராடுவதுதான்! சகாயம் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்த போது, பஸ்ஸில் கொண்டு வந்திருந்த பார்சலைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துக் கொண்டு இறங்கி நடந்தான். மணியமும் அவன் பின்னே மாற்று உடுப்புகள் அடங்கிய சிறிய பார்சலுடன் நடந்தான்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய இடத்திலிருந்து, சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரம் உள்ளே காட்டுக்கு மத்தியில் போகும் மண் பாதை வழியாகப் போகவேண்டும், சகாயம் இருக்கின்ற வாடிக்கு. பஸ் நின்ற இடத்தில் ஒன்றிரண்டு சின்னக் கடைகள் மட்டும் இருந்தன. வீடுகள் எதுவுமே இல்லை. அரை குறையில் கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஒரு கட்டிடம் அப்படியே இருந்தது.

இருவரும் நடந்து போனார்கள். அவர்களோடு வேறு யாருமே அந்த இடத்தில் இறங்கவே இல்லை. அக்கம் பக்கத்திலும் மனித வரடையே இல்லை. மரம் செடி கொடிகள், சிலது பச்சையார்களும் பெரும் பகுதி காய்ந்து போயும் கருகிப் போயும் இருந்தன. முட்செடிகள் ஏராளம் வளர்ந்து கிடந்தன. மழை பெய்து எத்தனை மாதமோ? இனி

எப்போது பெய்யுமோ? பூமியின் தேகமெல்லாம் சிலருடைய காலில் உள்ள பித்த வெடிப்பைப் போல் வெடிப்புகள் ஓடின. அவை பூமிக்குச் சூரியன் போட்ட சூடுபோல் இருந்தன.

சகாயம் பழக்கப்பட்டவன்தானே! தோளில் 'பார்சலைத்' தூக்கிக் கொண்டு நடந்தான். அவன் நடையில் வேகம் இருந்தது. மணியம் செருப்புக் காலுடன் நடக்கமுடியாமல் சிறிய சுமையுடன் பொடி நடை போட்டான். அவனால் வேகமாக நடக்க முடியவில்லை. காலில் செருப்பு இருக்கும் போதே நடை இப்படியென்றால் காலில் செருப்பு போடா விட்டால் எப்படி நடப்பான்? சரளைக் கற்கள், உருண்டை உருண்டையான மண் உள்ள பாதையில் செருப்பில்லாமல் நடக்க முடியாதே! ஆனால் சகாயம் தோளில் பெரிய சுமையோடு காலில் செருப்புகூட இல்லாமல் வேகமாக நடக்கிறானே? இவனோ மெதுவாக நடக்கிறானே! அவன் நடப்பதைப் பார்த்தால், ஏதோ ஒரு சுமை அவன் உடம்பில் எங்கேயோ அழுத்துவது போல் தெரிகிறது.

சகாயம் அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான். அவன் அப்படித் திரும்பிப் பார்க்கும்போதெல்லாம் மணியம், "இன்னும் எவ்வளவு தூரம் நடக்கணும்? கால் இப்பவே வலிக்குதே!" என்று கேட்பான். சகாயம் அதன் பின்னர் பின்னால் திரும்பாமால், "இன்னும் கொஞ்ச தூரம் நடக்கணும். இப்பவே கால் வலிக்குதுன்னு சொன்னா இந்த ஊர்ல இருக்க முடியாதே! நெனைச்சோம்ன போறதுக்குப் பஸ்ஸெல்லாம் இங்கு இல்ல...எல்லாத்துக்கும் நடந்தாகணும். சில நேரத்தில சில தேவைக்கு ஏழெட்டு மைல் நடக்க வேணும்..." என்று சொல்வான். இப்படிப் பல தடவை சொல்லிவிட்டான். மணியத்திற்குக் கால் வலித்தது.

அவர்களின் நடை காட்டின் ஊடே, செம்மண் பாதையில் வளைவில், நெளிவில், மேட்டில், பள்ளித்தில் நீண்டு

கொண்டே இருந்தது. இடையில் வீடோ வர்சலோ, நாயோ பூனையோ கண்ணாலும் காண முடிவில்லை. மனித நெடியே இல்லை. ஒரு சில பறவைகளின் கத்தல்கள் தான் விட்டு விட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. திடீர் திடீரென்று காற்று வெறி கொண்ட யானையைப் போல் 'பேயாட்டம்' ஆடிவிட்டு, 'ஊ'வென்று சத்தம் போட்டு விட்டு ஓய்ந்தது. வெய்யில் இன்னமும் முதுகுப் புறத்தைச் சுட்டு விடும் போல் எரித்தது.

சகாயம் முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

வழியில் சில இடங்களில் நின்று அவன் பின்னால் வந்த மணியத்திற்கு, "இதுதான் கல்லு தோண்டுர எடம்" என்று ஒரு குழியைக் காட்டினான். அதன் பக்கத்தில் குவிக்கப்பட்டிருந்த மண் குவியலை, "இதெல்லாம் அந்தக் குழியில் இருந்து தோண்டித் தோண்டிக் கொட்டின மண்" என்று இனம் காட்டினான்.

மணியம் ஒரு குழியை எட்டிப் பார்த்தான். அது பழைய குழி. எப்போதோ தோண்டி விட்டுப் போன குழி. அதன் கங்கு கரையெல்லாம் சிதைந்து போயிருந்தது. அந்தக் குழியில் எப்போதோ பெய்த மழைத் தண்ணீரோ, குழி தோண்டும் போது ஊறிய தண்ணீரோ செம்மண் நிறத்தில் கீழே இருந்தது. பெயர் தெரியாத பூச்சிகளும் எட்டுக் கால் பூச்சிகளைப் போன்ற ராட்சதக் கொசுக்களும், அந்தத் தண்ணீரில் படகு களைப் போல் மிதந்து கொண்டிருந்தன. கொசு உற்பத்தி வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

'இப்படிக் குழிய மூடாம தண்ணிய தேங்கவிட்டா மலேரியா காச்ச வராம என்ன செய்யும்? இதில்தான் அந்தக் கொசு உற்பத்தியாகுதே என்று நினைத்துக் கொண்ட மணியம், அதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாமல் நடை போட்ட வாறே, "மொதல்ல தங்கற எடத்துக்குப் போவோம். போயி ஒக்காரணும். காலும் கையும் அசந்து போச்சி. பஸ்ல வந்த அசதி வேற, வெய்யில்ல நடக்கிற களைப்பு வேற" என்று

சொல்லிவிட்டு, “இன்னும் எவ்வளவு தூரம் நடக்கணும்?” என்று மீண்டும் கேட்டான்.

சகாயம் இப்போதும், “இன்னும் கொஞ்ச தூரம்” என்ற பழைய பதிலையே சொன்னான்.

மணியம் சலிப்படைந்தவனாக முகத்தைச் ‘சுழி த்துக் கொண்டு நடந்தான். அவனுக்கு இது புதிய அனுபவம். அவன் தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன் என்றாலும் இப்படியான ஒரு இடத்திற்குப் போனதே இல்லை. கலுகங்கையைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் அது இப்படியானதென்று அவன் நினைக்கவே இல்லை. இப்படிக்காட்டில் மைல் கணக்கில் நடந்து போவது இதுதான் முதல் தடவை.

சகாயத்தோடு மணியம் பேசவே இல்லை. தங்கும் இடத்திற்குப் போனதும் பேசலாம் என்ற உணர்வில் இருந்தான் அவன்.

இருவரும் சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரத்திற்கு மேல் கடந்து தங்கும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சுற்றி வேலி அடிக்கப்பட்ட காட்டுப் பகுதிக் காணியில், இடுப்பு உயரக் ‘கேட்’டைத் திறந்து கொண்டு காணியின் உள்ளே நுழைந்தான் சகாயம். அவன் பின்னால் மணியம் போனான்.

உள்ளே போன சகாயம், சிறிது தூரம் நடந்து கூடாரத்தினருகே போய், கூடாரத்தின் கதவைத் திறந்து கொண்டு, உள்ளே போய்த் தோளிலிருந்த ‘சுமை’யை இறக்கி வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான். மணியம் இன்னும் உள்ளே நுழையவில்லை. தயங்கித் தயங்கி வெளியில் நின்றான். “என் நிக்கிற? இதுதான் நம்ப வாடி—அதாவது கூடாரம், இதில்தான் குசினியும், உடுப்பு துணிமணி சாமான் சட்டு முட்டு வைக்க ஒரு ரூமும் இருக்கு...வா! உள்ளுக்கு வா!”

மணியம் வைத்த கண் வாங்காமல் வாடியைப் பார்த்தான். அதைச் சின்ன வீடு என்றுகூடச் சொல்ல முடியாது. வீடு என்றால் நிரந்தரமார்க இருக்கும். இது நிரந்தரமானது அல்லவே! எப்போதோ ஒரு நாள் உடைக்கக் கூடியதே இது. இதைத்தான் 'வாடி' என்று இங்கே சொல்கிறார்கள். ஒரு சின்னக் குசினி, சின்ன அறை, படுத்துத் தூங்க ஒரு இடம் அடங்கியது தான் இந்த வாடி அதற்குக் கூரையைக் காட்டுக் கம்புகளாலும், தூண்களைக் காட்டு மரத்தாலும் போட்டிருக்கிறார்கள். கூரையைக் காய்ந்த ஓலையால் வேய்ந்திருக்கிறார்கள். கதவுகூட ஓலையாலேயே செய்திருந்தார்கள். உள்ளே பூமியை மண்ணால் பூசி மெழுகியிருந்தார்கள்.

வாடியைப் பார்க்கும் போது, 'இதனுள்ளா இவர்கள் இருக்கிறார்கள்?' என்ற கேள்விதான் நெஞ்சினுள்ளே மணியத்திற்கு ஓடியது. 'இதில் எப்படித்தான் பயமில்லாமல் இந்தக் காட்டில் இருக்கிறார்களோ? இதைவிட தோட்டத்தில் லயத்தில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள எட்டடிக் காம்பரா கூட பாது காப்பானது, கொஞ்சம் வசதியானது என்று சொல்லலாம் அதைவிடப் பயங்கரமானது இந்த வாடி...'

மணியம் வாடியையே உற்றுப் பார்த்தான். அந்த நேரத்தில் கலுகங்கைக்குப் புறப்படும்போது சுந்தரம் சொன்ன 'மாபில்லா பாம்பு' வேறு நினைவில் வந்து நின்றது.

"நானும் மொத மொத இங்க வந்த நேரம் இப்படித்தான் வாடியைப் பார்த்தேன். பயமாதான் இருந்திச்சி. ஆனா இப்ப எல்லாம் பழகிப் போச்சி. செத்தா சாவரதுன்னு தான் இங்க இருக்கிறேன். எனக்கு என்னவோ சாவைக் கண்டு பயமே இல்ல. உசிராட வாழ்றது தான் எப்படின்னு பயமா இருக்கு! இந்தப் பயத்திலதான் இந்தக் காட்டுல இந்த வாடியில வந்து இருக்கிறேன். டவுண்ட்ல இருக்கிறதை விட இங்க இருக்கிறது நிம்மதின்னுதான் நா நெனைக்கிறேன்.

ஏன்னா மனுசனவிட இந்தப் பூச்சி புழு மிருகங்க பொல்லாதது இல்ல...மனுசன் மிகப் பொல்லாதவன்!" என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சில உண்மைகளைச் சொன்னான் சகாயம். அவனுடைய பேச்சு மணியத்திற்கு வியப்பைக் கொடுத்தது... "நா நெனைச்சத இவன் சொல்றானே!" அந்த வியப்பில் தன்னை மறந்திருந்தான்.

"ஏன் வெளிய நிக்கிற மணி? உளுக்கு வாயேன்..."

சகாயத்தின் அழைப்பில் ஒரு அன்பு இருக்கத்தான் செய்தது. அது சாதாரண அன்பல்ல பாலைவனத்துப் பசுஞ்சோலை போல வாழ்க்கையையே வெறுத்துப் போய்க் காடே தஞ்சமென்று கலுகங்கைக்கு வந்து, மாணிக்கக் கல் தோண்டும் வாழ்க்கையில், எதிர் நீச்சலடித்துப் போராடுகின்ற உறுதிபடைத்த ஒரு இதயத்தின் அன்புக் குரலாகும். அதைத் தட்டிக் கழிக்க முடியுமா?

மணியம் தயங்கித் தயங்கி வாடியில் நுழைந்தான். வாடியின் வாசலில் கூரையில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த கூரைத் தடி, அவன் தலையின் முன் பக்கத்து மயிரைக் கிளப்பி விட்டதோடு தலையையும் லேசாக இடித்து விட்டது.

"ஹா..." தலையைத் தடவிக் கொண்டான் மணியம். தலையில் முடி இருந்ததால் காயம் படாமல் தப்பிக் கொண்டான். இல்லாவிட்டால் முன் பக்கத்தில் காயம் வந்திருக்கும்.

"ஆங்...பார்த்து...பார்த்து வா...மணி! ஓசரமாவளர்ந்தா இப்படித்தான்...குனிஞ்சு தான் வரணும்...இல்ல தலையில் அடிதான் பட்டிருக்கும்...நா அன்னைக்கே சொன்னேன், சின்னத் தம்பிகிட்ட வெட்டிப் போடச் சொல்லி.சரின்னு சொன்னான் கத்தியக்கூடத் தொடல்ல..." தலையைத் தடவிக் கொண்டு மணியம் உள்ளே தூங்கு

வதற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற இடத்திற்குப் போனான். அவனைக் கூட்டிப் போனது சகாயம்தான். “இது தூங்கிற எடம்...அந்தப் பக்கம் இருக்கிறது சாமான் சட்டுமுட்டு வைக்கிற எடம்...அதுக்கு அந்தப் பக்கம் குசினி...”

மணியத்தின் கண்கள் அங்கும் இங்கும் மேலும் கீழும் ஓடின. புதிய இடத்தை ஆசையோடு அவைகள் பார்க்கின்றன போலும்! உள்ளே இடுப்புயரத்திற்குக் காட்டு மரத்தில் கால் போட்டு, தேங்காய் நார்க் கயிறினால் குறுக்கும் நெடுக்குமாக தடிகள் கட்டி, ஒரு ஆள் கால் நீட்டிப் படுக்கக் கூடிய நீளத்தில் ஆறு பேர் படுப்பதற்கு வசதியாக நீண்ட பெஞ்சுபோல் கட்டப் பட்டிருந்தது. ஆறு பேர் அதில் தாராளமாகப் படுக்கலாம். அதன் மேல் பகுதியில் உறுதியான பலகை பேரட்டிருந்தார்கள். அந்தப் பலகைக்கு மேலே சாக்கு விரித்திருந்தார்கள். சாக்கிற்கு மேலே படுக்கப் போகும்போது பழைய வேட்டி சாரம் விரிப்பார்கள். மற்ற நேரங்களில் அதைச் சுருட்டி வைப்பார்கள். இப்போதும் சுருட்டியே வைக்கப்பட்டிருந்தது.

சகாயம் அந்தப் படுக்கையின் கால் பக்கத்தில் ஏறி உட்கார்ந்தான். மணியமும் அதைப் போல அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டான். அவனுடைய கால் இரண்டும் தொங்கியது. தொங்கிய கால் நல்ல வலி கண்டிருந்தது. அடிப்பாதம் ‘விண்’ ‘விண்’னென்று வலித்தது. வெய்யிலில் ஒன்றரை மைலுக்கு மேலே நிழல் படாமல் நடந்து வந்திருக்கிறானே, வலிக்கத்தானே செய்யும்.

ஒருத்தரும் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் அங்கே மௌனம் நிலவியது. மௌனத்தைக் கலைத்தவன் சகாயம்தான். “மத்தவங்க எல்லாரும் வேலைக்குப் போயிருக்காங்க. அந்திக்கி இருட்டுர நேரம்தான் வருவாங்க. நாணும் டவுனுக்கு வராம இருந்திருந்தா வேலைக்குப் போயிருப்பேன். ஆனா சோறாக்க அரிசி நேத்தே முடிஞ்சி போனதுனால அரிசி வாங்க டவுனுக்கு

வந்தேன். இங்க அரிசி வாங்கலாம். நம்ம கையில் காசில்லையே! அதுனால்தான் டவுனுக்கு வந்தேன். அதோட ஒன்றையும் கூட்டிக்கிட்டு வரணும் இல்ல...அதான் வந்தேன்.”

“காய்கறிக்கு என்ன செய்வீங்க?” மணியம் கேட்டான்.

“காய்கறிக்கர்? இங்க இருக்கிறதைப் போட்டு ஆக்குவோம். டவுனுக்குப் போற நேரம் வேற வாங்கிட்டு வருவோம். இன்னைக்கிகூட காய்கறி கொஞ்சம் வாங்கிட்டு வந்தேன். அது முடிஞ்சதும் இங்க தோட்டத்தில உள்ளதைப் போட்டு ஆக்கிச் சமாளிப்போம். மாவு நெறைய இருக்கு. ரொட்டி சுடுவோம். பகல்ல மட்டும்தான் சோறு. காய்கறியும் பகலைக்கு மட்டும்தான் வேணும்!”

மணியத்திற்குத் தர்கமாக இருந்தது. நாக்கு வறண்டிருந்தது. கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்தால் தேவலாம் போல் தோன்றியது.

“தாகமா இருக்கு...தண்ணீர் குடிக்கணும்...தண்ணீர் தர்றிங்களா! கொஞ்சம்?”

“கொஞ்சம் என்னா ஒரு கொடமே தர்ரேன்!”

சகாயம் எழும்பிக் குசினிக்குப் போய், மண் குடத்தைப் பார்த்தான். தண்ணீர் ‘சில்’லென்று குளிர்ந்து இருந்தது. தண்ணீரை ஒரு விரலால் தொட்டுப் பார்த்தவன் திடீரென்று ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு அடுப்பில் கிடந்த ‘கேத்’தலைப் பார்த்தான். கேத்தலில் தண்ணீரே இல்லை.

கவலையுடன் வெளியே வந்தான் சகாயம். ஒரு குடம் தருகிறேன் என்று சொன்னவன் ஒரு கிளாஸ் தண்ணீர் கொடுக்க முடியவில்லையே?

“தண்ணீர் இருக்கு மணி! ஆனா சில்லுனு இருக்கே. அதான் யோசிக்கிறேன். இங்க பச்சைத் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது சூட வைச்சிதான் குடிக்கணும். பழகிட்டா

கொஞ்சம் குடிக்கலாம். ஆனா மொத மொதல்ல இங்க வந்து பச்சைத் தண்ணி குடிக்கக் கூடாது. கொஞ்சம் பொறு. தண்ணிய சுட வைச்சி கொண்டு வாறேன். மத்த நாளைக்கி தண்ணி சுடவைச்சி வைப்பாங்க. இன்னைக்கி மறந்துட் டாங்க போல. சரி...சுடவைச்சி கொண்டாரேன்..."

திரும்பவும் குசினிக்குப் போன சகாயம் 'கேத்தல்' நிறைய தண்ணீரை ஊற்றி அடுப்பைப் பற்ற வைத்தான். அடுப்பு எரிய ஆரம்பித்தது.

"இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் தண்ணி கொதிச்சிடும். குடிக்கலாம். அதுக்கு முந்திப் பச்சைத் தண்ணி குடிக்கலாம். ஆனா காச்ச வரும். இந்த ஊர் தண்ணி அப்படி."

மணியத்திற்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. உள்ளே எரிகின்ற அடுப்பிற்கும் அவனுடைய மனத்துக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் போய்விட்டது. 'சே, என்னா இது, தாகத்துக்குத் தண்ணி குடிக்கப் போனா பச்சைத் தண்ணிகூட சுடவச்சி குடிக்கணுமாம்...எப்ப தண்ணி சுடுரது? நா குடிக்கிரது. தாகமா இருக்கே!...' என்று கசந்து கொண்டான். இங்கே இருந்து திரும்பிப் போய் விடுவோமா என்ற யோசனைகூட அப்போதுதான் அந்தக் கசப்பினிடையே ஓடிவந்தது. 'சே... என்னா ஊர்? தாகத்துக்குத் தண்ணி குடிக்க முடியாதாம்... தண்ணிய சுடவைக்கணுமாம்...தண்ணி குடிக்கவே இந்தப் பாடுன்னா எப்படித்தான் இங்க வாழ்றதோ?'

கலுகங்கையில் கால் வைத்த கொஞ்ச நேரத்திலேயே, ஏன் இங்கே வந்தோம் என்றாகிவிட்டது மணியத்திற்கு. இங்கே வருவதற்கு முன்னர் இங்கே வரவேண்டும் என்று எவ்வளவு ஆசைப்பட்டாரோ அவ்வளவு ஆசையும் இப்போது வெறுப்பாக, கசப்பாக மாறிவிட்டது. எந்த நேரமும் மனிதர்களைப் பார்ப்பதும், அவர்களின் குரல்களைக் கேட்பதும், அவர்களோடு வாய்விட்டுச் சிரிப்பதுமாக இருந்தவனுக்கு, கலுகங்கையில் கால் வைத்ததிலிருந்து நிலவி வரும் மயான அமைதியும், சில நேரங்களில் அதைத் துரத்தி விட்டு 'ஹோ' வென்ற சத்தத்துடன், ஆளையே தூக்கிச் செல்லும் வேகத்தில் ஓடிவரும் பயங்கரக் காற்றும், திரும்பத் திரும்பக் கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற மரம் செடி கொடிகளும், காட்டு மிருகங்களின் பயங்கரச் சத்தங்களும், காட்டுப் பறவைகளின் பயங்கர ஓசைகளும் தவிர, அங்கே வேறு எதுவுமே இல்லாததால், அவனுக்குக் கலுகங்கையே வேண்டாம் என்று ஆகிவிட்டது.

டவுனில் சுந்தரத்தோடு கடையில் இருந்தபோது, கலுகங்கையைப் பற்றியும், அங்கே மாணிக்கக் கல் தோண்டுவது பற்றியும், வேடிக்கையான கதைகளையும், அந்த மாணிக்கக் கல்லினால் திடீர் திடீரென்று பணக்காரர்களான விதத்தையும், 'லைட்' இல்லாத அந்தக் காட்டில் ஓடுகின்ற புதுப் புது மாடல் கார்கள் பற்றிய வர்ணனைகளையும் கேட்டபோது அங்கே போகவேண்டும் என்ற ஆசையும், கட்டாயம் கலுகங்கையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும், நீண்ட நாட்களாக இருந்து வந்தன, மணியத்திற்கு. அவனுக்கு ஏற்றாற்போல் சுந்தரமும், அவனுடைய கடைக்கு வந்தவர்களும், திடீர், திடீர் என்று ரோட்டில்

மியூசிக் ஹார்டன் சத்தத்தை எழுப்பிக்கொண்டு பறந்து செல்லும் வித விதமான கார்களைக் காட்டி, 'இது கலுகங்கைக் கார்தான்' என்று சொல்லிச் சொல்லி, அவனுடைய ஆசைத் தீக்கு எண்ணெய் விட்டார்கள்.

சுந்தரம் தன் கடையில், அரிசி பருப்பு வாங்க வருபவர்களில் சிலர் வந்து போனதும், அவர்களைச் சுட்டிக் காட்டி, இவர்கள் எல்லோரும் கலுகங்கையில் கல்லு தோண்டுகிறார்கள் என்று சொல்வான். அவர்களில் சிலரை, "இவரும் இப்ப கல்லு தோண்டிராறு. முந்தி அவர் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டாரு. இப்ப பரவாயில்லயாம்..." என்று அடையாளம் காட்டுவான். அதையெல்லாம் கேட்டதும் மணியத்திற்கு, மனத்தில் 'கலுகங்கை ஒரு சொர்க்க பூமி. அந்த ஊரைக் கட்டாயம் பார்க்கவேண்டும்' என்ற ஆசையும் வேர் விட்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில் தான் சகாயம் கலுகங்கையில் வேலை செய்யக் கூப்பிட்டான். வேலை இல்லாமல் இருந்த நேரம். கலுகங்கைக்குப் போக சந்தர்ப்பமும் வருகிறது. ஏதேர் ஓர் அதிர்ஷ்டம் வரத்தானோ இந்த அழைப்பு என்று யோசித்துக் கொண்டே கலுகங்கைக்குச் சகாயத்தோடு ஓடிவந்துவிட்டான்.

இங்கே வந்த பின்னர்தான், இந்த ஊர் தான் நினைத்த தற்கு மாறாக இருப்பதை உணர்ந்தான் மணியம். வித விதமான புதுப் புது மாடல் கார்கள் அங்கே ஓடத்தான் செய்கின்றன. அந்தக் கார்களில் நடிகனைப் போல், அதைவிட அழகாக புதுப் புது லேட்டஸ்ட் டிசைன்களில் உடுத்தி, மேக்கப் போட்டுக் கொண்ட இளம் மாணிக்கக் கல் வியாபாரிகள் வரத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்க்கும்பேர்து யாருக்குமே, கலுகங்கைமீது மோகம் ஏற்படத்தான் செய்யும். ஆனால் இங்கே வந்து பார்த்தால்தான், இது ஒரு தனி உலகம். அந்த உலகத்தில் மாணிக்கக் கல் தோண்டியெடுக்க காட்டின் மத்தியில் வாடி போட்டு, முடிவெட்ட முடியாமல், 'சேவ்' எடுக்க நேரமில்லாமல் தாடி மீசையோடு, பழைய உடுப்பு

பொது சன நூலகம்

களோடு வெயிலில் கறுத்து, நச்சுப் பாம்புகளையும், காட்டு மிருகங்களையும் எதிர்த்து ஒவ்வொரு நாளும் போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற மனிதர்களைப் பார்க்கலாம்.

அந்த மனிதர்கள், இந்த உலகத்தில் வாழ்வதற்காகப் போராடுகிறார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை வேசானதல்ல. 'ரெண்டில் ஒண்ணு ஆனாலும் பரவாயில்ல..' என்ற முடிவிற்கு வந்த பின்னர்தான், இங்கே வேலை செய்ய வந்துவிட்ட வாழ்க்கை. ஆனாலும் மனிதர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அதற்கான பக்குவம் அவர்களுக்கு உண்டு. காரணம் டவுனில் வேலை கிடைக்காததால் வாழ்க்கையிலே சலிப்படைந்து எப்படியோ வாழ வேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்கள்தான். அவர்கள் எங்கே வேலை செய்தால் என்ன? காடோர் மலையோ அவர்களுக்கு வேலைதான் வேண்டும். அந்த வேலை இங்கே உண்டு. வேலையோடு வேலை செய்தால் மாணிக்கக் கல் கிடைத்தால், ஒரு சான்ஸ் அடித்தால் நல்லா வாழலாம்' என்ற ஆசையில் வேலை செய்கிறார்கள்.

இங்கே 'உசரே' போகிற கஷ்டமர்ன வேலை இருந்தாலும் அதைச் செய்துகொண்டு, பீடி பற்ற வைக்க, சகக் கூட்டாளியிடம் நெருப்புக் கேட்டு வாங்கி, பீடியைப் பற்ற வைத்து, அந்தப் பீடியையே ஆசைக்கு நாலு இழுப்பு இழுத்து 'தம்' மடித்ததும், மீதி தம்மடிக்க நெருப்பு கொடுத்தவனிடமே கொடுக்கின்ற நட்பு அவர்களிடம் இருக்கிறது. காட்டின் மத்தியில் சத்தம் போட்டுச் சிரிக்கும் உள்ளம் இருக்கிறது. அவர்களின் சிரிப்பொன்றே போதுமே. அவர்களின் உள்ளத்தைக் காட்ட! சத்தம் போட்டு வாய்விட்டுச் சிரிப்பார்கள்.

டவுனில் இப்படிச் சிரிக்கக் கூடாதாம், சத்தம் போட்டுச் சிரிப்பது பைத்தியக்காரன் மட்டும்தானாம். சர்தாரண மனிதன் அப்படிச் சிரிக்கக்கூடாதாம். 'மேனர்ஸ்' இல்லாமல் போகுமாம். சிரிக்கக்கூட இங்கே கட்டுப்பாடு. எதற்கும்

ஓர் அர்த்தம்! சே...டவுனைவிட இந்தக் காடு நல்லது. மனிதர் களைவிட மிருகங்கள் நல்லவை. பசப்பு வார்த்தைகளைவிட நச்சுப் பாம்புகள் நல்லவை. ஆதாயத்துக்காக விரிக்கப்படும் நிழலைவிட இந்தக் காட்டு வெய்யில் நல்லது. லாபத்துக்காகச் சிரிக்கின்ற மனிதர்களின் சிரிப்பைவிடக் காட்டு மிருகளின் பயங்கரச் சத்தங்கள் நல்லவை.

டவுனைவிட இந்த உலகம் சிறந்தது. இந்த உலகத்தில் தான் எத்தனை விதமான மனிதர்கள். ஏன், அவர்களில் ஒருவன்தான் சகாயம்.. அவனுக்கு இந்த வாடி பிடித்து விட்டது. மணியத்திற்கு? மணியம் உட்கார்ந்தவாறு அந்த 'வாடியை' உற்று உற்றுப் பார்த்தான். காட்டு மரத்தில்தான் அந்த வாடியே சுட்டப்பட்டுள்ளது. படுக்கும் அந்த அறைக்குப் பின்னே பெட்டி, படுக்கை உடுப்புத் துணிமணி வைத்துக் கொள்ள சின்ன அறை. அந்த அறைக்குப் பின்னே சோறாக்க 'குசினி'. மொத்தத்தில் சின்ன வீடு என்று கௌரவ மாகச் சொல்லலாம். ஆனால் காட்டின் மத்தியில் கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்திற்கு அப்பாலும் எந்த வீடோ வாசலோ இல்லாத இடத்திலா இந்த வீடு? அதனால்தான் பயமாக இருந்தது. எப்படித்தான் இருக்கிறார்களோ? பயமாக இருக்கிறதே! பாம்பு வேறு இருக்கிறதாம்...அதுவும் ரத்தம் குடிக்கும் பாம்பு 'மாபில்லா' பாம்பு!

மணியத்தின் பார்வை வாடி மீது படரப் படர, அவனுக்குத் தன் மீது கோபம்தான் வந்தது. தானே செய்து கொண்ட தற்கு, வேறு யாரையுமே குறைபட முடியுமா? சுந்தரம்கூடப் புத்திமதி சொன்னானே? அவன் சொன்னதைக் கேட்டிருக்க லாம். வேறு எங்காவது வேலை தேடியிருக்கலாம். இங்கே எப்படி இருப்பது? தண்ணீர் கூடத் தாகத்துக்குக் குடிக்கக் கூடாதாம்...முடியாதாம். சேச் சே!

மணியத்திற்கு நாக்கு வறண்டு நெஞ்சும் வறண்டது.

இந்த வாடியைவிட்டுத் திரும்பிப் போய்விடுவோம் என்ற முடிவுதான் அவனுக்கு உறுதியாகிக் கொண்டே வந்தது. இங்கே வந்ததும் போனால் சந்தேகப் படலாம். இரண்டு மூன்று நாளைக்கி இருந்து விட்டுப் போகலாம் ஏன் நாளைக்கே போகலாம். சே, இந்த வேலையே வேணாம். இதற்குப் பதிலாகத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யலாமே!

மணியத்தின் இதயம் வண்டிச் சக்கரமாய்ச் சுழன்று கொண்டிருந்தது 'போகலாம்தான். ஆனால் சுந்தரத்திடம் அடித்துப் பேசியது அத்தனையும் பொய்யாகி விடுமே! இன்றோ நாளையோ அவன் முன்னே போய் நின்றால், தான் ஒரு பலவீனமானவன், கஷ்டத்தைக் கண்டு ஓடுகிறவன் என்று அவன் நினைத்தாலும் நினைத்து விடுவானே! கூட்டி வந்த சகாயம் என்ன நினைப்பான்? மணியமா,' அவன் ஒரு வெத்து வெட்டு, சும்மா 'டமாரம்' மாதிரி குதிப்பான். வேலை செய்யச் சோம்பேறிப் படுவான். சொகுசா உடல் நலுங்காமல் அலுங்காமல் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழும்பாமல் வேலை செய்யப் பார்ப்பவன் என்று நினைத்துவிட்டால்...'

மணியத்திற்கு ரேஷம் கிளம்பியது. தன் உள் மனத்தில் ஜுவாரலை விட்ட கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, 'செத்தா சாகிறது. என்னைக்கோ ஒரு நாள் சாகத்தானே போகிறோம்' என்றவாறே அங்கேயே இருக்க முடிவு செய்தான்.

சகாயம் அவனிடம் ஒரு கண்ணாடிக் கிளாஸில் சுடச் சுடத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். தாகத்துக்குக் குடிக்கும் தண்ணீராம்! கொதிக்கிறதே! இப்படியே குடித்தால் நாக்கு சுட்டுவிடுமே...சூடு ஆறும் வரை பார்த்து இருந்துவிட்டு, அதன் பின்னர் வாய் வைத்துக் குடித்து விட்டுக் கண்ணாடி கிளாஸை அவனிடமே கொடுத்தான் மணியம். இன்னும் ஒரு கிளாஸ் அடிக்க வேண்டுமென்று

தான் ஆசை. அவனுக்குத் தாகமாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் தண்ணீரின் சூட்டால் அந்தப் பயத்தில் கேட்கவே இல்லை. இது போன்ற தாகத்தில் சுந்தரம் வீட்டில் இருக்கும் போது இன்னேரம் மூணு நாலு கப் தண்ணீர் குடித்திருப்பானே!

“தண்ணி போதுமா? இன்னும் வேணுமா?”

“போதும்...போதும்!”

“இன்னும் வேணும்னா சொல்லுங்க தானேன். வேணுமா? வேணாமா சரி. கொஞ்சம் பொறுங்க, தேத் தண்ணி ஊத்தி தானேன். அதுவரைக்கும் வாடிய சுத்தி உள்ள தோட்டத் தைப் பார்ப்போம் வா...”

மணியம் தன் மனத்துக்கு ஒரு மாறுதலாக இருக்கும் என்று எழும்பினான். சகாயம் அவனை வெளியே கூட்டிப் போனான். மணியத்தின் கண்கள், அங்கும் இங்கும் ஓடித் தேடுதல் நடத்தியதோடு, சில இடங்களில், சில நிமிடங்கள் நிற்கவும் செய்தன. அந்த இடங்களில் வியந்தான். சும்மா சொல்லக் கூடாது. குட்டி மரக்கறித் தோட்டமே அங்கே இருந்தது. பச்சையும் பழுத்தும் வெளுத்தும் பிஞ்சுமாகக் காய்கள் தொங்குகின்ற மிளகாய்ச் செடிகள் அங்கும் இங்கும் நிறைய இருந்தன. அதன் இலைகள் சுருண்டிருந்தன. இன்னும் ஒரு நேரத்திற்குக் கறியாக்கப் பறிக்கக் கூடியதாய்த் தொங்குகின்ற காய்கள் உள்ள வெண்டைக்காய், கத்தரிக்காய்ச் செடிகள். குழந்தைகள் விளையாடுகின்ற சின்னச் சின்னக் குடைகளைப் போல் இலைகள் விரித்து நிழல் பரப்பியிருக்கும் பூசணிக் கொடிகள், கறிவேப்பிலைச் செடி... இன்னும் ஏதேதோ காய்கறிச் செடிகள், வாழைமரம், ஒரு முருங்கை மரம், பப்பாளி மரம்...

மணியத்திற்கு இவையெதுவுமே மனத்தைக் கவருவதாய் இல்லை. முதலில் வியந்தவன் பின்னர் கலகலப்பு இல்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தான். சிரிப்பு முகமாகக் காட்சியளிக் கின்ற மணியமா இப்படி ‘ம்’ என்று முகத்தை வைத்துக்

கொண்டிருக்கிறான்! முன்பெல்லாம் டவுனில் கண்டால் எப்படிப் பேசுவான்? என்னமாய்ச் சிரிப்பான்? சும்மா சும்மா சிரிப்பானே... அந்தச் சிரிப்பெல்லாம் உதிர்ந்து விட்டதா?

“ஆமா, நானும் கேக்கலாம்னு இருக்கிறேன். இங்க வந்ததில இருந்து ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்க? என்னா விசயம்? பயப்படாமச் சொல்லு...பஸ்ஸில வர்ர நேரம் இருந்த கலகலப்பு உனக்கிட்ட இப்ப இல்லியே.”

மணியம், “ஒண்ணும் இல்லே” என்று சமாளித்தான்.

“ஒண்ணும் இல்லியா? ஒண்ணும் இல்லேங்கிறதிலதான் ஏதோ இருக்கு...ம் சொல்லு மணி.”

“வேற ஒண்ணும் இல்ல. இந்த வாடியில் எப்படித் தூங்கிரதுன்னு தான் யோசிச்சேன். பயமாவும் இருக்கு. இந்த வாடியே வேணாம்னு போச்சு!”

“ஓ! அதனாலதான் நீ கலகலப்பு இல்லாம இருந்தியா? பயப்படாத. இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கிதான் இந்த எடத்தில இருக்கப் போறோம். அப்புறம் வேற எடத்துக்குப் போவோம் நமக்காக ஒரு மண் வீடு தாரேன்னு சொல்லியிருக்காங்க. அதுக்குப் பக்கத்திலேயே பத்தல். பத்தல்னா கல்லு தோண்டுர குழி. நல்ல எடம். வீடு மண் வீடுன்னாலும் நல்ல வீடு. பாதுகாப்பான வீடு. அதுக்குப் போனா கரச்ச எதுவுமே இல்லாம இருக்கலாம். ஆனா அது கெடைக்கிற வரைக்கும் இந்த வாடியிலதான் இருக்கணும். எனக்கும் இங்க இருக்க இஷ்டமில்லதான். ஆனா என்ன செய்யிரது? பத்தல் தோண்ட இங்க தானே எடம் கெடைச்சிச்சி. அதான் இங்கனயே வாடிய போட்டுட்டோம்.”

மணியத்திற்குக் கொஞ்சம் நம்பிக்கை வந்தது. இன்னும் பத்து நாளில் மண் வீட்டிற்குப் போகலாம் என்று சுந்தரம் சொல்லுகிறான். மண் வீட்டிற்குப் போய் விட்டால் நிம்மதி

தான். ஆனால் அவனுடைய மனம் அதற்குள் வேறு மாதிரி நினைக்க ஆரம்பித்தது. இந்தப் பத்து நாளும் போனால்தான் நிம்மதி...பத்து நாள். ஒவ்வொரு நாளும்தான் ஒவ்வொரு யுகமாக நீடிக்குமே. இந்தப் பத்து நாளில் ஏதாவது நடந்து விட்டால்...சே! என்ன மனது? இந்த மனது ஏன் இப்படி நினைக்கிறது? முன்பு இந்த வாடியை விட்டுப் போர் என்று சொல்லியது; இப்போதோ உடனே போக வேண்டும் என்று சொல்கிறது. மண் வீடு கிடைக்கும் என்றதும், 'எப்படியோ மண் வீட்டிற்குப் போகலாம்.

மணியத்தின் முகத்தில் இதுவரை வராமல் இருந்த புன்னகை லேசு லேசாக எட்டிப் பார்த்தது. இன்னும் பத்து நாளில், இந்த வாடியை விட்டுப் போய் விடலாம் என்ற வார்த்தையால், கசந்து வெறுப்படைந்திருந்த தன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, இப்போதுதான் தோட்டத்தை உற்சாகத்துடன் பார்த்தான். சின்ன இடம்தான். அதிலும் அழகாகப் பாத்தி கட்டி தோட்டம் போட்டிருந்தார்கள். ஒரு நல்ல உழைப்பாளியின் உழைப்பும் கைராசியும் வியர்வைத் துளிகளாக அந்த இடத்தில் விழுந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் தோட்டத்தில் போட்ட அத்தனையும் நல்லா வந்திருக்கிறதே! மழை மட்டும் பெய்திருந்தால் இன்னும் நல்லா வந்திருக்கும்.

“இதெல்லாம் எனக்குச் செய்ய நேரம் இல்லை. இதெல்லாம் செஞ்சுகிட்டிருந்தா கல்லு தோண்டிப் போறது யாரு? நாங்க விடிய காலம் வேலைக்குப் போயிடுவோம். பகல் பன்னிரண்டு மணிய போல திரும்பி வந்து சாப்பிட்டுக் குட்டித் தூக்கம் போடுவோம். தூங்கிரதுகூட வெயில் நெருப்பா கொட்டுரதுனால்தான். மறுபடியும் ரெண்டு மணிக்கு வேலைக்குப் போவோம். அப்புறம் அந்திக்கு ஆறுமணிவரை இல்லாட்டி இருட்டுர வரை வேலை செய்வோம். இதுக்கு மேல தோட்டத்தில் வேலை செய்ய எங்களுக்கு முடியுமா? நேரம் இருக்கா? இந்த வேலையெல்லாம் செய்யிரது நம்ம

சமையல்காரன் நொண்டிமுத்துதான். அவன் சமைச்சு முடிஞ்சி மத்த நேரம் சும்மா இருக்காம, இந்தத் தோட்டத்தில் வேல செய்வான். முந்தி பாக்கணுமே இந்த எடம் காடு மாதிரி தான் இருந்திச்சி. இப்ப பாத்தியா எப்படின்னு? நொண்டி முத்துதான் இதைச் செஞ்சான். அவன் கை பட்டதும் நல்லா வந்திருச்சி. அவன் நல்ல மனுசன். ஆனா காலை இழுத்து இழுத்து நல்லா வேல செய்வான். அவனுக்கு ஒரு கால் நொண்டி!" என்ற சகாயம் சிரித்துக் கொண்டே, "காலை இழுத்து இழுத்து இப்படி வேல செய்யிரானே நொண்டிமுத்து அவனுக்குக் கால் நல்லா இருந்தா எப்படி வேல செய்வான்?" என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் சிரித்தான். அவன் கண்களில் நொண்டிமுத்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

பதிலுக்கு மணியமும் சிரித்தான். அவன் மனத்தில் நொண்டிமுத்துவைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை அப்போதே ஏற்பட்டது.

சற்று நேரம் தோட்டத்திலேயே சுற்றி விட்டு, இருவரும் உள்ளே போனார்கள். மணியம் குசினிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள அறையில் நின்று கொண்டிருந்தான். சகாயம் குசினிக்குப் போய், பிளேன் தேத்தண்ணியை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான். சில நிமிடத்தில் ஒரு கிளாஸில் ஊற்றிய தேத்தண்ணியைக் கொண்டு வந்து மணியத்திடம் கொடுத்தான் கூடவே கொட்டைப் பாக்கு அளவு கருப்பட்டித் துண்டும் கொடுத்தான். மணியம் கருப்பட்டித் துண்டை வாய்க்குள்ளே போட்டுக் கொண்டு அதைச் சப்பிச் சப்பித் தேத்தண்ணியை உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் குடித்தான். கருப்பட்டி கரைவதற்குள் தேத்தண்ணி வயிற்றுக்குள் போய் விட்டது. கிளாஸ் குசினிக்கு வந்து விட்டது.

மணியம் குசினியிலிருந்து சகாயம் வரும் வரைக்கும் காத்திருந்து, அவன் வந்ததும் படுக்கின்ற இடத்திற்கு வந்து, படுக்கையின் கால் பக்கம் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். சகாயம் அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.

மணியத்தின் கண்கள் ஏனோ மீண்டும் வாடியை மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. வாடியைச் சுற்றியும் மேலே கூரையிலும் ஓலைதான் வேய்ந்து போட்டிருந்தார்கள். என்று போட்டார்களோ? அத்தனையும் காய்ந்து போயிருந்தன. இன்னும் சில நாட்களில் புதிதாக ஓலைகள் போட வேண்டி வரலாம். சில இடத்தில் கறையான் ஓலையில் கூடு கட்டியிருந்தது. சில இடத்தில் ஓலைகள் வெய்யிலில் காய்ந்து பப்படம் போல் நொறுங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் இதில் பத்திரமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

காய்ந்து போன ஓலைத் தடுக்கு வழியே பார்க்கவே, அசிங்கமான அரணை ஒன்று வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தது. மணியம் அதை அறுவெறுப்புடன் பார்த்தான். இவனைக் கண்டதும் அது, தலையை உள்ளே இழுத்தது. இன்னும் ஒரு இடத்திலிருந்து, மறுபடியும் தலையை வெளியே போட்டுப் பார்த்துவிட்டு ஓடி மறைந்தது. அசிங்கமான அரணை நக்கினால் மரணமாம். அந்த அரணையெல்லாம் இங்கே சர்வ சாதாரணம். கண்டவாக்கில மேய்கிறதே...

மணியம் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய நினைவில் ஏதேதோ ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“ஏன் மணி அப்படி பார்த்துக் கிட்டிருக்கிற? இந்தக் காட்டுலே எப்படி இருக்கிறோம்னா? எல்லாம் இந்த மாணிக்கக் கல் செய்யிற வேல. ஒரு சான்ஸ் அடிக்காதானனுதான் இந்த வாடியில படுத்துக்கிட்டுக் கல்லு தோண்டுரோம். இந்த வாடி பரவாயில்ல. இதைவிட மோசமான வாடியிலயும் மனுசன் இருக்கத்தான் செய்யிரான். அது மிக மோசம். சில பேரு இந்தப் பக்கத்தில வாடி அடிச்சி எங்கள மாதிரி வேற இடத்தில கல்லு தோண்டுவாங்க. சில பேரு ஆத்துக்கு அந்தப் பக்கம் வாடி அடிச்சி அங்கயே கல்லு தோண்டுராங்க. இங்க ஒரு ஆறு ஓடுது. அது மொரட்டு ஆறு. பேரு கலுகங்கை ஆறு. நாம ஆத்துக்கு இந்தப் பக்கம் இருக்கிறோம். ஆத்தில

அந். —5

வெள்ளம் வந்தா அவ்வளவுதான். ஒரு கெழமைக்கு இங்கயும் அங்கயும் போக முடியாது. அப்புடி அப்புடியே இருக்க வேண்டியதுதான். இப்ப மழை இல்ல. மழை பெய்யிற காலம்தான். ஆனால் மழை இல்ல. ம்...மழை எங்கே பெய்யப் போவது? நல்ல மனுசன் ஒருத்தன் இல்லியே! நல்ல மனுசன் இருந்தா அவனுக்காக மழை பெய்யுமாம். இங்கதான் இருக்கிற நல்ல மனுசனையும் கெட்டவனாக்குவாங்களே இவனுக. சில பேரு கலுகங்கைன்னதும் பணம் கொட்டுர ஊருன்னு நெனைச்சிக்கிட்டிருக்காங்க. ஆனா இங்கு கல்லு தோண்டுரவங்க படுற கஷ்டம் நமக்குத்தான் தெரியும். கஷ்டப்பட்டு மாணிக்கக் கல் தோண்டிக் குடுத்தோன்ன அதை வித்துப் பங்கு தர்றேனு ஏமாத்திருவாங்க. இங்கு வேல செய்யிறவங்களுக்குப் பங்குதான், சம்பளம் இல்ல. மாணிக்கக் கல்ல கூடுன விலைக்கு வித்திட்டுக் கொறைஞ்ச வெலைக்கு வித்தேனு பஞ்சப் பாட்டு பாடி, அம்பது ரூபா நூறு ரூபா குடுத்து அனுப்புவாங்க. கொஞ்ச நாள்ல அவன் புதுக் கார்ல ஓடுவான். ஆனா நம்ம மொதலாளி நல்ல மனுசன். சோக் கான மனுசன்.”

மணியம், தான் நினைத்ததையெல்லாம் இந்த சகாயம், கேட்காமலே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறானே என்று வியந்து கொண்டிருந்தான். சகாயம் மேலும் பேசினான்: “மொதலாளின்னா எல்லாரும் மொதலாளியா? இவரு பேருக்குதான் மொதலாளி. மத்தபடி நம்மளமாதிரிதான். ஆனா நம்மள விட கொஞ்சம் வசதியானவரு. மூணு நாலு ஏக்கர் தோட்டம் இருக்கு. அதுல வர்ர வருமானத்தில சாப்பிடுராரு. இருக்கிற காசிலதான் இந்த வேலய செய்யிராரு. எனக்குத்தான் அவரைப் பத்தி தெரியுமே! மத்த மொதலாளி மாதிரி இல்லை இவரு. நல்ல மனுசன். மத்தவங்க ஆளுக அப்புடியே முழுங்கிச் சல்லி சேர்க்கத்தான் பார்ப்பாணுக!”

மணியம் சமாளித்தான். “எனக்கு இது புது எடம். புது எடம்னா ஒரு மாதிரியாதானே இருக்கும். அதனால்தான்

பார்க்கிறேன். நான் பார்க்காட்டியும் என் கண்ணு பார்க்குதே!”

சகாயம் எழும்பி நின்று, “வெளியே பேர்யிட்டு வரேன்” என்று சொல்லி விட்டு, கைவாளியாக பாவிப்பதற்காக, கைப்பிடி போட்டு வைத்துள்ள பழைய பெயின் ‘டின்னில்’ ‘தண்ணீர்’ நிறைத்துக் கொண்டு வெளியே தோட்டத்திற்குப் போனான்.

சகாயம் போனபின்னர் மணியம் தொங்கிக் கொண் டிருந்த கால்கள் இரண்டையும் படுக்கையில் தூக்கிப் போட்டு, சர்மியார் போல் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்துகொண் டான். வெகு நேரம் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான். சகாயம் திரும்பி வந்த பின்னரும் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான். ஆனால் அவனுடைய நினைவுகள் அவனைப் போல் அப்படியே உட்கார்ந்திருக்கவில்லை. அவனை அப்படியே அம்மாவிடமும் அப்பாவிடமும் அழைத்துச் சென்றன.

மணியம் கலுகங்கைக்கு வேலைக்குப் போவதைப்பற்றித் தன் அம்மாவிடமும் அப்பாவிடமும் சொல்லி விட்டுத்தான் வந்தான். அவர்கள் அதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. கலுகங்கையைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது அவர்களுக்கு... “ஓழுங்கா வேல செஞ்சு முன்னுக்கு வர்ர வழிய பாரு...” என்பது போல் ஏதோ சொன்னார்கள். அம்மா அவன் வேலைக்குப் போகும் சந்தோஷத்தில், அதே தோட்டத்தில் இருக்கும் மணியத்தின் அத்நையிடம், அவன் வேலைக்குப் போவதைச் சொல்லிவிட்டு வந்தாள். அத்நை மகள் லச்சிமி யிடமும் சொன்னாள். லச்சிமியோ மணியம் பயணம் சொல்லப் போன போது அவனிடம் சண்டை போட்டாள். அவள் சொன்னால் எதையும் கேட்கக் கூடியவன்தான். ஆனால் இதைக் கேட்கவே இல்லை.

லச்சிமி கோர்த்தோடு அவனோடு வர்தாடினாள் “மாணிக்கம் தோண்ட கலுகங்கைக்குப் போறீங்களாமே! ஏன்

வேற வேல கெடைக்கலியா? அந்த வேல உங்களுக்கு வேணாம். பொல்லாத வேல! நம்ம தோட்டத்துப் பெரிய கங்காணி மகன் சந்தானம் செத்தது கலுகங்கைக்குப் போயி தானே. நீங்க போக வேணாம்!”

மணியம் அவளின் கோபத்தை ரசித்துக் கொண்டும் கோபத்திலும் ததும்புகின்ற அவளின் அழகைப் பருகிக் கொண்டும் பேசினான்... “அப்படின்னா எனக்கு யாரு வேல தருவா? பயப்படாத! கலுகங்கைக்குப் போற எல்லாருமா சாகிறான்? ஏதோ ஒருத்தன் செத்ததுக்காக அந்த வேலயே வேணாங்கிறதா? நம்ம தோட்டத்திலயும் தான் ஸ்டோர் மெசின்ல அடிபட்டு ஒங்க அப்பா செத்தாரு. அதுக்காக இண்ணைக்கி யாருமே ஸ்டோர்ல வேல செய்யாம இருக்காங்களா? நீ பயப்படாத, லச்சிமி, கடவுள் ஒதவி செய்வான்... மாணிக்கக் கல் தோண்டத்தான் போறேன்.”

லச்சிமி சிணுங்கிக் கொண்டே சொன்னாள். “நீங்க கலுகங்கைக்குப் போயி மாணிக்கத்தைத் தோண்டப் போனா இந்த மாணிக்கத்தை...”

லச்சிமியின் சிணுங்கல் மறைந்து, அவளின் மேனி நாணத்தில் சிலிர்க்க, முகத்தில் புன்னகை ததும்பியது. அவளின் இந்தக் கோலம் மணியத்தை என்னவோ செய்தது. தன்னை மறந்து, “ஓ இந்த மாணிக்கத்தை...” என்று சொன்னவன் அதற்கு மேல் பேசமுடியாமல் லச்சிமியின் புன்னகை தந்த உணர்வில், அவளை அப்படியே மார்பில் போட்டு அணைத்தான். விம்மிப் பருத்த அவளின் மார்பகங்கள், அவனுடைய நெஞ்சிற்கு ஒத்தடம் கொடுத்தது போல் இருந்தன. அவனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. லச்சிமி திமிறிக்கொண்டு அவனிடமிருந்து விடுபடும்வரை அவனுடைய அணைப்புத் தளரவே இல்லை.

சகாயம் உள்ளே வந்தான். மணியத்தைப் பார்த்து விட்டு, “இன்னும் ஏன் அதைப்பத்தி யோசிச்சிக்கிட்டு இருக்கே? பயப்படாம இரு. ரெண்டு நாள்ல சரியாப் போகும்” என்றான்.

மணியம் சுயநினைவுக்கு வந்தவனாக, “நா அதைப்பத்தி யோசிக்கல்ல. சும்மா யோசிச்சிக்கிட்டு இருந்தேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கையில் இருந்து இறங்கி நின்றான்.

அன்று இரவு ஆறரை மணிக்கு மேலிருக்கும். இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. அக்கம் பக்கத்தில் மரம் செடி கொடிகளில் கூடு கட்டியிருக்கின்ற காட்டுப் பறவைகளின் விநோதமான சத்தங்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. மனிதர்கள் தாய் பிள்ளைகளோடு பேசுவதைப் போல் பறவைகளும் தங்களுக்குள் தங்கள் பாஷையில் பேசிக் கொள்கின்றன!

சிறிது நேரத்தில் அந்தச் சத்தத்தை அழுக்கி விடுவது போல், அதைவிடப் பெரிதாகச் சத்தம் போட்டுக்கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள் வேலைக்குப் போயிருந்தவர்கள். சத்தம் வந்த திக்கையே மணியம் பார்த்தான். சிறிது நேரம் சென்றுதான் அவர்கள் வந்தார்கள். அதற்கு முன்புதான் அவர்களின் சிரிப்பும் பேச்சும் ஓடிவந்து விட்டன இப்போதுதான் அவர்கள் வருகிறார்கள். ஒருத்தர் பின் ஒருத்தராக வந்தார்கள்.

அவர்களில் ஒருத்தன் பனியனுடன் கூர்மையான அலவாங்கு இரண்டைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். இன்னும் ஒருத்தன் தொடை பிடிக்கும் கால் சட்டை போட்டு, ஏழெட்டு கூடையை ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக வைத்துத் தூக்கி வந்தான். மூன்றாவது நாலாவதாக இரண்டு பேர் மண்வெட்டிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். இந்த இரண்டுக்கும் சரியான களைப்பு போலும். மெதுமெதுவாக அசைந்து அசைந்து வந்தார்கள். கடைசியில் நொண்டி நொண்டிச் சிரித்துக் கொண்டே ஒருத்தன் வந்தான். அவன்தான் நொண்டி முத்துவோ! அவனையே பார்த்தான் மணியம். இவன்தான் நொண்டி முத்துவாக இருக்கும் என்று உறுதியாக நம்பினான். ஏனோ அவனைப் பார்த்ததுமே அவன் மீது அவனுக்கு இரக்கம் நெஞ்சில் சுரந்தது. அந்த இரக்கத்தோடு ஒரு பிடிப்பு

வரத்தான் செய்தது. முன்பின் தெரியாதவர்கள் மீது இப்படிப் பிடிப்பு வருவதற்குக் காரணம் முகம்தான். அந்த முகம் நெஞ்சைச் சொல்லுமே! நொண்டிமுத்துவின் முகம் லக்ஷ்மிகரமாக இருந்தது. கர்லும் ஊனம். இனி அவன் மீது பிடிப்பு வரச் சொல்லவா வேண்டும்?

எல்லோரும் வாடியின் உள்ளே வந்து விட்டார்கள். மணியத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து நின்றார்கள். சகாயம் அறிமுகம் செய்தான் அவர்களை. “இவன் சின்னத் தம்பி, பேர்தான் சின்னத்தம்பி ஆள் பெரிய தம்பி...”

சகாயம் ‘தமாஷ்’ பேர்ட்டான். சின்னத்தம்பி மணியத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தான். சிரிப்பில் தர்ணை அறிமுகம்? மணியமும் சிரித்தான். இப்படியே எல்லோரிடமும் சிரித்தான். அவர்களும் சிரித்தார்கள்.

“கட்ட கால்சட்டை போட்டவன் சிரிசேன, தலையில வேஞ்சி கட்டுனவரு காதர்...அசந்து போன மாதிரி இருக்காரே அவருதான் கேட் கருப்பையா...”

‘கேட் கருப்பையாவா? புதுப் பெயராக இருக்கிறதே’ அதற்குக் காரணம் அவனே சொன்னான்: “ஒரு பங்களாவுல முந்தி இவரு கர்வல் வேல பார்த்தாராம். அப்ப இவரு எந்த நேரமும் கேட்டுக்கிட்டியே இருப்பாராம். அதிலிருந்து கேட் கருப்பையா, கேட் கருப்பையான்னு சொன்னாங்க. அதே இப்ப அவரு பேரா போச்சி.”

எல்லோரும் சிரித்தார்கள். கேட் கருப்பையாவும் சிரித்தான். மணியம் நொண்டிமுத்துவைப் பார்த்தான். “இவருதான் சோறாக்கிற முத்து, தேர்ட்டம் பேர்ட்டாருன்னு சொன்னேனே அவரு இவருதான்...” நொண்டிமுத்து உடனே, “ஏம்பா சும்மா முத்துன்னு சொன்ன... பயப்படாம நொண்டி முத்துனு சொல்லு. அப்படி சொன்னார்தான் எல்லாத்துக்கும் தெரியும். சும்மா சோறாக்கிற முத்துங்கிறியே! நொண்டி

முத்துண்ணு சொல்ல பயமர்? சும்மா சொல்லு. என் பேரே அதுதான்" என்றவன் வெற்றிலைக் காவி படிந்த பல்லைக் காட்டிச் சிரித்துவிட்டு, "ஆமா, இவரு யாருன்னு சொல்லலியே ஆங்! இப்பதான் நெனைவு வருது. புதூசா படிச்ச பொடியன் வரப்போராருன்னு சொன்னியே அவரா இவரு? வாங்க வாங்க!" என்று மணியத்தை வரவேற்றான்.

எல்லோரும் தங்களை மறந்து சிரித்துக்கொண்டார்கள். மணியம் அவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்தான். அவர்களில் அவனைப் போலவே இரண்டு பேர்-சிரிசேனவும் சின்னத்தம்பியும் தான் அந்த இரண்டு பேர். காதர் முஸ்லீம். சிரிசேன சிங்களவன். சகாயம் கிறிஸ்தவன். மற்றவர்கள் இந்து இளைஞர்கள். வயதானவர்கள். ஊனம் உள்ள நொண்டி முத்து... இவர்களிடையே ஒரு தனி உலகம் அந்த வரடியில் சுழல்கிறதே.

நகரத்தில் மேடை அதிர, வாய் கிழியப் பேசப்படும் இனமத ஒற்றுமை இந்த வாடியில் சர்வசாதாரணம். காட்டில், வாடியில் வாழும் இவர்களிடையே பிரிவுகள், பேதங்கள் இல்லவே இல்லை. அவர்களைப் போலவே இந்த மண்ணும் பேதமற்றது. அதன் மடியில் கருங்கல்லும், வெறுங்கல்லும், மாணிக்கக் கல்லும் ஒன்றாகவே தவழ்கின்றன. அதற்கு எல்லாமே கல்தான். இங்கே உள்ள மனிதர்களுக்கும் அப்படித்தான். எல்லோரும் மனிதர்கள்தான்... இந்த மனிதர்களிடையே அந்த உலகம்; அந்த உலகத்தில்தான் இந்த மனிதர்கள்...

அன்று இரவுச் சாப்பாடு ரொட்டியும் சரம்பாரும். சாப்பிட்டுவிட்டுத் தேத்தண்ணீர் குடித்தார்கள். பிறகு எல்லாருமே தூங்க வந்தார்கள். அவனுக்காக ஒரு இடத்தை படுக்கக் கொடுத்துவிட்டு, கேட் கருப்பையர் கீழே பூமியில் ஒரு பழைய சாக்கை விரித்துப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டான். அதற்கும்தான் போட்டி. நொண்டிமுத்துவும் சின்னத்தம்பியும் கூட, "நா படுத்துக்கிறேன். நீங்க போங்க" என்று போட்டி

போட்டார்கள். ஆனால் முந்திக் கொண்டது கேட்கருப்பையா. “நா தனிக்கட்ட... என்னமும் ஆனாலும் எனக்குக் கவலையில்ல...நீங்க அதில படுங்க. நா எங்க படுத்தாதான் என்னா?” மணியத்திற்கு நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது. ‘தனக்குப் படுக்க இடம் கொடுக்க இத்தனை போட்டியா? முன் பின் தெரியாத தனக்கு இத்தனை அன்பா? இந்த உலகத்திலும் அத்தகைய மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா?’ அவர்களை நன்றியுடன் அவன் பார்த்துக் கொண்டான்.

மணியம் தூங்குவதற்கு முன் விபூதிப் பூச விபூதியைத் தேடினான். கலுகங்கைக்கு வந்தது இன்றுதான் முதல் நாள். இரவில் இங்கே தூங்கப் போவதும் முதல் நாள். புதிய உலகம், சுற்றிவரக் காடு. அதில் இந்த மனிதர்கள். நெஞ்சில் பயம் இருக்கும் தானே! அதனால் விபூதி பூசப்போகிறான். லயத்தில் சிறுவயதில் தூங்குவதற்குமுன் விபூதி பூசிப் படுக்கச் சொல்வாள் அவனுடைய அம்மா. அவனும் பூசிக்கொள்வான். அந்தப் பழக்கமே இப்போதும் வந்துவிட்டது...

‘விபூதி பூசினா பேய் பிசாசு பூச்சிபுழு நம்மளை அண்டாது.’ சகாயத்திடம் மணியம் விபூதி கேட்டான். சகாயம் விபூதியையும் சாமி படங்களையும் காட்டினான். அவைகள் சர்மான்கள் வைக்கும் அறையில் இருந்தன. அங்கே ஒரு முருகன் படம், அரபு எழுத்துள்ள மகூதிப் படம், புத்தரின் படம், யேசுநாதரின் படம் எல்லாம் அடுத்தடுத்து வரிசையாக மாட்டப்பட்டிருந்தன. படங்கள் வெவ்வேறு படங்களாக இருந்தாலும் எல்லாப் படங்களும் கடவுளுக்காக மாட்டப்பட்டவைதானே. எல்லோரும் அங்கேதான் சாமி கும்பிடுவார்களாம். சிரிசேன ‘பிரித்’ சொல்வான். சகாயம் ‘சிலுவைக்குறி’ போட்டுப் பைபிள் படிப்பான். காதர் ‘தொழுகை’ நடத்துவான். கேட்கருப்பையா தேவாரம் படிப்பான். மணியமும் அங்கே தான் விபூதியைப் பூசிக் கொண்டு சாமி கும்பிட்டான். நெற்றியில் விபூதி பட்டை

பெரிதாகவே இருந்தது. விழுதிப் பட்டை பெரிதென்றால் மனப் பயமும் அந்த அளவிற்குப் பெரிதாக இருக்குமோ?

அவர்களோடு படுக்கையில் மணியம் படுத்துக்கொண்டான். இன்றுதான் முதன் முதலில் கலுகங்கையில் காட்டின் மத்தியில் இந்த வாடியில் தூங்கப் போகின்றான். அவனுக்கு ஒரு பக்கத்தில் சகாயமும் மறுபக்கத்தில் நொண்டிமுத்துவும் படுத்திருந்தார்கள். மற்றவர்கள் அடுத்தடுத்துப் படுத்திருந்தார்கள். கேட்கருப்பையா மட்டும் கீழே.

தூக்கம் வராததால் மணியம் விழித்துக் கொண்டே இருந்தான். வெளிச்சமே இல்லை. சின்ன 'லந்தாரம்' ஒன்று சர்மான்கள் இருக்கும் இடத்தில் விடிய விடிய 'மினுக்' போட்டுக்கொண்டிருந்தது. மற்றபடி வெளிச்சமே இல்லை. வேறு லாம்புகள் வைக்கலாமென்றால் தப்பித் தவறிக் காய்ந்த ஓலையில் பிடித்துக்கொண்டால் அவ்வளவுதான். அதைவிட இருட்டே நல்லது.

இருட்டில் மணியத்தின் கண்கள் ஓடின. அவன் நெஞ்சு நடுங்கிக்கொண்டே இருந்தது. நொண்டிமுத்து மெல்லப் பேசினான்... "தம்பி, ஒங்களதான் மணித்தம்பி! ஒங்களதான் கேளுங்க. தூங்கிட்டிங்களா? இல்லியா... ஒங்களோட பேசணும்னு நெனைச்சேன். இந்த ஊரைப் பார்த்திட்டுப் பயப்படாதீங்க. நாங்க இருக்கிரோம். நாங்க பார்த்துப்போம். எங்களுக்கிட்ட சாதி கீதி எல்லாம் இல்ல. எல்லாரும் ஒண்ணுதான். இங்க சிங்களவன், கிறிஸ்டியன், முஸ்லீம் எல்லாரும் இருக்கிரான். நான் சமைக்கிறவன். சமைக்கிறவன், சமைக்காதவன்; ஏழை, பணக்காரன் எல்லாம் இங்க இல்ல. நா எல்லாத்துக்கும் ஒரே மாதிரிதான் சமைப்பேன். என்கிட்ட வித்தியாசம் பார்க்கிற புத்தி இல்ல. அப்படித்தான் இந்த ஊர்லயும். இந்த ஊர் காடாயிருந்தாலும் இங்க எல்லாரும் ஒண்ணுதான். தம்பி தூங்கிட்டிங்களோ?"

“தூங்கவில்லை” என்று மட்டும் மணியம் பேசினான். அதற்குமேல் பேசவில்லை. மௌனமானான். நொண்டி அவன் தூங்குகிறான் என்று நினைத்துவிட்டுப் பேச்சுக் கொடுக்க வில்லை. மற்றவர்கள் தூங்கினார்கள்.

மணியம் தூங்கவில்லை. அவனுடைய உள் மனம் நொண்டிமுத்து சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நொண்டிமுத்து சொன்னது அத்தனையும் உண்மைதான். அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள் ஒற்றுமையாக வாழ்கிறார்கள். இவர்களிடம் பேதமில்லை, பிரிவில்லை. எச்சில் சோற்றுக்கு அடித்துக் கொள்ளும் மனிதர்கள் இல்லை. டவுனை விட இந்த உலகமே சொர்க்கம். மணியத்திற்கு இப்போது இங்கே வாழலாம் என்ற எண்ணம் மெல்ல மெல்ல வந்தது. அன்று இரவு முழுவதும் நொண்டிமுத்துவின் குரல் அவன் செவிகளில் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்து அதற்கு உயிருட்டி வந்தது.

அந்த நொண்டி முத்துவால்தான், அவன் அன்பினால்தான், கலுகங்கையில், பழைய வாடியிலேயே இன்று வரை இருந்து வருகின்றான். மணியத்திற்குக் கூடப்பிறந்த அண்ணன் இல்லாவிட்டாலும் நொண்டி முத்துவே அண்ணனாக மாறி விட்டான். அவனுடைய அன்பினால்தான் இந்த உலகத்தில் ஒரு மனிதனாக இருக்கிறான்.

நீண்ட தூரப் பயணத்திற்குப் பின்னர், தேத்தண்ணீர் குடிப்பதற்காகவும், பஸ்ஸுக்கு - டிரைவருக்குச் சிறிது நேரம் ஓய்வு கொடுப்பதற்காகவும் அந்த ஊரில் ஒரு ஹோட்டலின் முன்னே பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. பஸ் நின்றதும் நின்று கொண்டிருந்த கூட்டம் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்க ஆரம்பித்தது. அவர்கள் இறங்கியதும் பஸ்ஸில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக இறங்கினார்கள்.

மணியமும் இறங்க ஆரம்பித்தான். இறங்குவதற்கு முன்னர் பஸ்ஸில் நந்தியைப் போல் நிற்கின்ற சிலரை விலக்கிக் கொண்டும், நடைபாதையில் வைக்கப்பட்டிருந்த மூட்டை முடிச்சுகளைத் தாண்டிக் கொண்டும் இறங்கவேண்டியிருந்தது. பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கவே பெரிய போராட்டம் நடத்த வேண்டியிருந்தது. எப்படித்தான் அவ்வளவு கூட்டமும் இறங்கியதே?

மணியத்தோடு பேப்பர் வாங்கிப் பார்த்தவனும் ஓட்டிக் கொண்டான். இருவரும் பஸ் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்தில் உள்ள ஹோட்டலுக்குப் போகாமல் சற்றுத் தூரத்தில் கூட்டம் இல்லாமல் 'ஈ' ஓட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு ஹோட்டலுக்குப் போனார்கள். பேப்பர் பார்த்தவன் பஸ்நிறுத்தப்பட்ட இடத்தில் உள்ள ஹோட்டலுக்குப் போவோம் என்று முதலில் கூப்பிட்டான். மணியம் மறுத்துவிட்டான். "அந்த ஹோட்டலுக்கா, வேணாம்! அங்க போயி சாப்பிட்டால் பஸ் டிரைவரும் பஸ் கண்டக்டரும் சாப்பிட்டதுக்கும் நாம் கொடுக்கணும். அவங்க சாப்பிட்ட கணக்கை எல்லாத்துக் கிட்டயும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் புடிச்சுக்குவானுக. வாங்க வேற ஓட்டலுக்குப் போவோம்."

“ஆமாமா, நானும் அதை மறுந்துட்டேன். நீங்க சொன்னது நல்லதாப் போச்சி. வர்ங்க, நீங்க சொன்ன ஓட்டலுக்கே போவோம்.”

இருவரும் அந்த ஹோட்டலுக்கே போனார்கள். ஹோட்டல் ரேடியோ இவர்களை, சிலர் அலறிப் பிடித்துக் கொண்டு வரவேற்பதுபோல் அலறிக்கொண்டு வரவேற்றது. ஏதோ இந்திப் பாட்டு...கூடவே கர்புர் சத்தம். ரேடியோவுக்கு நெஞ்சு வலி போலும்.

ஹோட்டலின் உள்ளே ஒரு மேஜையில், எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். உள்ளே இருந்து ஊத்தைச் (அழுக்கு) சட்டையும் சாரமும் கட்டியவன் ஓடி வந்தான். மேஜையைத் துடைத்தான். அவனைத்தான் முதலில் துடைக்க வேண்டும். அவனோ மேஜையைத் துடைக்கிறான். பிறகு ஒரு ஈயத்தட்டில் பருப்பு வடை, உழுந்து வடை இன்னும் என்ன என்னவோ கொண்டுவந்து வைத்தான். இருவரும் ஆளுக்கொரு வடையைச் சாப்பிட்டுவிட்டு டிகுடித்து முடித்தார்கள். சாப்பிட்டதற்குப் பேப்பர் பார்த்தவனே சில்லறை கொடுத்தான். மணியம் கொடுக்கத்தான் பார்த்தான். ஆனால் அவனால் கொடுக்க முடியவில்லை.

ஹோட்டலை விட்டு வெளியே வரும்போது பேப்பர் பார்த்தவன் பீடி பற்றவைத்துக் கொண்டான். அப்போதே மணியத்தையும் பீடி பற்றவைக்கக் கூப்பிட்டான் அவன். சிகரெட் வாங்கித் தரவா என்று கேட்டான் ஆனால் அவனோ தான்எதுவுமே கையால்கூடத் தொடுவதில்லை என்று சொல்லி விட்டான். பேப்பர் பார்த்தவன் பீடியைப் புகைத்துப் புகைத்துப் புகையைக் கக்கினான். புகைச் சுருள் சுருளாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பஸ் புறப்படும் வரை பீடியைக் குடித்தவன், பஸ் புறப்படப் போனதும், அந்த நேரத்தில் கூட கடைசி 'தம்' மட்டுத்து விட்டுப் பீடியைக் காலில் போட்டுக் நசுக்கிவிட்டுப் பஸ்ஸில் ஏறினான். பஸ்ஸின் உள்ளே அவனுடைய இடத்

துக்குப் போவதற்குள், அவனுக்கு வேண்டாம் என்றாகி விட்டது. வெளியே இருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் ஏறிவிட்டார்களே! இவன்தான் கடைசி ஆள்...

மணியம் அவனுக்கு முன்பே உள்ளே போய் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கருகில் பெருமூச்சு வாங்க உட்கார்ந்து கொண்டான். அப்போதுதான் அவனுக்கும் இனிமேல் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினால் ஆளுக்கு முதலில் ஏறிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நினைவு வந்தது.

பஸ் ஓட ஆரம்பித்தது. இன்னும் கிட்டத்தட்ட முப்பது மைலுக்கு மேல் போகவேண்டும் கலுகங்கைக்கு. இப்போதோ இருபத்தைந்து மைலுக்கு மேல் போயிருக்கிறார்கள்.

சிறிது நேரம் வரை இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சு நின்றதும் பேப்பர் பார்த்தவன், முன்பக்கத்து ஸீட்டின் கம்பியில் தன் இரு கைகளையும் வைத்து, அதில் தலையைக் கவிழ்த்துத் தூக்கம் வந்ததால் தூங்க ஆரம்பித்தான். மணியத் திற்கும் அப்படித் தூங்க ஆசைதான். தூக்கம் வரவில்லையே! தூக்கம் வராததால் பஸ்ஸின் வெளியே ஜன்னல் திரையிலே ஓடுகின்ற காட்சிகளை ரசிக்க, பார்வையை அதில் ஓடவிட்டாலும், மனம் அதில் லயிக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டதே! மனம் லயிக்காததைப் பார்வை ரசிக்குமோ?

மணியத்திற்குப் பழையபடி கலுகங்கை ஞாபகம் வந்தது. அதில் மனமும் இறங்கி ஓடியது... இப்போதோ அவனுடைய கண் இமைக்கு அருகே காட்சிகள் தெரிய ஆரம்பித்தன.

கலுகங்கைக்குப் போன அன்றே, மறுநாள் அங்குள்ளவர்களோடு வேலைக்குப் போக வேண்டுமென்று மணியம் நினைத்திருந்தான். கலுகங்கைக்கு வந்ததுமே கிளம்பி வந்த வெறுப்பு

கசப்பு யாவும் நொண்டி முத்துவாலும், மற்றவர்களாலும் மறைந்துவிட்டதால், அன்று இரவு படுக்கும் போது 'இப்போதைக்குக் கலுகங்கையைவிட்டுப் போகக் கூடாது! இன்னும் கொஞ்சம் நாளைக்கு வேலை செய்து பார்த்து விட்டுப் போவோம்' என்ற முடிவான எண்ணத்துடன் படுத்துத் தூங்கினான்.

மறுநாள் காலையில், அவன் எழும்பும்போது மணி எட்டுக்கும் மேலாகிவிட்டது. அப்போதுகூட அவனை எழுப்பிய நொண்டிமுத்து, ஒரு தாய் தன் மகனைப் படுக்கைவிட்டு எழுப்புவதுபோல் எழுப்பினான்.

கண்களைக் கசக்கி விட்டுக்கொண்டு அவசரமாக எழும்பிய மணியம், "மத்தவங்கள்ளாம் எங்க?" என்று கேட்டான்.

நொண்டி முத்து, "யாரு சகாயமா? அவங்கள்ளாம் காலையில் ஆறு மணிக்கே போயிட்டாங்க. நீ அந்த நேரம் தூங்கிக் கிட்டிருந்தே. சகாயம் எழுப்ப வந்தான். நான்தான் நேத்துதானே தம்பி வந்திச்சி; அட இன்னைக்கு மட்டும் கொஞ்ச நேரம் தூங்கட்டும்னு சொன்னேன். சகாயம் போயிட்டான். அவங்க போகட்டும், நா ஒன்னைக் கூட்டிக் கிட்டுப் போறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான். அவன் முகமெங்கும் சிரிப்பு நிறைந்திருந்தது. சிரிப்பு மட்டுமா? மணியத்தின் மீது காட்டுகின்ற அன்பும் அதில் நிறைந்துதான் இருந்தது. முன்பின் தெரியாத தன்னிடம் இவன் ஏன் இப்படி அன்பு காட்டவேண்டும்?

"சரி, தம்பி மொதல்ல நீங்க மூஞ்சிய கழுவிவிட்டுச் சாப்பிட வாங்க. சாப்பிட ரொட்டி சுட்டிருக்கேன். ரொட்டி சும்மா மொறுமொறுன்னு பிஸ்கட் மாதிரி இருக்கு. சாப்பிடுங்க. சாப்பிட்டதும் அவங்க வேல செய்யிற எடத்துக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன்..."

“ரொட்டியா?” மணியத்திற்கு நர்வில் எச்சில் ஊறியது. ரொட்டியென்றால் அவனுக்கு நிரம்பப் பிடிக்கும். அதிலும் பிஸ்கட் போல் மொறு மொறு ரொட்டியாம்! விடுவானா? ஒரு கை பார்ப்பான்...

அரைமணித் தியாலத்திற்குப் பின் மணியம், நொண்டி முத்துவைக் கூட்டிக்கொண்டு ‘பத்தலுக்கு’ப் போக (வேலையும் செய்யும் இடத்திற்கு அதுதான் பெயர்) ஆரம்பித்தான். புறப்படும்போதே, “ஒன்ன அங்க வுட்டுட்டு இனி இங்க வந்து தான் சோறாக்கணும். பத்து மணிக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டு போவணும். நேரம் ஒடிக்கிட்டே இருக்கு. நம்ம காலு அதுக்கு ஏத்தமாதிரி ஒடுதில்லியே” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் அவசரப்பட்டான். வேகமாக நடந்தான். ஆனால் அவனுடைய மனம் எண்ணிய வேகத்திற்கு அவனுடைய ஊனக் கால் இடம் கொடுக்கவில்லை. வேகமாக நடக்க இடக் காலை ஊன்றும்போதுதான் அது வளைந்து நெளிந்து நடையைத் தடுக்கிறதே!

நொண்டி நொண்டி நடக்கும் முத்துவின் பின்னால் மணியம் நடந்தான்.

கிட்டத்தட்ட முக்கால் மைல் தூரத்தைக் கடந்த பின்னர் சகாயமும் மற்றவர்களும் வேலை செய்யும் ‘பத்தலுக்கு’ வந்தார்கள் அவர்கள் இருவரும். அவர்களைக் கண்டதும் முதலில் பேசியது சிரிசேன. “அட, நம்ம மணி வந்தாச்சு! அப்ப இண்ணைக்கே வேல செய்யப் போறதா? நல்லம்...நல்லம்... வேல நல்லா செய்க.”

சிரிசேன சிங்களமும் தமிழும் கலந்து கொச்சையாகப் பேசினான். அவனுடைய தமிழ் ரசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. சிங்களவர்கள் தமிழ் பேசினால் அப்படித்தான் இருக்குமாம். சிரிசேன பார்ப்பதற்கு ஜோராக இருந்தான். தொடையை இறுகப் பிடிக்கும் கால்சட்டையைப் போட்டிருந்தான் அவன். சின்னக் கால்சட்டை. அதுகூடப் பெருந்தொடைக்கு மேலே

156905

தான் இருந்தது. கால்சட்டையைத் தவிர உடம்பில் வேறு எதுவும் இல்லை. தலைமுடி வெட்டாததால் பாகவதர் கிராப் போல் வளர்ந்திருந்தது. அவனுடைய சிங்களத்தைப் போல் அவனுடைய உடம்பும் ரசிக்கக் கூடியதாகத்தான் இருந்தது. அதனால்தானே என்னவோ அடிக்கடி சிரிசேனனின் கால்களை அங்கே வேலை செய்யும் சின்னத்தம்பி பார்த்தான். அவனுடைய கால்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் பெண்களின் கால்கள்தான் நினைவுக்கு வரும். அப்படித்தான் சின்னத்தம்பிக்கு வந்தது. சதைப்பிடிப்பான வெள்ளைக் கால்கள். பார்க்க ஆசை வரத்தானே செய்யும்.

மணியம் சகாயத்தைப் பார்த்தான். சகாயம் கிழிந்து போன, ஓட்டைகள் விழுந்த பெனியனும் பழைய ஊத்தைச் சாரமும் உடுத்தி நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுடைய வயிறு எது, நெஞ்சு எது என்று தெரியவில்லை. எல்லாமே ஒரே மர்திரியாக இருந்தது. மெலிந்த உடம்புதான். ஆனால் அதனுள் ஓர் அசுர சக்தியே இருக்கிறது. இந்த உடம்போடு தானே இந்த உலகத்தில் இருக்கிறான்...

சகாயத்தின் உடம்பைப் பார்த்தபோது மணியத்திற்கு எப்போதோ தன் உடம்பைத் தானே கண்ணாடியில் பார்த்தது நினைவிற்கு வந்தது. சகாயத்தின் உடம்பிற்கும் அவனுடைய உடம்பிற்கும் வித்தியாசமே இல்லை; இரண்டும் ஒன்றுதான்!

“ம்...நா வாறேன். எனக்கு வேல இருக்கு. இனிதான் சோறாக்கணும்...வெய்யில் வேற நெருப்பா கொளுத்துது... இதில தான் நடக்கணும்...” என்றவாறு நொண்டிமுத்து வாடிக்குத் திரும்பிப் போனான். அவனுடைய காதில் பத்து மணித் தேத்தண்ணியைப் பற்றிய நினைவைப் போட்டான் சகாயம்.

“ஓ! தேத்தண்ணியா? இப்ப மணி ஒம்பதுக்கு மேலாச்சு. எப்படியோ தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொண்டாரேன்...இப்ப

தான் வந்தேன். இப்ப வெய்யில்ல நடக்கணும். வாடிக்குப் போனதும் தேத்தண்ணியோட வெய்யில்ல நொண்டிக் கிட்டுக் வரணும்...'

நொண்டி முத்து போனதும் அங்கே நடக்கும் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் மணியம்.

'பத்தலில்' மண் வெட்டும் வேலைதான் நடந்து கொண்டிருந்தது. மண்ணை வெட்டி வெட்டிக் கூடையில் அள்ளிப் பக்கத்தில் கொட்டினார்கள். சின்னத்தம்பியும் சிரிசேனவும் மண் வெட்டினார்கள். காதர், கேட் கருப்பையா, சகாயம் வெட்டிய மண்ணைக் கொட்டினார்கள். மணியத்தினால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. எவ்வளவு நேரம்தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது? அவனுக்கு ஒரு ஆர்வம் மனசில் ஓடியது. வேலை செய்தால் என்ன? சட்டையைக் கழட்டி ஒரு முள் செடியின்மேல் வைத்துவிட்டு வேலை செய்ய இறங்கினான். மற்றவர்கள் தூக்கவேண்டிய மண் கூடையைத் தானே தூக்கிக் கொட்டினான். அதையும் அடுத்தடுத்துச் செய்யவில்லை. அடிக்கடி மண்கூடையைத் தூக்கிக் கொட்டிவிட்ட பின்னர் கைகளில் மண் ஒட்டுவதால் கைகளைப் 'பட்' 'பட்'டென்று தட்டிவிட்டுக் கொண்டான். கைகளில் மண் தூசி ஒட்டுகிறதாம். புதிதாகக் கருவாடு வெட்ட வந்தவன், ஒவ்வொரு தடவையும் கருவாட்டை வெட்டிய பின்னர், கைகளைக் கழுவுவதைப் போல் இவனும் இங்கே நடந்து கொண்டான். நீச்சலும் பழக வேண்டும், நனையவும் கூடாது என்றால் முடியுமா?

"ஆங்...ஆங்...இந்த வேல சரி வராது மணி. மண் ஒட்டுற துன்னு கை தொடைக்கிறதா? அப்படின்னா இந்த வேல செய்ய ஏலாது..." சிரிசேன சொன்னான். மணியம் லேசாகச் சிரித்தான். மற்றவர்கள் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தார்கள். எல்லோரும் சிரித்து முடித்ததும் மணியம், "நா இன்னைக்கி கூம்மாதான் வேல செஞ்சேன். இன்னும் ரெண்டு மூணு

அந். —6

நாள்ல நான் நல்லா வேல செய்வேன். மொதல்ல அப்படித் தான் என்று சொல்லிச் சமாளித்து அப்படியே நின்றான். சகாயம் அப்போதுதான் அவனைக் கூப்பிட்டான், காட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க.” நீங்க வேல செய்யுங்க. நா மணிக்கு இந்த ஊரைக் கொஞ்சம் சுத்திக் காட்டுரேன், நம்ம கலுகங்க ஆத்தையும் காட்டணும்.”

மணியம் அவனோடு புறப்பட்டான். இருவரும் நடந்தார்கள். சகாயம் வேலை செய்த இடத்தில் போட்டிருந்த உடுப்போடே. நடந்தான். காட்டில் அதைப் பார்க்க யார் இருக்கிறார்கள்? அப்படிப் பார்த்தாலும் அவனைப் போல் உடுத்தியவர்களைத்தான் பார்க்கலாம் அவர்களும் இங்கே கல் தோண்டுபவர்கள்.

மணியத்தின் மனம் சந்தேர்ஷப்பட்டது. ஆற்றைப் பார்க்கப் போகிறோம். இனி குளிப்பதென்றால் இந்த ஆற்றில் குளிக்கலாம். ஆற்றில் குளிப்பது அவனுக்குப் பிடித்தமானது. தோட்டத்தில் ஓடும் ஆற்றில் காலையில் குளிக்கப் போனால் பகல் வரைக்கும் விளையாடுவான். பகலில் போனால் அந்தி வரைக்கும் விளையாடுவான். அது அவனுடைய பொழுது போக்கு. தாயின்மடியில் குழந்தை தவழ்வதுபோல் தண்ணீரில் தவழ்வான்; துள்ளுவான்; ஆடுவான்; நீந்துவான். உள்நீச்சலில் வெளுத்துக் கட்டுவான். ஒரு இடத்தில் மூழ்கி மற்ற இடத்தில் தலை நீட்டுவான்.

கலுகங்கை ஆறு ‘சலசல’ சத்தத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கலு என்றால் தமிழில் கறுப்பு. கலுகங்கை என்றால் கறுப்புக் கங்கை, கறுப்பு ஆறு பெயருக்குத் தகுந்தாற்போல் ஆறும் கறுப்பாக இருந்தது. ஆற்றின் இரு கரைகளிலும் நிற்கின்ற பெரிய ராட்சதக் காட்டு மாங்கள் தங்கள் கிளைகளை நீட்டிவிட்டு ஆற்றுக்குக் கூரை போட்டதுபோல் நிழல் பரப்பின. இந்த நிழல் எப்போதும் நிரந்தரமாக ஆற்றின் மீது படுவதால் ஆறு பார்க்க எப்போதும் கறுப்பாக இருக்கிறது. அதற்கேற்ற பெயர், பெயருக்கேற்ற பொருத்தம்.

மணியம் ஆற்றில் இறங்கி இரண்டு கால்களையும் நனைத்தான். சகாயம் கரையிலேயே நின்றான். மேலும் ஆற்றின் உள்ளே மணியம் போனபோது சகாயம் தடுத்து விட்டான்... “இது பொல்லாத ஆறு. இதில் திடீர்திடீர்னு வெள்ளம் வரும். மேலே போக வேணாம்... பாக்கிறதுக்கு இப்படிப் பூனைமாதிரி இருக்கும், வெள்ளம் வந்தா போய் மாதிரி ஓடும். ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறவங்க மத்த பக்கத்துக்குப் போக முடியாது. அவ்வளவு வெள்ளம் வரும். ஒரு மொறை அப்படித்தான் வெள்ளம் வந்து ஒரு கெழமைக்கு மேல போக முடியல்ல. அங்க உள்ளவங்க அங்க! இங்க உள்ளவங்க இங்க! கடைசியில இந்தப் பக்கத்தில உள்ள ஒரு மரத்துக்கும் அந்தப் பக்கத்தில உள்ள ஒரு மரத்துக்கும் ஒரு கம்பி போட்டு ஆளுக அதில போனாங்க நாங்கூடத்தான் அதில போனேன்...”

மணியம் மேலே போகவில்லை. அப்படியே நின்றான். கீழே குனிந்து, முகத்தைக் கழுவிவிட்டுக் கட்டியிருந்த சாரத்தின் கீழ்ப் பகுதியால் துடைத்தான். அதன்பின் இருவருமே நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். சிறிது தூரம் நடந்ததும், ஒரு இடத்தில் நின்று அங்கே இருந்த குழியையும், குவித்து வைத்திருந்த மண்ணையும் காட்டினான்.

“இது கல்லு தோண்டிப் பார்த்த எடம். இந்த எடத்தில மொதல்ல மண் வெட்டு வாங்க. வெட்டுன மண்ணை வேற எடத்தில கொட்டுவாங்க. அதுக்கு இள்ளம் ஓடைச்சிப் பார்ப்பாங்க. இள்ளம்னா கல்லும் மண்ணும் சிமிந்தி போட்ட மாதிரி இருக்கிற எடம். அதைத்தான் இள்ளம்னு சொல்வாங்க. அதில்தான் மாணிக்கம் இருக்கும். அந்த இள்ளத்தை ஓடைச்சி கூடையில அள்ளிக் கொண்டு போய் ஆத்தில கழுவிப் பார்ப்பாங்க...” என்று சொன்னவன் தான் சொன்னதற்கு உருவம் கொடுப்பது போல், யார் யாரோ தோண்டிக் கழுவிக் கொட்டிவிட்டுப் போனதைக் காட்டி, “இப்பதான் நாங்க மண் வெட்டுரோம். இன்னும் எம்புட்டோ வேல இருக்கு” என்று சொன்னான். மணியம் அதையெல்லாம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டான்.

இப்போது பார்த்துக்கொண்டால்தானே அந்த வேலையை ஒழுங்காகச் செய்யலாம்.

சகாயத்திடம் மணியம், திரும்பத் திரும்பப் பல கேள்விகள் கேட்டு, தன்னுடைய சந்தேகத்தைப் போக்கிக்கொண்டான். சகாயமும் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் தங்கு தடங்கள் இன்றி டக் டக்கென்று பதில் சொன்னான். அவன் அனுபவக் களஞ்சியம். கல்லு தோண்டும் தொழில் பற்றிப் புத்தகத்தையே எழுதலாம். அந்த அளவிற்கு அனுபவம் அவன் நெஞ்சில் உண்டு.

ஒரு அரைமணித் தியாலத்திற்குப் பின்னர் 'பத்தலுக்கு'த் திரும்பினார்கள் இருவரும். அங்கே நொண்டிமுத்து தேத்தண்ணியோடு நின்று கொண்டிருந்தான். சகாயம் ஓடிப் போய் ஒரு கிளாஸ் தேத்தண்ணியை வாங்கிக் கருப்பட்டித் துண்டை வாயில் சப்பிக்கொண்டே, 'மடக்' 'மடக்'கென்று ஊற்றிக்கொண்டான்.

மண்வெட்டிக் கொண்டிருந்த காதர் மண் வெட்டுவதை நிறுத்தி, "என்னப்பா, நீ பாட்டுக்கு யானை தண்ணி குடிக்கிற மாதிரி தேத்தண்ணி குடிக்கிற? உன் பக்கத்தில் நிக்கிற ஆளை மறந்திட்டியே! தானா குடிக்கிறயே...கொஞ்சம் கூட யோசனையே இல்ல. உன்கூட வந்த மணிக்குத் தேத்தண்ணி குடுக்கக் கூடாதா?" என்றான்.

சிரிசேன அவனுக்குத் துணையானான். "சகாயமா, அவன் தேத்தண்ணி பிசாக! பெரல் கணக்கில் தேத்தண்ணி குடிப்பான். மத்த ஆளுக்குக் கொடுக்கமாட்டான்."

சகாயம் சிரித்துவிட்டான். வாய்விட்டு மணியம், சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பின் உள்ளே பல எண்ணங்கள் ஓடின. ஓ! வந்து ஒரு நாள்தான். அதற்குள் அவன் மீது எத்தனை அன்பு? பாசம்? அவனுக்குத் தேத்தண்ணி கொடுக்க வில்லை யென்பதற்காகப் பொய்யான, ஆனால் நிஜத்தைச் சொல்லும் கோபம். இவர்கள் காட்டில் தான்

வாழ்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் காட்டுவது அன்பு மட்டும் தான்...நகரத்தில் மனிதர்களாய் நடிக்கும் மிருகங்கள் அல்ல இவர்கள்!

மணியமும் தேத்தண்ணீர் குடித்தான். அப்பேர்துதான் அவனுக்கு. தனக்கும் சகாயத்திற்கும் தேத்தண்ணி குடிப்பதில் சிறிதளவு வித்தியாசமும் இல்லையென்ற நினைவு வந்தது. சகாயம் சாதாரணமாக அவசரத்துடன் குடித்ததற்கே இப்படிச் சொல்கிறார்களே? தான் ஒரே நேரத்தில், இரண்டு கிளாஸ் தேத்தண்ணி அடுத்தடுத்துக் குடிப்பதற்கு என்ன சொல்வார்களே?

நொண்டி முத்து திரும்பும்போது மணியத்தையும் தன்னோடு அழைத்துப் போனான். “இன்னைக்கி மட்டும் சும்மா இருக்கட்டும். நாளையில் இருந்து உசாரா வேல செய்யட்டுமே...சரியா? சிரிசேன அப்போது சிரித்துக் கொண்டே “ஓ! இன்னைக்கி மட்டும் தான்...நாளைக்கி மணி வர்து...வேலக்கி, இல்லே கரச்சதான்” என்றான்.

சிரிசேன விளையாட்டாகச் சொன்னதுதான். அது வீணையாகவில்லை. எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பே அவர்கள் எல்லோரையும் அந்தக் காட்டிலும் ஒரு உலகத்தை உண்டாக்கி, அந்த உலகத்தில் அமைதியுடன் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ இணைத்து வைத்தது.

மறுநாள் சொன்னதுபோல் மணியம் அவர்களைப் போல் ஒருவனாகி உடுத்தி, ‘வேலை’யில் இறங்கினான். விடியகாலம் வேசான இருட்டில், அவர்களோடு வேலைக்குப் போனான். பகல் பதினொரு மணி வரைக்கும் வேலை செய்துவிட்டு பகல் சாப்பாட்டிற்கு வந்தார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டுக் கொஞ்ச நேரம் தூங்கினான். அவர்கள் தூங்கியதால்தான் அவனும் தூங்கினான். அந்தத் தூக்கமும் உச்சி வெய்யிலில் வேலை செய்ய முடியாது என்பதால்தானாம். திரும்பவும் இரண்டு மணிக்கு வேலை. அந்த வேலை மாலை ஆறு மணிவரை

நடக்கும். இருட்டியதும் வாடிக்குத் திரும்புவார்கள். அதன் பின்னர் இரவுச் சாப்பாடு...சர்ப்பிட்டதும் கேலிப் பேச்சு, சிரிப்பு...கும்மாளம்...கிண்டல். அதன் பின்னர் தூக்கம்; விடிந்ததும் பழையபடி வேலைக்குப் போவது.

இப்படியே நாட்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. நாட்கள் ஓட சொல்லவா வேண்டும்? விடிந்தால் பகல். இருட்டினால் இரவு. இதனிடையே கரையும் ஒரு நாள். நாட்கள் கரைந்து கொண்டே இருந்தன. மணியம் அவர்களைப் போல் உழைக்க ஆரம்பித்தான். சகாயத்திற்குச் சில நேரத்தில் யோசனை சொல்லும் அளவுக்கு முன்னேறி வந்தான். இது சகாயத் திற்குச் சந்தோசமாக இருந்தது.

“ம். வந்து கொஞ்ச நாள்லயே எல்லா வேலையும் பழகிட்டியே! அப்படித்தான் இருக்கணும். ஒரு நாளைக்கி நா சொகமில்லாட்டியும் வேலை அது பாட்டுக்கு நடக்கும் இல்ல. ஒருத்தன் இல்லைங்கிறதுக்காக எந்த வேலையும் நிக்கக்கூடாது...அப்பதான் நாடு வீடு எல்லாம் முன்னேறும். இன்ன ஆள் இருந்தார்தான் வேல செய்யலாம்; இல்லாட்டி முடியாதுன்னு பேச்சுக்கே இடம் இருக்கக்கூடாது...” என்று தன் உள்ளத்தில் இருந்த நியாயத்தையும், தான். அந்த வாடியில் தலைமை வகித்துவரும் தலைமைப் பதவியை, யாருக்கும் கொடுக்கத் தயார் என்பது போல் பேசினான்.

அவன் சொன்னது போலவே, அந்தத் தலைமையை, மணியம் எடுக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் தானாகவே கலுகங்கைக்கு வந்து ஒன்றரை வருடத்திற்குப் பின்னர், ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் வந்துவிட்டது. ஒரு நாள் இரவுதான் அந்தச் சந்தர்ப்பம் வந்தது.

அன்று இரவு சர்ப்பிட்டு படுத்த சகாயம், சில நிமிடங்களின் பின்னர் ‘முணங்க’ ஆரம்பித்தான். வாய் உளறினான் அவனுடைய முனகல்கள், பிதற்றல்கள் நேரம் செல்லச் செல்ல பெரிய சத்தமாக மாறிக்கொண்டே வந்தன. பக்கத்தில்

படுத்திருந்த மணியம் தூக்கத்தை முறித்துக்கொண்டு சகாயத்
தைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

சகாயம் அசையாமல் அப்போது படுத்துக் கிடந்தான்.

“ஏன் சத்தம் போட்டிங்க? சொகமில்லையர்!
சொல்லுங்க...”

“ம்.” அதற்கு மேல் பேசாமல் முணங்கினான். பிதற்றி
னான். புரண்டு புரண்டு படுத்தான்.

மணியம் அவனுடைய கன்னத்திலும் நெஞ்சிலும் கையை
வைத்துப் பார்த்தான். சூடாகக் கொதித்தது அவன் உடம்பு
காய்ச்சல்தான். ஆனால் சாதாரணக் காய்ச்சல் இல்லை.
நெருப்புபோல் கொதிக்கும் காய்ச்சல்...

நொண்டி முத்துவை எழுப்பி மணியமும் அவனுமர்கச்
சேர்ந்து மல்லித் தண்ணி சுடவைத்துக் கொடுத்தார்கள்.
முன்பே கொண்டு வைத்திருந்த காய்ச்சல் மாத்திரை
இரண்டையும் விழுங்க வைத்தார்கள். பழைய சாரம், வேட்டி,
இரண்டு மூன்று தேடிப் பிடித்துப் போர்வையாகப் போர்த்தி
விட்டார்கள். சகாயம் அப்போதும் முணங்கிக் கொண்டே
படுத்துக் கிடந்தான். விடிந்ததும் சகாயம் படுக்கையை விட்டு
எழும்பவில்லை. காய்ச்சல் கூடுதலாகவே இருந்தது. படுக்கை
யில் இருந்துகொண்டே ஏதேதோ உளறினான். “இம்புட்டு
நாளானக்குக் காச்சல் வரல்ல வரல்லன்னு சொல்லிக்கிட்டே
இருந்தேன். இன்னைக்கி வந்திருச்சே காச்சலைப் பார்த்தா
சாதாரண காச்சலா தெரியல்லியே? மலேரியர் காச்ச மாதிரி
இருக்கு. கடவுள்தான் காப்பாத்தணும். நீ காப்பாத்தாட்டி
கடவுளே நா செத்துப் போவேன்!”

மணியத்தால் சகாயம் பிதற்றுவதைச் சாதாரணமாக
ஒதுக்கி வைக்க முடியவில்லை. அப்போதே சகாயத்தை
வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போக வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்து
விட்டான். அவனுக்கு அதைத் தவிர வேறு வழியும் தெரிய
வில்லை. பக்கத்தில் ஆஸ்பத்திரியும் இல்லை, ஆளைக்

கண்ணும் கருத்துமர்க்ப் பார்த்துக்கொள்ள ஒருத்தரும் இல்லை. இந்த இரண்டும் வீட்டிற்குப் போனால் நிச்சயம் கிடைக்கும். போவதுதான் நல்லது.

அன்று நொண்டி முத்துவையும் மணியத்தையும் தவிர மற்ற எல்லோரும் வேலைக்குப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் போனதும் நொண்டி முத்து, மணியத்தை, “புறப்படு மணி! இப்ப போனாதான் பத்துமணி பஸ்ஸ புடிக்கலாம். ம். டைம் ஆச்சி. புறப்படு. இப்ப மணி எட்டுக்குமேல இருக்கும்” என்று அவசரப்படுத்தினான்.

மணியம் திரும்பக் கேட்டான். “மணி எட்டுக்கு மேலயர்? அதெல்லாம் சரியா எப்படிச் சொல்லமுடியும்? இங்கதான் உருவேர்சு இல்லியே!”

நொண்டி முத்து சிரித்துக் கொண்டே, “ஓ! அதுவா எனக்கு நேரம் பார்க்க உருவேர்சு வேணாம் தம்பி. என்கிட்ட வேற உருவேர்சு இருக்கு. வாங்க காட்டுரேன்...” என்று அவனை அழைத்தான். மணியம் அவன் பின்னே வியப்புடன் போனான். குசினியை விட்டு வெளியே போனதும் நொண்டி முத்து வெளியே நின்ற ஒரு மரத்தின் நிழலைக் காட்டி, “இந்த நெழல் நம்ம வாடி குசினிக் கதவு கிட்ட இருந்தர் மணி எட்டுக்கு மேல. குசினிக் கதவவிட்டுப் போனா மணி ஒம்பதுக்கு மேல. இப்படியே இருட்டுர வரைக்கும் மணி பார்ப்போம்! இப்ப சொல்லுங்க, உருவேர்சு வேணுமா?” என்றான்.

மணியம் வியப்பில் மௌனமர்க இருந்தான். புல்லையும் ஆயுதமர்க்கும் வல்லவர்கள். கடிகாரம் இல்லாமல் மணி பார்க்கிறார்களா? அவனும் மணி பார்க்கும் விதத்தைத் தெரிந்து கொண்டான். அவனும் இனி இப்படித்தான் மணி பார்க்கவேண்டும். அவன் கையில் தான் கடிகாரம் இல்லையே! இப்போதுதான் மணியத்திற்குத் தனக்கு ஒரு கடிகாரம்

வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நினைவும் வந்தது... 'ம்... கல்லு கெடைக்கட்டும், வர்ங்குவோம்.'

சகாயத்தை அன்று எப்படியோ சிரமப்பட்டுப் பஸ்ஸில் ஏற்றி, அவன் வீட்டில் கொண்டு போய்விட்டான். முதலாளியிடம் சொல்லி மருந்தெடுக்க காசும் வாங்கிக் கொடுத்தான். அன்றே கலுகங்கைக்குத் திரும்பிவிட்டான். அன்றிலிருந்து முழுப் பொறுப்பும் அவன் தலையில் விழுந்தது. ஆனால் அது அவனுக்குச் சுமையாகத் தெரியவில்லை. சகாயம் இருக்கும் போதே சகாயம் பெயருக்குத்தான் பொறுப்பாக இருந்தான். மணியத்தின் யோசனைகளின்படிதான் சகாயம் நடப்பான். அதனால் மணியத்திற்கே கஷ்டமாகத் தெரியவில்லை. சமாளித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

சகாயம் இன்றும் திரும்பவில்லை. இன்றுவரை சமாளித்து வருகின்றான். முதலாளியும் அவனிடம் ரொம்ப நெருங்கிப் பழகிவிட்டார். தன் வீட்டில் சோறு போட்டு உபசரிக்கும் அளவிற்கு அவனை நம்பிவிட்டார். சகாயம்தான் இன்னும் வரவில்லை. போனதும் ஒரு கடிதம் போட்டான். அதற்குப் பின்னர் கடிதமே போடவில்லை. மணியம் பல கடிதம் போட்டுவிட்டான், பதிலே இல்லை.

என்று அவன் வருவானோ?

மணியத்தின் முதுகில் லேசாகத் தட்டினான் பேப்பர் பார்த்தவன். "நானும் தூங்கி முழிச்சிப் பார்த்துக் கிட்டே வர்றேன். நீங்க ஒரே யோசனையா இருக்கீங்க? என்னா யோசனையோ? கலுகங்கையும் வரப்போவுது. இன்னும் கொஞ்சம் தூரம். இறங்க வேண்டிய எடம் வந்திடும்..."

இப்போதுதான் மணியத்திற்குச் சுயநினைவு வந்தது. அப்போதுதான் இவ்வளவு நேரமும் தான் பஸ்ஸில் இருப்பதை உணர்ந்தான். "ஒண்ணுமில்ல, சும்மா யோசிச்சிக் கிட்டு

இருந்தேன். எல்லாம் நம்ம வாழ்க்கையைப் பத்திதான்..." என்று சமாளித்துப் பொய்யே சொன்னான். பேப்பர் பார்த்தவன் விடவே இல்லை. கிண்டல் சிரிப்புடன், "ஆமாமா, வாழ்க்கையைப்பத்தின்னா கல்யாணம் காச்சபத்தி யேர்சிக்கத்தானே வேணும்? அதிலதான் மனுசண்ட வாழ்க்கையே இருக்கு" என்றான்.

மணியத்திற்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. "கல்யாணமா? நமக்கா? அது இப்போதைக்கு நடக்காது. சாப்பாட்டுக்கே மனுசன் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கு. இதில வேற கல்யாணமா?"

கேள்விக்குச் சரியான பதிலைத்தான் சொன்னான். ஆனால் அவன் மனத்தில் அந்த நிமிடமே அதை மகள் வச்சிமியின் நினைவுகள் குவிந்தன. இவன் கேட்ட கேள்வியையே அவள் வேறுவிதமாகக் கேட்டாள்: "இப்படியே இன்னும் எத்தனை நாளைக்கி வாழ்வது? அதை பத்திக் கொஞ்சம் யோசிங்க. உங்களதான் அம்மா நம்பி இருக்கு; நானும் ஒங்களதான் நம்பி இருக்கேன்."

அப்போது ஒரு சிரிப்பு சிரித்தாள். ஓ! அந்தச் சிரிப்பிற்கே அவளைக் கட்டலாமே; அவளேர்டு வாழலாமே!

"எல்லாரும் என்னய நம்பி இருங்க. நான் ஒன்னய நம்பி இருக்கேன். நீ என்னய நம்பி இரு. யார் யாரை நம்புனாலும் நா ஒன்னயே கட்டிக்கிறேன். பயப்படாத" என்று சொன்ன மணியம், அவளை அப்படியே இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

"சீ! விடுங்க, யாராவது பார்க்க போறாங்க. இங்க வந்தா எந்த நாளும் இது தான் வேல, கட்டிப் புடிக்கிறது."

மணியம் சிரித்தான். ஒரு பார்வை பார்த்தான். "ஒன்னய பார்த்துக் கட்டிப் புடிக்காம மரத்தைப் பார்த்தா கட்டிப் புடிக்க?"

‘களுக்’ என்று சிரித்தாள். இல்லை, அவளின் இதழ்களிலிருந்து உதிர்ந்தன சிரிப்பு அலைகள்.

‘ஓ! லச்சிமி உன்னைத்தான் கட்டுவேன். நிச்சயம் கட்டுவேன். மாணிக்கக் கல் கிடைக்கட்டும்.’ லச்சிமியின் நினைவுகளைச் சுமந்து கொண்டு பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினான் மணியம். அவன் கையில் பார்சல் இருந்தது. அவனோடு பேப்பர் பார்த்தவனும் இறங்கினான்.

இருவரும் தங்கள் தங்கள் வாடிக்கு நடந்தார்கள்.

5

விடிந்தது. விடிந்து வெகு நேரமாகியும் போர்வைக்குள்ளே கிடந்த மணியம் எப்போதோ விழித்துக் கொண்ட போதும் படுக்கையை விட்டு எழும்ப மனம் இல்லாததால் இப்படியும் அப்படியும் புரண்டு படுத்துப் பார்த்தான். புரண்டு புரண்டு படுத்தால் தூக்கம் வந்து விடுமா என்ன? தூக்கம் வரவில்லை. மனமோ ‘இன்னும் தூங்கு தூங்கு ..’ என்றவாறு இருந்தது.

கண்களைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டே அவன், லேசாகப் போர்வையை நீக்கி, இடது பக்கமும் வலது பக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான். இரண்டு பக்கத்திலும் ஒருத்தரும் இல்லை. படுக்கையில் விரித்திருந்த வேட்டி சாரமெல்லாம் சுருட்டி வைக்கப்பட்டு விட்டன. ஒவ்வொரு படுக்கையிலும் வெறும் சாக்குமட்டும் அப்படியே இருந்தது. அதை எப்போதும் சுருட்ட மாட்டார்கள். அதை அப்படியே வைத்துவிட்டுப் படுக்க வரும்போது மட்டும் அதில் பூச்சி புழு ஏதும் இருக்கிறதா என்று தட்டித் தட்டி உதறிப் பார்த்துவிட்டுத் தான் படுப்பார்கள்.

அவனைத் தவிர, மற்ற எல்லோரும் எழும்பி விட்டார்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வழக்கமாக நேரம் சென்று எழும்புகின்ற சின்னத்தம்பிகூட இன்று அவனைக் கிண்டல் செய்வது போல் எழும்பிவிட்டானே! இனி அவனைக் 'கும்பகர்ணன், தூங்கு மூஞ்சி' என்று சொல்ல முடியுமா? முடியாது! சொன்னால் 'இன்னைக்கி ஒனக்கு முந்தியே எழும்பிட்டேனே என்று சொல்வானே! பதில் சொல்ல முடியுமா?'

மணியம் படுத்தே கிடந்தான். குசினிக்கு வெளியே மற்ற எல்லோரும் பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை நிச்சயமாகச் சொல்லாம். கேட் கருப்பையாவின் குமட்டல் சத்தம்தான் காதில் விழுகிறதே! அவன் பல் துலக்கும் போது ஒவ்வொரு நாளும் இப்படித்தான்; வலக் கையை வாயில் விட்டு உள்ளே இருக்கும் வார்த்தைகளையெல்லாம் கக்கிவிடு பவனைப் போல், 'வவ்வ' 'வவ்வ' என்று குமட்டுவான். அப்படி என்ன அசிங்கமோ, அசடோ, வாயினுள்ளே? குமட்டலைக் கேட்கவே அசிங்கமாக இருக்கும்

சிரிசேன பல் துலக்கிக் கொண்டு. இந்த அதிகாரை நேரத்திலும், 'கெக் கெக்கே' என்று சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குச் சின்னத்தம்பி. பெண்கள் கதை சொல்லி யிருக்கக்கூடும். சிரிசேன அதனால் சிரிக்கிறான். பெண்கள் கதை எங்கிருந்துதான் அவனுக்கு வந்து சேருமோ? அதை யெல்லாம் பொழுது விடிகிறதோ இல்லையோ சிரிசேனவின் காதில் ஊதிவிடுவான். தூங்கும் போது கூட இருவரும் அடுத்தடுத்துத் தூங்குவார்கள். சின்னத் தம்பியின் வாயருகே சிரிசேனவின் காதிருப்பது போல் தூங்குவார்கள். இரவெல் லாம் 'குசு' 'குசு'வென்று பேசிக் கொள்வார்கள். சின்னத் தம்பி பேச்சோடு பேச்சாகச் சிரிசேனவிடம், "நீ மட்டும் பொம்பள பிள்ளையா இருந்தா ஒன்னய நா..." என்று சொல்லி உதட்டைப் பிதுக்கிக் காட்டிவிட்டு, அவனுடைய காலைத் தடவி 'சுளீர்' என்று கிள்ளிக் கண்ணைச் சிமிட்டு வான். மற்றவர்கள் அவர்கள் உலகத்தில் தலையைப் போட

மாட்டார்கள். கர்தர் மட்டும் அடிக்கடி, “பொழுது விடிஞ்சா போதும் பொம்பளைக் கதைதானா? பொழைக்கிற வழிய பாருங்க” என்று கர்சாரமாகப் பேசுவான். அவனுக்குச் சரியான கோபம். சின்னத் தம்பிக்கு அடுத்துப் படுத்திருப்பவன் காதர்தான் அவர்கள் ‘குசு’ ‘குசு’ப்பது இவன் காதில் விழும். அதனால்தான் அவனுக்குக் கோபம்.

சின்னத்தம்பி உடனே கோபப்பட்டது போல், “ஆமா இவரு மட்டும் பொம்பளைய நெனைக்கவே மாட்டாரு. பேச மாட்டாரு. மனுசனா பொறந்தஎல்லாருமே பொம்பளைன்னா வாய பொளந்துகிட்டுதான் பார்ப்பாங்க. பொம்பளைங்க இல்லர்ட்டி ஒலகமே இல்லை! ஏன் நீயே இல்லை” என்பான். காதர் அதற்கு ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்கும் முன்னர் மணியம் பேச்சை நிறுத்திவிடுவான். “சரி...சரி பேச்சை நிறுத்துங்க. பேசாம தூங்குங்க...”

அதன் பின்னர் பேச்சே இருக்காது. மூச்சு மட்டும் விடுவார்கள், மணியத்தின் மனம் குதிக்கும்தான். இந்தக் கூட்டத்தில் தலைவன் என்பதை உறுதிப்படுத்துவது இது போன்ற சந்தர்ப்பங்கள்தானே! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவனாகவாவது தலையிடாவிட்டாலும் தலையிட வேண்டி வரும். அங்கே லீடரே அவன் தானே!

இப்போது சத்தம் எதுவுமில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் பல்லைத் துலக்கிவிட்டுக் குசினியில் தேத்தண்ணி குடிக்கிறார்கள் போலும். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் சாப்பிட்டுவிட்டு வேலைக்குப் போவார்கள். அவனோ இன்னும் எழும்பவே இல்லை. நேற்று செய்த பயணத்தால் ஏற்பட்ட களைப்பு, அசதி அவனுடைய தேகத்தை அசர வைத்துவிட்டது. இன்னும் கொஞ்சம் தூங்கினால்தான் எழும்பலாம் வேலை செய்யலாம். முழுக்க முழுக்க தார் றோட்டில் பஸ்ஸில் எத்தனை மைலும் போகலாம். ஆனால் கலுகங்கைப் பயணம் அப்படியல்ல. கிட்டத்தட்ட முப்பது

மைல் மட்டுமே தார் நோட்டில் பயணம். மீதியெல்லாம் மண் நோட்டு. மண் நோட்டென்றால் சொல்லவா வேண்டும் வளைவு நெளிவு, மேடு பள்ளம் எல்லாத்திற்கும் குறைவில்லை. குண்டு குழிகளுக்குப் பஞ்சமில்லை. பஸ் ஆடி ஆடியே போகும். உள்ளே இருப்பவர்களைக் குலுக்கும். இதிலும் பஸ்ஸின் பின்பக்கம் சக்கரத்தின் மேலே ஸீட்டில் இருப்பவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும். தூக்கித் தூக்கிப் போட்டுப் பயணமே வேண்டாம் என்றாகிவிடும். ஆனால் இந்தக் கஷ்டத்தோடு தான் போகவேண்டி இருக்கிறது; வரவேண்டி இருக்கிறது.

நொண்டி முத்து குசினியில் கைவேலையாக இருக்கிறான். எல்லோருக்கும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் சுடச்சுடத் தேத்தண்ணி ஊற்றிக் கொடுத்திருப்பான். சும்மா சொல்லக் கூடாது. ருசியாக இருக்கும். அதற்காகவாவது எழும்பலாம். நொண்டிமுத்து எல்லோருக்கும் முன்பாக எழும்பவேண்டும்.

அவன் எழும்பி அடுப்புப் பற்ற வைத்த பின்னர்தான் மற்றவர்கள் எழும்புவார்கள். அவன் தேத்தண்ணியை ஊற்றும்போது, அவர்கள் முகம் கழுவுவார்கள். முகம் கழுவித் தேத்தண்ணி குடிக்கும்போது, நொண்டிமுத்து ரொட்டி சுடத் தேங்காய்த் துருவி, மாவு பிசைந்து வைப்பான். பிறகு ரொட்டி சுடுவான்.

அவன் ரொட்டி சுட்டாலும் ருசிதான். பிஸ்கட்போல் 'மொறு' 'மொறு' வென்று சுடுவான். அவன் சுடும் ரொட்டி மட்டுமல்ல, அவன் எதைச் செய்தாலும் மிக ருசியாக இருக்கும். அவன் கைராசிக்குக் கசப்புக்கூட ருசிக்கும்.

கூடுதலாக ரொட்டிதான் சுடுவார்கள். மாதத்தில் முக்கால்வாசி நாள் ரொட்டிதான். ரொட்டி சுடுவதும் லேசான

வேலைதான்; தெங்காய்த் துருவி மாவு பிசைந்து தகரத்தில் போட்டு எடுக்கவேண்டியதுதான். சில நாட்களில் பால் சோறு ஆக்குவார்கள். அதுவும் அத்தி பூத்ததுபோல். இன்று ரொட்டிதான் சுடுகிறான்.

மணியம் போர்வையில் உடம்பை மறைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்தான். சரியாக அவன் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தால் முட்டுக்கால்வரைதான் போர்த்தலாம். சின்னப் போர்வை. அதனால்தான் கால் மடக்கி, அந்தப் போர்வைக்குள்ளே தேகத்தை அடக்கிக்கொண்டான். முழு உடம்பும் போர்வைக்குள் நுழைந்துவிட்டது. இனி தூங்கவேண்டியது தான் பாக்கி. ஆனால் அவனுடைய காதில் தேங்காய் துருவும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்ததால் தூங்க முடியவில்லை. இந்தச் சத்தம் போதாதென்று இன்னும் ஒருத்தன் 'வவ்' 'வவ்' என்று நாக்கு வலிக்கும் சத்தம் கேட்டது. மற்றவர்கள் சிரிக்கின்ற, பேசுகின்ற சத்தம். இவைகள் ஓயும்போது இயற்கையின் நாதங்கள்; அவை எழுப்பும் ஓசைகள். ஓ! இயற்கை எத்தனை விதமாகப் பேசுகின்றது, சிரிக்கின்றது, பாடுகின்றது!

பக்கத்திலுள்ள மரங்களில் கூடுகட்டி வாழ்கின்ற கிளி, மைனா, பல குருவி ஜாதிகள் 'கீச்' 'கீச்' சென்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டிருந்தன. விடிந்ததை வரவேற்று இசை கொடுக்கின்றன போலும். இது கேட்கக் கேட்க இன்பமாக இருக்கும். சில நாட்களில் இந்தக் காலை நேரத்தில் மட்டும் ஒரு காற்றைக் காகம் கரையும், கேட்க அசிங்கம் க இருக்கும். அத்தையின் ஓலம்போல் தொனிக்கும். இந்த ஊரில் காகமே இல்லை. ஆனால் இந்த ஒற்றைக் காகம் மட்டும் எங்கிருந்தோ வந்திருந்து, கரைந்து பறந்துபோகிறது. காக்கா கூட்டம் நிரந்தரமாக இங்கே இல்லை. இதனால்தானோ என்னவோ காக்கா பிடிக்கும் பழக்கமும் இல்லை. காக்கா இருந்தால் தானே காக்கா பிடிக்கலாம்!

இங்கே காலையில் விடியும்போது விடிவைப் பற்றிய கவலையே இருக்காது. விடிவு இன்பமாக இருக்கும். இயற்கையின் ராகங்களும் இருக்கும்; ஆனால் டவுனில் இருந்தபோது ஏன் விடிகிறது? என்ற வெறுப்பே வரும். விடிவா அது? காலையில் விடியும்போது முதலில் முனிசிப்பல் பைப்பில் தண்ணீர் பிடிக்க 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று பெண்களும் ஆண்களும் வயது வரம்பு இல்லாமல், கிழவி குமரியெல்லாம் சோசலிசமாகப் போடுகின்ற சண்டைகள்தான், வார்த்தைகளாகக் காதில் விழும். சில நாட்களில் இந்தச் சண்டை, உச்ச கட்டத்தை எட்டிப் பிடித்து அசிங்கமான வார்த்தைகளை வெளியே தள்ளும். எப்படித்தான் கண்டு பிடித்தார்களோ இத்தனை அசிங்கமான வார்த்தைகளை? மணியமோ படுத்துக்கொண்டே காலைப் பொத்திக்கொள்வான். பைப்படி சண்டை இல்லாத நாட்களில் பிச்சைக்கார உலகத்தில் குத்துச் சண்டை போடும் சத்தம் கேட்கும். அந்த உலகத்திலும் போட்டி பொறாமை...போட்டி பூசல்.. இதுவும் கேட்காத நாளில் பக்கத்து நைட் ஹோட்டலின் ரேடியோ ஆஸ்த்மா வியாதிக்காரன் போல் இந்திப் பாட்டைப் பாடும். தூங்கவே முடியாது.

போர்வைக்குள்ளே உடம்பை மறைத்துக்கொண்டு மணியம் படுத்திருந்தபோது ஈரமான கையொன்று போர்வைக்குள்ளே நுழைந்து, அவன் முகத்தை நனைத்தது. போர்வை கழுத்து வரை அகன்றது. மெல்ல பார்த்தான். நொண்டிமுத்து நின்று கொண்டிருந்தான். "ம்! மணி, எழும்பு! நேரமாச்சு. நெழல்கூடக் குசினிக் கதவைத் தாண்டிது. வேலைக்குப் போகணும். நம்ம சின்னத் தம்பி கும்பகர்ணன் கூட எழும்பிவிட்டான். நீ ஒருத்தன்தான். இன்னும் எழும்பல்ல. அவன் இனி ஒன்றைய கும்பகர்ணன்னு சொல்லுவான். எழும்பு."

மணியம் எழும்புவதுபோல் அசைந்தான் நொண்டிமுத்து குசினிக்குப் போனான் ஆனால் அவன் எழும்பவே இல்லை. தூங்கும் ஆசை இன்னும் இருந்தது அவனுக்கு.

தூங்கும் ஆசை பொல்லாதது. இந்த ஆசையால் தான் பெரிய சண்டையே முன்னர் கடையில் வேலை செய்தபோது வந்தது.

கடையில் ஒரு நாள் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரை படித்து விட்டுப் படுத்தான். நன்றாகத் தூங்கிவிட்டான். ஐந்து மணிக்கு எழும்ப வேண்டியவன் எழும்பவில்லை; எட்டு மணிக்குத்தான் எழும்பினான். மற்றவர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். முதலாளி வந்ததும் யாரோ பந்தம் பிடித்து விட்டார்கள். முதலாளி அவனைக் கூப்பிட்டு, கடையில் வேலை செய்கிறவர்களின் முன்பும் வாடிக்கையாளர்கள் முன்பும் மரியாதை இவ்வாமல் கண்டித்துப் பேசினார்.

“இன்னைக்கி நேரத்தோட எழும்பலியாமே விடியிற வரைக்கும் தூங்கிறியாமே! நேத்து ராத்திரி பன்னெண்டு மணி வரைக்கும் படிச்சியாம். லைட் செலவ ஒங்க அப்பனர் தர்ரான். ஒழுங்கா வேல செய்யிறதுன்னா வேல செய்... இல்லாட்டி பேர்யிரது நல்லது...”

மணியம் ‘டக்’கென்று சொன்னான்... “லைட் போடல்ல. லாம்பிலதான் படிச்சேன். லாம்பும் நான் கொண்டு வந்தது, அதுக்கு எண்ணெய்கூட என் காசிலதான் வாங்கினேன்...”

“நீ லைட்டுல படிக்கிறியோ லாம்புல படிக்கிறியோ... இனி பன்னெண்டு மணி வரைக்கும் படிக்கிறது எல்லாம் சரி வராது. பேசாம வேலய பாரு.”

மணியம் பதில் பேசவில்லை. அங்கேயே இருந்தான். ஆனால் அவன் மேல் ‘இல்லாததையும் பொல்லாததையும்’ சொல்லி முதலாளிக்குச் ‘சாம்பிராணி’ போட்டான் கடை மாணேஜர். அவனுடைய எண்ணம் மணியத்தை எப்படியாவது வெளியே போகச் செய்திட வேண்டும் என்பதுதான். அதற்காகக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். மணியம் இருந்தால் முதலாளிக்குத் தெரியாமல் திருவிளையாடல் செய்ய முடியாது என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

இதற்கெல்லாம் ஒத்துப் போகவும் மார்ட்டான் மணியம். கடையில் முதலாளிக்குத் தெரியாமல் 'அள்ளிக்' கட்டிக் கொள்ளும் மாணேஜரும் அவனுக்குத் தலை சாய்க்கவில்லை.

இப்படி இருக்கும்போது, கடைக்குப் புதிதாக ஒருத்தன் வேலைக்கு வந்தான். அவர் மணியத்தைப் போன்றவன்... கடையில் நடக்கின்ற போராட்டத்தில் மணியத்தின் கட்சியில் சேர்ந்து விட்டான். மாணேஜருக்கு இரட்டைத் தலைவலி, இரண்டு பக்கமும் இடி. ஒரு நாள் புதிதாக வந்தவனின் சூட்கேசைச் சோதித்தார் கடை முதலாளி. இரண்டு செட் வேட்டி அதில் இருந்தன. அவைகள் கடையில் இருந்த பொருட்கள். பிறகு அவன் திருடனானான். முதலாளி அடித்தார், உதைத்தார். மணியம் குமுறினான். அவனுக்காகக் குரல் கொடுத்தான். "அவன் எடுக்கல்லே. யாரோ அவனைத் திருடனாக்கி வைச்சிருக்காங்க."

முதலாளி மணியத்தின் சூட்கேசையும் சோதித்தார் அவன் சூட்கேசிலும் இரண்டு செட்வேட்டி எல்லாம் இருந்தன. அவனும் திருடனானான். ஆனால் அவனுக்காகக் குரல் கொடுக்க யாருமே அங்கே இல்லை. அதன் பின்னர் இருவரும் அநியாயமாகத் திருட்டுப் பட்டத்தைச் சுமந்து கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். சம்பளம் கூட முதலாளி கொடுக்கவில்லை.

'சே! முதலாளியா அவன்? கள்ளப்பயல்... சம்பளத்தைக் கூட முழுங்கிட்டானே!...' இந்த நினைவுகள் நீண்ட போது, இந்தக் குளிர்ந்த நேரத்தில் கெட்டவர்களை நினைக்கக் கூடாது என்று யாரோ சொன்னது நினைவிற்கு வரவே, நினைவுகளை அறுத்துக் கொண்டான்,

நொண்டிமுத்துவின் ஈரக் கை மறுபடியும் வந்தது. மணியம் புழுவாய் நெளிந்தான் "எழும்பு, எழும்பு! நேரமாச்சி தேத்தண்ணி ஊத்திட்டேன். எல்லாரும் குடிச்சாச்சி, நீ மட்டும் தான் குடிக்கல்ல."

தேத்தண்ணி குடித்து விட்டார்களாம் மற்றவர்கள். அவன் மட்டும் குடிக்கவில்லையாம். இனியும் படுத்துக் கிடப்பது சரியல்ல... எழும்பத்தான் வேண்டும். தேத்தண்ணி குடித்தவர்கள் சாப்பிடுவார்கள். சாப்பிட்டபின் மண்வெட்டி கூடையோடு வேலைக்குப் போய் விடுவார்களே!

படுக்கையில் இருந்து இறங்கிய மணியம், இடக் கையையும் வலக் கையையும் மேலே தூக்கி, ஒரு 'எம்பு' 'எம்பி' நின்று சோம்பல் முறித்தான் பின்னர் 'டக்' 'டக்' கென்று படுக்கையைச் சுருட்டிக் கீழே வைத்து விட்டுக் குசினிக்கு வெளியே போனான்.

நொண்டிமுத்து ஒரு துண்டுப் பேப்பரில் பல்பொடி கொஞ்சம் கொட்டிக் கொண்டு வந்தான். "எல்லாதையும் மறந்திரு, பல் பொடி எடுத்துக்கிட்டு தானே வெளிய வருவ. இன்னைக்கி மறந்திட்டியே! ஓ, நேத்து டவுனுக்குப் போன இல்ல... அதனால் தானோ? அதை வீட்டுக்குப் போயி ருப்ப... அதை மகள பாத்திருப்ப..." என்று கண்ணைச் சிமிட்டினான். மணியம் சிரித்துக் கொண்டே பல்பொடியை வாங்கினான். அப்போது அவனுக்கு மனத்தில் லச்சிமியின் நினைவு தான் வந்தது.

ஒரு நாள் அதை வீட்டில் தங்க வேண்டி வந்து விட்டது. காலையில் தூங்கி எழும்பும் போது லச்சிமி எல்லா உதவியும் செய்தாள். முகம் கழுவச் சுடச்சுடத் தண்ணீர் வைத்தாள். டவல் கொடுத்தாள். தலை சீவ சீப்பு பவுடர்... விபூதி... தேத்தண்ணி... அடேயப்பா! ஒரு புருஷனுக்கு மனைவி செய்ய வேண்டியதைச் செய்தாள்.

லச்சிமி லச்சிமிதான். அவன் மீது உயிரையே அவள் வைத்திருக்கிறாள். அவளைத் தான் அவன் கட்டப் போகிறான். இங்கே வந்ததும் அதற்காகத்தான். 'இங்கே கலுகங்கையில் கல்லு தோண்டும் வேலையில் மாணிக்கக் கல்

கிடைத்து அதில் அவன் பங்குக்குப் பெரிய தொகை, ஏழு எட்டாயிரம் கிடைத்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு நிரந்தரமான தொழிலைத் தேடிக்கொள்ளலாம். லச்சிமியின் கழுத்தில் தாலி கட்டலாம். சந்தோஷமாக வாழலாம்...’ இப்படி நினைத்துக் கொண்டதான் இருக்கிறான். கலு கங்கைக்கு வந்தும் வருடக் கணக்காகக் போகிறது. இன்னும் நேரமும் காலமும் வரவில்லை.

லச்சிமியின் சிரிப்பை நெஞ்சில் அடக்கிக் கொண்டு பல்லை விளக்கி விட்டுக் குசினிக்குப் போனான். குசினியில் தேத்தண்ணி ஊற்றிக் கொடுத்தான் நொண்டிமுத்து, மணியம் தேத்தண்ணிக் குடித்தான். ரொட்டி சாப்பிட்டான். மற்றவர்களோடு வேலைக்கும் போனான்.

சூரியன் நடு வானத்திலிருந்து மேற்குப் பக்கம் சரிந்து கொண்டிருந்தது. ரொட்டித் தகரத்தில் ரொட்டி சுட்ட பின்னர், தண்ணீர் தெளித்து, அதை அடுப்பிலிருந்து இறக்கி வைத்ததும், அது படிப்படியாகக் குளிர்வது போல் சூரியன் இறங்க இறங்க இந்த உலகமே குளிரத் தொடங்கியது. கலுகங்கையில் சொர்க்கம் இருக்குமென்றால் அது இந்த நேரம் தான். அந்திக்கு நாலு மணிக்கு மேல் அந்தக் சொர்க்கம் இங்கே ஆரம்பம். இந்த நேரத்தில் எங்கிருந்தோ குளித்து நனைந்த காற்று ஓடி வரும்.

சுகமான இந்த நேரத்தில் சுறுசுறுப்புடன் வேலை செய்வார்கள். இதற்குக் காரணம் இரண்டு. ஒன்று வேலை முடியப் போகிற மகிழ்ச்சி. மற்றது ஓடி ஓடி வருகிற சுகமான இதமான குளிர் காற்று. இந்த இரண்டுக்காக வேகமாக வேலை செய்வார்கள்.

அவர்கள் வேகமாக மண்வெட்டியால் கெரட்டியபடி இருந்தார்கள். இன்னும் ஒரு வாரம் இதே வேலைதான் செய்ய வேண்டும். அதன் பின்னர் வேறு வேலை செய்யத் தொடங்கலாம். மண் ஒரு பக்கம் குவிந்து கொண்டே வந்தது. மறு

பக்கம் பள்ளமாகிக் கொண்டே இருந்தது. இங்கே உலகத் திலும் அது தானே நடக்கிறது. மேடு பள்ளமாகிறது; பள்ளம் மேடாகிறது.

பள்ளத்தில் சிரிசேன, மணியம், சின்னத்தம்பி ஆகியோரும், மேட்டில் காதர், நொண்டிமுத்து ஆகியோரும் நின்றார்கள். பள்ளத்தில் உள்ளவர்களிடம் உள்ள மண்வெட்டி மண்ணை வெட்டித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது மேட்டில் உள்ள கூடை அந்த மண்ணை வெளியில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டிலும் அவர்கள் கைகள் இணைந்து உழைத்தன.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டும் இடையிடையே சிரித்துக் கொண்டும், ஒருத்தரை ஒருத்தர் சூண்டல் செய்து கொண்டும் வேலை செய்தார்கள். வேலை செய்யும் போது பேசக்கூடாது என்பார்கள். ஆனால் இவர்களுக்குப் பேசினால்தான் வேலை ஓடும். 'விறு' 'விறு' வென்று வேலை செய்வார்கள். இங்கே அவர்கள் வேலை செய்கிறார்களா இல்லையா என்று பார்க்க கங்காணியோ, சூப்பவைசரோ நியமிக்கப்படவில்லை. ஆனால் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் சூப்பவைசர், கங்காணி. ஒருத்தன் சும்மா இருந்தால், மற்றவன் அவனைத் தூண்டுவான். மற்றவன் சும்மா இருந்தால், அதற்கு அடுத்தவன்... அடிக்கடி இந்தத் தூண்டுதலுக்கு உள்ளாகுவன் சின்னத் தம்பி தான். அவன் அடிக்கடி பீடி குடிப்பான், பேசுவான், சிரிப்பான். பீடி குடிப்பான். ஒரு நாளைக்கு ஒரு கட்டு தேவை. அவனுக்காக முதலாளி ஒவ்வொரு கிழமையும் பீடி அனுப்பி வைப்பார். அவனுக்கு மட்டுமல்ல மற்றவர்களுக்கும் பீடி வெற்றிலை அனுப்பிவைப்பார். இதில் எதையும் தொடாதவன் மணியம். சாப்பிடுவதோடு சரி!

இந்தப் பீடியும் வெற்றிலையும் சும்மா இருக்கும் போது குடிக்கலாம் போடலாம்; வேலை செய்யும்போது போடலாமா? ஆனால் வேலை செய்யும் போது அடிக்கடி பீடி குடிக்கலாமா? வெற்றிலை போடலாமா? பிறகு அதுவேதான் வேலையாகி விடும்.

இப்போது சின்னத்தம்பி பீடி குடித்துக்கொண்டுதான் மண் வெட்டுகிறான். ஒரு தடவை வெட்டுகிறான். இரண்டு தடவை தம் இழுக்கிறான். வர்யாலும் மூக்காலும் புகை போகிறது. காதர் ஏசினான் : “என்னப்பா இது?...ஒரு தரம் மண் வெட்டுற, ரெண்டு தரம் தம்மடிக்கிறே? இப்படிப் பீடி குடிச்சிக்கிட்டு வேல செஞ்சர் வேல செஞ்சாப் போல தான். ஒரு கூடை மண் வெட்ட ஒம்பது நாளாகும்.”

சின்னத்தம்பி வேலை செய்யச் சேரம்பேறியல்ல. மற்ற வர்கள் இரண்டு கூடை தூக்கும் நேரத்தில், இவன் நாலு கூடை தூக்குவான். அவ்வளவு பலம், சக்தி அவனுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் இப்படி பீடி குடிக்கும்போது வேலை மெதுவாகத் தான் நடக்கும். பீடி குடித்து முடித்து விட்டுத்தான் வேலை சுறுசுறுப்பாகச் செய்வான். அவன் பிடிக்கும் போது மற்றவர்கள் வேலை செய்தாலும் வேலை ஓரளவு பாதிக்கும். எல்லாரும் ஒரே முறையில் இயங்கினால் தான் வேலை நடக்கும். ஒருத்தன் இயங்காவிட்டால் மற்றவர்கள் இயங்குவது கஷ்டமாக இருக்கும். சின்னத்தம்பி பீடியை வீசிவிட்டுச் சுறுசுறுப்பானான். மணியம் வேலை செய்து கொண்டே திரும்பித் திரும்பி ஒற்றையடிப் பாதையைப் பார்த்தான். தேத்தண்ணி குடிக்கும் நேரம். அந்தித் தேத் தண்ணி. நொண்டி முத்து வரவேண்டும்.

பத்து நிமிடத்தின் பின்னர் நொண்டிமுத்து வந்தான். வரும் போதே சொல்லிக் கொண்டே வந்தான். “சகாயம் லெட்டர் போட்டிருக்கான். வரடியில இருந்து தேத்தண்ணி கொண்டார நேரம் முந்தி மாத்தள டவுண்ட ஓட்டல் வைச்சிருந்தாரே நாயர், ஓட்டல் நாயர், அதான் டக்கடை நாயர், லெட்டரைத் தந்தாரு. அவரு இப்பதான் பஸ்ஸில் இருந்து எறங்கி வர்ராராம்!”

மணியத்தின் பெயருக்குத்தான் கடிதம் வந்திருந்தது. மணியம் தேத்தண்ணிகூடக் குடிக்காமல் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தான். மற்றவர்கள் தேத்தண்ணி குடித்துக்

கொண்டே அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைக் கேட்கும் ஆர்வத்தில் இருந்தார்கள். அதைவிட அதிகமான ஆர்வம் மணியத்திற்கு. அதனால் தான் தேத்தண்ணிகூடக் குடிக்காமல் கடிதத்தில் உள்ளதைப் பார்க்கின்றான். சகாயம் என்ன எழுதி இருப்பானோ? மணியத்தின் முகம் 'சுரு'ங்கிக் கொண்ட பேர்யிற்று. சகாயம் இனி வேலைக்கு வரமாட்டானாம்; எழுதியிருக்கிறான்.

“சகாயத்துக்குச் சொகம் பத்தாதாம். இனி வரமாட்டானாம்.. மொதலாளிகிட்டேயும் சொல்லிட்டானாம். என்னைய பார்த்துக்க சொல்லியிருக்கான்.”

நொண்டி முத்து கலக்கத்துடன் கேட்டான்; “சகாயம் இனி வரமாட்டானா? சே! அவன் நல்ல பொடியன். அவன் மாதிரி பொடியன் கெடைக்க மாட்டான். இனி வரவே மாட்டானாம்...சே! நமக்குக் குடுத்து வைக்கல்ல, அவன் எங்களோட வேல செய்ய! நல்ல மனுசன். ஏன் கடவுள் சோதிக்கிரானோ? என்னய கூப்பிட்டதே அவன்தான். மணிய கொண்டு வந்ததும் அவன்தான். ஆனா அவன் இங்க வந்து சொகம் கண்டதில்ல. அஞ்சு பத்து தேடவும் இல்ல. காச்சல வாங்கிட்டுப் போனதுதான் மிச்சம்...”

மணியம் தேத்தண்ணி நினைவு இல்லாமல் நின்றான். சகாயம் காய்ச்சலோடு போய் ஆறு மாதமாகி விட்டது. இன்னும் சுகமாகவில்லை அவனுக்கு இனி அவன் வரவும் மாட்டானாம்! சிரிசேன குடித்த தேத்தண்ணிய விழுங்காமல் பார்த்தான். காதர் மண் அள்ளுகின்ற கூடையைப் பார்த்தான். சின்னத்தம்பி மண்வெட்டியைப் பார்த்தான். கேட்கருப்பையா பெருமுச்சுவிட்டான். சிரிசேன தேத்தண்ணியை விழுங்கிவிட்டுப் பேசினான். “இனி சகாயம் வரமாட்டுதா? அவன் நல்ல மனுசன். ஒரு ஆளுக்குக் கரச்ச தரமாட்டாங்... அவனுக்குத் தான் எடம் இல்ல...”

நொண்டிமுத்து சோகத்துடன் இவர்கள் அனைவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்,

மண் வெட்டுவதும். மண்ணைக் கூடையில் அள்ளிக் கொட்டுவதும், இன்று தான் கடைசி நாளாகும். மணியம், சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, காதர், கேட்கருப்பையா எல்லாரும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சின்னத் தம்பியும், சிரிசேனவும், 'மர்க்' 'மாக்' கென்று மண்ணை வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். கேட்கருப்பையா, காதர் இருவரும் வெட்டிப் போட்ட மண்ணைக் கூடையில் அள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். மணியம் வெட்டிப் போட்ட மண்ணை, கூடையில் நிரப்பிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனால் அதைக் கூடச் சரியாகச் செய்ய முடியாமல் சோர்ந்து சோர்ந்து போனான் இன்று.

வெட்டிப் போட்ட மண்ணைக் கூடையில் நிரப்புவது சின்ன வேலை. பழுக்க வைத்த வாழைப் பழத்தின் தோலை உரித்துச் சாப்பிடுவது போல்! ஆனால் அந்தச் சின்ன வேலையையும் செய்ய இன்று அவனால் முடியவில்லை. அவன் உடம்பு அதற்கு ஒத்துவரவில்லை. முகமெல்லாம் கறுத்து, சோர்ந்து போயிருந்தது. தேகமெல்லாம் கொதித்தது. பிடரிப் பக்கம் ஏதோ ஒன்று 'விறு' 'விறு' வென்று இழுப்பது போன்ற உணர்வு. ஆனாலும் வேலை செய்தான். அடிக்கடி மனம் சரியில்லாததால் மற்றவர்கள் வேலை செய்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு வேலை செய்ய வேண்டும் என்பதே மறந்துவிட்டது. மற்றவர்கள் தூண்டினார்கள். அதன் பின்னர் அடுத்தடுத்துக் கொஞ்ச நேரம் மண் கூடையை நிரப்புவான். கொஞ்ச நேரத்தில் மீண்டும் சோர்வு வரும் அவனுக்கு. சோர்ந்து உட்கார்ந்து விடுவான்,

இந்த ஐந்தாறு நாட்களாக மணியத்திற்கு 'உசர்' போகிற வேலை. இனி வரவே மரட்டேன் என்று சகாயம் கடிதம் எழுதிய நாளிலிருந்து அவனுடைய வேலையும் இவனே செய்ய வேண்டி வந்துவிட்டது. அனைத்திற்கும் அவனே பொறுப்பும் என்றாகிவிட்டது. சகாயம் அடிக்கடி, "கலுகங்கைக்கு வந்த கொஞ்ச நாள்லயே என்னய வுட அதிகமா இந்த வேலய படிச்சிட்டியே இன்னும் கொஞ்ச நாள்லயே இங்க நீதான் லீடர்!" என்று சும்மா வாய்க்கு வாய், பேச்சுக்குப் பேச்சு சொன்னது உண்மையாகவே ஆகி விட்டது. இப்போது சகாயத்தின் வேலைகளை அவனே செய்து வருகிறான். முதலாளிகூட இன்னும் இரண்டொரு தினத்தில் வருவதாகவும் மண்வெட்டும் வேலையை விரைவில் முடிக்கவேண்டும் என்றும் எழுதியிருந்தார். அவர் வருவதற்குள் மண்வெட்டும் வேலையை முடித்துவிட வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

முதலாளியின் கடிதமும் அவர் இரண்டொரு தினத்தில் வருவதாக உறுதியாக்கிவிட்டது. ஆனால் எந்த நேரத்தில் வருவார் என்பது தெரியாது; சொல்ல முடியாது. ஒருத்தர்க்கும் தெரியாமலே வந்துவிடுவார். அவர் வரும் போது மண்வெட்டும் வேலை முடிந்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர் முகத்தில் வார்த்தையில், நடை உடைபாவனையில் சந்தோசத்தைப் பார்க்கலாம். வரும்போது மீன் வாங்கி வருவார், கறியாக்க.

வேகமர்க, சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யவேண்டும்... மணியம் இப்படி நினைத்தான். உடம்பு அதற்கு இசைந்தால் தர்னே! வேலை செய்ய முடியாமல் தவித்தது. பத்துக் கூடையை நிரப்ப வேண்டிய நேரத்தில் நாலு கூடையைத் தான் நிரப்ப முடிந்தது.

சிரிசேனவும் சின்னத்தம்பியும் மண்ணை வெட்டி வெட்டித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். சும்மா சொல்லக் கூடாது. அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஒரு குதிரை பலத்திற்குச்

சமம். இரண்டு பேரின் கைகளும் இரும்புக் கைகள்தான் அந்தக் கைகள் மண்வெட்டியைப் பிடித்தால் சொல்லவா வேண்டும்? மண்வெட்டி இரண்டும் அடுத்தடுத்து நிலத்தில் பாய்ந்தன இரண்டு பேரும் மண்ணை வெட்டும்போது துணி வெளுக்கும் நேரத்தில், வண்ணான் எழுப்பும் சத்தத்தைப் போல் ஒருவித சத்தத்தை “ஹும்” “ஹும்...” என்று, எழுப்பிக் கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் மண் வெட்டி பூமியில் இறங்கும்போது இந்தச் சத்தமும் இறங்கியது.

மணியம் சும்மா நின்றான். மண்வெட்டி அப்படியே கிடந்தது. கூடையில் இன்னும் மண் ரொப்பவில்லை. வெட்டிப் போட்ட மண் குவிந்துகொண்டே வந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்து மணியத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு வந்த காதர் மண் வெட்டுவதை நிறுத்தி, அவனோடு பேசினான் : “மண்ணை அள்ளி அள்ளிக் கொட்டுங்க. அப்ப தான் வேலைக்கு லேசா இருக்கும். நீங்க அள்ளுற மாதிரிக்கு இன்னும் ஒரு கெழம வேணும். இந்த மண்ணை அள்ள...”

மணியம் தன்னால் இன்று மட்டும் முடியவில்லை என்று சொல்ல வெட்கப்பட்டான், தயங்கினான். வேலையைச் சரியாகச் செய்ய முடியவில்லை. “சரி, நீங்க கொஞ்ச நேரத்துக்குமண்ணை ரொப்புங்க நா...ரொப்புன கூடையைக் கொண்டுபோயி கொட்டுறேன்...”

காதர், அவன் சொன்னதற்காக, மண்ணும் ரொம்பவே குவிக்கப்பட்டிருந்ததாலும், அதை அள்ளிப் போட மண் வெட்டியால் கூடையை ‘மள’ ‘மள’வென்று ரொப்பினான். மணியமும் அடுத்தடுத்துக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு மண்ணைக் கொட்டினான். கடைசியில் மீண்டும் சோர்ந்து போய் மண் கூடையை அப்படியே போட்டுவிட்டான்.

மணியம் தன்னையே சலித்துக்கொண்டான். “இன்னிக்கி என்னமோர் தெரியல்ல. விடிஞ்சி எழும்பியதில இருந்து ஒரு

மாதிரியாதான் இருக்கு. ராத்திரி தூக்கமே இல்ல...கண்ட கண்ட கனவு எக்கச்சக்கமாக வந்திச்சி. என்னமோ நடக்கப் போற மாதிரி இருக்கு. அதுதான் என்னன்னு தெரியல்ல'' என்று தவித்தான். காதர் அவன் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்தான். "நெசம்தான், மொகங்கூட ஒரு மாதிரியா இருக்கு. சரி...நீங்க கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருங்க. ஒங்க வேலய நா செய்யிரேன்'' என்றான் காதர்.

மணியம் சும்மா நின்றான். வெய்யில் அப்போது அவன் முதுகைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தேக மெங்கும் வியர்வை 'பிசு' 'பிசு,'வென்று ஓடியது. ஒதுங்கி நிற்க நிழலும் இல்லை...அப்படியே நின்றான். கேட்கருப்பையா சிரித்துக்கொண்டே, "தேத்தண்ணி குடிச்சா சரியாப் போகும். இப்ப நொண்டி முத்து வர் ர நேரம் தான்'' என்றான் கிண்டலாக.

மணியம் ஒற்றையடிப் பாதையை உற்று உற்றுப் பார்த்தான். நொண்டி முத்து இன்னும் வரவில்லை. வரும் நேரம் தான்...தேத்தண்ணி கொண்டு வருவான். தேத்தண்ணி குடித்தாலும் அவனுக்கு இப்போது ஏற்பட்டுள்ள சோர்வு மாறுமா என்பது சந்தேகமே!

வேலை செய்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மணியம் சும்மா நிற்க முடியாமல் வேலை செய்ய இறங்கினான். அவனால் வேலை செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் அதற்காகச் சும்மா இருக்கவும் முடியவில்லை. வேலை செய்யத் தானே வேண்டும்! இம்முறை கூடையில், மண்ணை மண் வெட்டியால் ரொப்பிப் போடப் போனான். இப்போதைய அவனுடைய நிலையில் அது முடியாத வேலை. ஆனால் முடியுமென்று இறங்கினான். அதுவே அவனுக்குச் 'சனி'யாகியது.

மணியம் ரொப்பின கூடையைச் சிரிசேன தூக்கிக் கொட்டினான். மணியம் தன் முழுப் பலத்தையும் செலவிட்டு

வேலை செய்தான். ஆனால் அது மற்றவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. வேலை செய்யத் தயங்கியவன் வேலை செய்கிறானே என்று வியந்தார்கள். மணியத்திற்குப் பக்கத்தில் காதர் மண்வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். மணியம் வேலை செய்வதையே பார்த்துப் பார்த்து வேலை செய்தவன், தவறுதலாக மண்வெட்டியை ஓங்கியவன், மணியத்தின் காலில்—வலக் காலில் போட்டுவிட்டான் மணியம் மண்வெட்டியைப் போட்டுவிட்டு, “அய்யோ அம்மா” என்று கத்திக் கொண்டே கீழே உட்கார்ந்து, வலது காலை மடக்கி வைத்துக் கொண்டே மீண்டும் கத்தினான். “அய்யோ...அம்மா... அம்மா!”

மணியம் கத்திக் கொண்டிருந்தான். முக்கினான், முனகினான், கதறினான், அழுதான். நல்ல அடி, வலது காலில் பட்டுவிட்டது. வலக் கால் விரல்களுக்குக் கீழே கோடு போட்டது போல் மண்வெட்டி வெட்டிவிட்டது. வெட்டுப் பட்ட இடத்திலிருந்து ரத்தம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மற்ற எல்லோரும் வேலையைப் போட்டுவிட்டு அவனைச் சுற்றி வட்டமாகக் ‘குந்தி’னார்கள். மணியம் அழுது கொண்டே சொன்னான். “நான் அப்பவே சொன்னேனே... இன்னைக்கி எனக்கு நாள் சரியில்லனு. ஏதோ நடக்கப் போவுதுன்னு நெனைச்சேன். அதே மாதிரி நடந்திருச்சி, ராத்திரி கூடக் கனவில் பாம்பு துரத்திக்கிட்டு வர்ரமாதிரி, கொத்திறமாதிரி கனவு கண்டேன். கண்டது சரியா போச்சி. பாம்பு கண்டா சனியனாம். சனியன் வந்திருச்சே இப்ப...”

மணியத்தைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் காதரை ஏசினார்கள்.

“காதரை ஏசி என்னா செய்ய? என் தலையெழுத்து இப்படி வரணும்னு இருக்கு. நான் தான் ராத்திரியில் இருந்து என் மனசுக்குச் சரியில்லனு சொன்னேனே...காதர்கூட மொதல்ல வேல செய்ய வேணாம்னு சொன்னான். நான்தான்.

கேக்காம வேல செஞ்சேன். அட, வேலதான் செஞ்சேன். ஒரே வேலய செய்யக் கூடாது... அதிலயும் மாத்தம். மொதல்ல கூடையில் மண்ணை ரொப்பினேன். பொறகு கூடையைத் தூக்கினேன். கடேசியிலே பழையபடி கூடையில் மண்ணை ரொப்பினேன். அதுல வந்ததுதான் இது, கால்ல நல்லா பட்டிச்சி. காலை போனது போல இருக்கு. கடவுளே, ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிற? காட்டுல கஷ்டப்படுறது போதாதுன்னு இது வேறயா?"

சின்னத்தம்பி வெறுப்புடன் கூறினான். "கடவுள ஏன் கூப்பிடுறீங்க? அவன் எங்க மாதிரி ஏழை கூப்பிட்டா வரவே மாட்டான். ஏழைக்குத்தான் கஷ்டத்துக்கு மேல கஷ்டத்த, கரச்சல கொடுப்பான். பணக்காரனுக்கிட்ட போகவே மாட்டான். பயம்...அவன கூப்பிடாத..."

மணியம் அழுதழுது பேசினான். "மொதலாளி வர்ரேனு சொல்லியிருக்காரே! இந்த நேரத்தில இப்படிச் காயம் பட்டிருச்சே...நா என்னா செய்வேன்?" மணியம் நேரம் செல்லச் செல்லப் பிதற்றினான். என்னென்னவோ பிதற்ற லாக வந்தது அவன் வாயிலிருந்து. இந்த நேரத்தில் எதைச் சொன்னாலும் அதை அந்த வலியின் தலையில் போட்டுவிட லாம். கர்லில் வலியென்றால் மனத்திலும் வலிதானே! அதனால் தான் அது பிதற்றுகிறது.

வெய்யில் உச்ச கட்டத்தில் இருந்தது. எல்லாருடைய தேகத்தையும் ஊசி முனையால் குத்துவது போல் 'சுளீர்' 'சுளீர்' என்று சுட்டது எல்லாருடைய முதுகிலும் வியர்வைத் துளிகள் பெருகி ஓடின. கைகால்களை லேசர்க நக்கிப் பார்த்தால் அது உப்பாகத் துவர்க்கும். ஒரு மர நிழலில் மணியத்தை உட்கார வைக்கலாமென்றால் சமீபத்தில் நிழலுள்ள மரமே இல்லை.

மணியம் 'சம்மணம்' போட்டு, அடி பட்ட காலை மேலே தூக்கி வைத்து, காயம் பட்ட இடத்தைத் தடவிக் கொண்டே இருந்தான். வலியும் எரிச்சலும் அடங்க "பூ...பூ..." வென்று ஊதினான். ரத்தம் இன்னமும் கசிந்து கொண்டே இருந்தது. சிரிசேன தான் போட்டிருந்த கிழிசல் பெனியனைக் கழட்டி, பக்கத்தில் எங்கோ ஓடும் தண்ணீரில் முக்கி நனைத்துத் தண்ணீர் சொட்டச் சொட்டக் கொண்டு வந்து, அடிபட்டு ரத்தம் கசியும் காயத்தில் கட்டினான். சில நிமிடங்களின் பின் பெனியனில் ரத்தம் 'லேசு லேசாக' ஊறியது.

ஒருத்தரும் வேலை செய்யவில்லை. மணியம் முக்கி முனகிச் சொன்னான்... "எனக்காகப் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கா தீங்க. வேலய பாருங்க. மொதலாளியும் வர்ரேனு எழுதியிருக்காரு. முதலாளி வர்ர நேரம். இன்னம் ஓடைக்கற வேல செய்யணும். அப்பதான் சந்தோசப்படுவாரு."

மணியத்தைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் வேலை செய்யத் தொடங்கினார்கள். மணியம் எலியைப் போக்க முணு முணுத்துக் கொண்டே இருந்தான்.

நொண்டி முத்து தேத்தண்ணியோடு வந்தான். தூரத்தில் இருந்து வரும் போதே அவனுக்கு மணியம் காலில் அடிபட்டு உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. ஆனால் அவன் அதை மணியம் வேலை செய்து விட்டு, சில நிமிட ஓய்வுக்காக உட்கார்ந்திருக்கிறான் போலும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். அருகில் வந்து பார்த்ததும் தான் கத்திவிட்டான். "தேத்தண்ணி கொண்டு வர்ரதுக்குள்ளே கால்ல காயம் பட்டிருச்சா? கடவுளும் எங்களதான் சோதிக்கிறானா?" என்று சொல்லி விட்டுக் காலில் கட்டியிருந்த பெனியனைக் கழட்டிப் பார்த்து விட்டு மறுபடியும் கட்டினான்.

"காயம் அவ்வளவு பெருசா இல்ல. ஆனா கால் வீங்கியிருக்கு. இருந்தாலும் பயப்படவேணாம். நா இருக்கிறேன்.

காயத்துக்குக் கைமருந்து அரைச்சி தாறேன். வீக்கத்துக்கு எண்ணைச் சூடவைச்சி பூசுவோம் சரியாப் போகும். ஆனா ரெண்டு நாளைக்கிப் படுக்கையில் ரெஸ்டா இருக்கணும்... சரி...சரி...மொதல்ல தேத்தண்ணிய குடி மணி! மத்ததைப் பார்ப்போம்.”

நொண்டி முத்துவின் வார்த்தைகள் மணியத்திற்கு வலியைக் கூட மறக்க வைத்தன. அத்தனைச் சக்தி வாய்ந்த அன்புக் குரல்கள் அவைகள். அவனுடைய அன்பை மீட்டுக் கொண்டே ஆசையோடு மணியம் தேத்தண்ணி குடித்தான். மனதுக்குத் தெம்பாக இருந்தது. அது தேத்தண்ணி குடித்ததால் மட்டுமல்ல... நொண்டிமுத்துவின் வார்த்தைகளும் சேர்ந்து தான் தெம்பூட்டின. ‘அவன் கேட்காமலே அவன் உதவுகிறான். அவன் யார்? இவன் யார்? எத்தனை பாசம்? எத்தனை அன்பு!’ நன்றியுணர்வோடு நொண்டிமுத்துவையே பார்த்தான் மணியம்.

எல்லோரும் தேத்தண்ணி குடித்துவிட்டு வேலை செய்யத் தொடங்கியபோது நொண்டிமுத்து மணியத்தை வார்டிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான். வார்டியில் படுக்கையில் மல்லாந்து படுத்துக் கிடந்தான்.

காலில் வலி ‘விண்’ ‘விண்’ என்று வலித்துக் கொண்டே இருந்தது. வலியைப் பொறுத்துக் கொள்ள பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கண்களைத் திறந்தே படுத்திருந்தான். கண்களால் பார்த்தான். பார்வை மேலே கூரைமீது இருந்தது. கூரையில் சில சில ஓட்டைகள் வழியாக யாரோ கண் சிமிட்டுவது போல நட்சத்திர அளவில் வெளிச்சம் மின்னியது. பார்ப்பதற்கு அது அழகாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் மணியத்தின் மனம் அதில் லயிக்கவே இல்லை. இந்த நேரத்தில் பிரம்மா ஆயிரம் அழகல்ல, கேர்டி கேர்டியாய் அழகைக் கொட்டினாலும் அவன் ரசிக்கமாட்டான் ரசிக்கக் கூடிய உணர்வில் அவனில்லை. அவன் உணர்வெல்லாம் வலியைப் பொறுப்பதிலேயே இருந்தது

சற்று முன்னர்தான் நொண்டிமுத்து, சுடச்சுட எண்ணெயைச் 'சொதம்ப' காலில் தேய்த்து விட்டான். தேத்தண்ணி கொடுத்தான். இப்போது காயத்திற்கு மருந்து செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் கேட்காமலே அவன் செய்கிறான். அவன் யாரோ? இவன் யாரோ? அவனுக்கு இவன் என்ன சொந்தமா பந்தமா?

இதற்குமுன்னர் நட்புகூட இருக்கவில்லை. ஒரு இடத்தில் பார்த்துச் சிரித்த பழக்கமும் இல்லை. ஆனால் நொண்டி முத்து மணியத்திற்காக ஓடி ஓடித் திரிவதைப் பார்க்கின்ற போது இருவருக்கும் ஏதோ சொந்தம் இருக்கத்தான் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது... அவ்வளவு அக்கறையோடு வேலை பார்த்தான்.

மணியம் மல்லாந்து படுத்துக் கிடந்தான். பகல் நேரத்தில் தூக்கம் வராவிட்டாலும் காயத்திற்காகப் படுத்துக் கிடக்க வேண்டி வந்தது. இந்தமாதிரி நேரத்தில் நினைவுகளைப் போல் எதுவுமே உதவமாட்டாது. மணியம் சில நேரத்தில் வலியைக்கூட மறந்து இந்த நினைவுகளில் மிதந்தான் கூரையில் நட்சத்திர அளவு வெளிச்சம் மின்னுவது போல் நினைவுகள் மனத்தில் மின்னத் தொடங்கின.

மணியம் காலில் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் கேள்விப்பட்டால் லச்சியும் அத்நையும் அழமாட்டார்கள்— 'ஓ'வென்று ஒப்பாரி வைப்பார்கள். அதை கட்டாயம் கலுகங்கையில் வேலை செய்வதைக் குத்திக் காட்டி ஏசுவாள். 'இந்த வேல வேணாம்னா கேக்கவா செய்யிற? கல்ல நம்பிகிட்டு வேல செய்யணும். எப்ப கல்லு கெடைக்குமோ தெரியாது. அது வரைக்கும் வாயைப் பொளந்துகிட்டுப் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கணும். இந்த வேல வேணாம்னா கேக்க மாட்டேங்கிரியே! இப்ப என்னடான்னா கல்ல மண்வெட்டி விழுந்து காயமாக்கிட்ட. பேசாம இதை வுட்டுட்டுக் கடை வேலைக்குப் போ! மாசா மாசம் சம்பளாவது கெடைக்கும்...'

என்று புராண மூட்டையை அவிழ்ப்பான். லச்சிமி வார்த்தைகளைக் கொட்டாமல் ஊமைப் பாஷையில் அழுவாள்! என்ன சொல்லுவாளோ? என்ன சொல்லி அழுவாளோ? மொழி புரியாது...ஊமைக் கோலம் போடுவதில் லச்சிமி கெட்டிக்காரி.

லச்சிமியின் நினைவில் தன்னையே மறந்தான் மணியம். வலியை மறந்தான். ஊரை மறந்தான் இந்த உலகத்தையே மறந்தான். நொண்டிமுத்து தொட்ட பின்னர்தான் நினைவு வந்தது.

“மணி தூங்கிறியா?”

கண்களை மூடிப் படுத்திருந்ததால் அவன் தூங்குகிறான் என்று நினைத்துவிட்டான்

“இல்ல...இல்ல...சும்மா கண்ணை மூடினேன்.”

“மருந்து கொண்டு வந்திருக்கேன். எழும்பி ஒக்காரு.”

மணியம் எழும்பி உட்கார்ந்து காலை நீட்டினான். காலில் கட்டியிருந்த பெனியனை அவிழ்த்தெடுத்தான். சுடவைத்த எண்ணெயை உள்ளங்கையில் ஊற்றி அழுத்தித் தேய்த்தான், சூடு பிறக்க. வலி ‘விண்’ ‘விண்’ நென்று வலித்தது. நொண்டிமுத்து நன்றாக நீவிவிட்டான். பிறகு காயத்திற்கு மருந்து கட்டினான். கட்டும்போது, “அப்படியே படுத்திரு, எழும்பாத. நா சோறாக்கப் போறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே கட்டி முடித்தான்.

மணியம் படுக்கையில் சாய்ந்தான். நொண்டிமுத்து குசினிக்குப் போனதும் படுக்கையில் படுத்தான் மணியம். வலி குறையவில்லை. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு எதை எதையோ நினைத்துப் பார்த்தான். அதை வந்தாள்; அவனைக் கலுகங்கைக்குப் போக வேண்டாம் என்று சொன்னாள். மகளைக் கட்டிக்கச் சொன்னாள். லச்சிமி சிரித்தாள். நாணிக் கோணி ஓடினாள்.

அந். —8

இன்னும் ஒரு நினைவு... அதில்...

ஒரு தடவை அத்தையின் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு டிருந்த லச்சிமியிடம் சிரித்துக் கொண்டே, “அத்தை சீலைய கட்டிக்கிட்டா அதை எந்தச் சீலைய கட்டிக்கும்? ஆமா, சேலைக்குப் பதிலா கவுன் போட்டா என்னா? துணியும் கொஞ்சம்தானே வரும்!” என்றான்.

“கவுனர்? சீ!நா போட மாட்டேன். அதெல்லாம் பொம்பள போடுவாளா? காலைக் காட்டிக்கிட்டுப் பார்க்க அசிங்கம். கண்டவன் முன்னுக்கு அதைப் போட்டுக்கிட்டு நடக்க ஏலுமா? சீ, நான் போட மாட்டேன். அதைப் போட்டுக்கிட்டுக் காலு கைய காட்டணுமா? அசிங்கம்...”

“ஓ! நீ காலு கைய காட்ட மாட்ட... அப்படித்தானே? இப்ப காட்டாட்டிப் பரவாயில்ல; கல்யாணத்துக்குப் பொறகு...” என்று ‘கண்’ணடித்தான்.

லச்சிமி “சீய்” என்று வெட்கப்பட்டாள்.

மணியம், “சீ யா வா? என்னா சீயா! கல்யாணம் நடக்கட்டும். பார்க்கிரேன்...” என்று சொல்லிவிட்டு அவளின் தொடையைக் கிள்ளினான். ‘ஆ’வென்று சத்தம் போட்டாள் லச்சிமி...

நல்ல நினைவு. ஆயிரம் இதமான நினைவு வந்தும் வலி குறைய வில்லையே!

பகல் சாப்பாடெல்லாம் மணியத்தின் படுக்கைக்கே வந்தது. லயத்தில் இப்படிப் படுத்துக் கிடந்தாலும் இப்படி வருமா என்பது சந்தேகம். சுந்தரம் வீட்டில் படுத்துக் கிடந்தால் சாப்பாடு நிச்சயம் படுக்கைக்கு வரும். ஒரு தடவை

காய்ச்சலில் சுந்தரம் வீட்டில் படுத்துக் கிடந்தான். அப்போது சுந்தரத்தின் அம்மா அவனுக்குக் கொத்தமல்லித் தண்ணி கொடுத்தாள். கை மருந்து கொடுத்தாள். அடிக்கடி விசாரித்தாள். அவளைப் போல்தான் இங்கே நொண்டிமுத்துவும் கவனிக்கிறான்.

மணியம் சாப்பிட்டான். காலில் வலி குறைவதுபோல் இருந்தது அப்படியே தூங்கிவிட்டான். அவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது வேலை செய்தவர்கள் வந்து சாப்பிட்டு விட்டு, கொஞ்சம் நேரம் படுத்து விட்டுப் போய் விட்டார்கள். இது மணியத்திற்குத் தெரியாது அவனுக்குத் தெரியவும் நியாயம் இல்லை. இரவில் படுப்பது போல் படுக்கையில் படுக்கவில்லை. சாப்பிட்டு முடிந்ததும் குசினியிலேயே சாக்கை விரித்துப் போட்டுப் படுத்துக்கொண்டார்கள்.

மணியம் தூங்கி எழும்பிய பின்னர், நொண்டிமுத்து அவன் அருகில் உட்கார்ந்து பேசினான். அவனுக்காகக் கவலைப்பட்டான். “பார்த்து வேல செய்யணும் மணி! கால்ல ஒன்னுன்னா யாருக்கு நஷ்டம்? பார்த்து வேல செய்யணும். என் காலைப் பாரு. ஒரு கால் இருக்கு. மத்த கால் நொண்டி. ஆனா ஆளுக என் ஓடம்புல வாயி கண்ணு மூக்கு கை எல்லாம் நல்லா இருந்தும் அதைச் சொல்லாம கால் நொண்டியானதை தான், இல்லாததைத்தான் சொல்றங்க! நொண்டிமுத்துன்னு கூப்பிடறாங்க. என் காலும் நொண்டிக்கால்...சரி, ஆனா நீ இதுக்காகப் பயப்படக்கூடாது. சரியா, போகும்! சரியா?”

மணியம் கலங்கிக்கொண்டு பதில் சொன்னான். “நா என்னா செய்யிரது? நம்ம கெட்டகாலம் இப்படி ஆயிப் போச்சி!”

நொண்டிமுத்து அந்தி தேத்தண்ணி கொண்டு போனான். வாடிக்கு வந்ததும், தோட்டத்தில் கொஞ்சம் வேலை செய்து விட்டு, இரவு சாப்பாடு சமைப்பான். மணியம் படுக்கை

யிலேயே இருந்தான். அவனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது, தவித்தான். கிடைக்காதது கிடைத்து, அதை இழந்ததுபோல் கலங்கினான், ஏங்கினான். பத்தலில் வேலை எவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்தாலும், அவர்களோடு வேலை செய்வதே தனி இன்பம்தான். அவர்களைப் பார்க்காமல் படுத்தே கிடப்பது அவன் மனத்துக்கு ஏக்கமாக இருந்தது. இனி என்று தான் சிரிசேனாவின் பேச்சைக் கேட்கலாமோ? காதரின் முகத்தைப் பார்க்கலாமோ? சின்னத்தம்பி 'தம்' மடிப்பதை ரசிக்கலாமோ? கேட் கருப்பையாவைப் பார்க்கலாமோ?' என்று ஏங்கிக் கணக்குப் போட்டான். காட்டில் பிடிபட்ட பறவை, சிறகடித்துத் தவிப்பதுபோல் அவன் மனதும் எண்ணச் சிறகடித்துக் கொண்டது. எண்ணச் சிறகை அடித்து என்ன செய்ய? உடம்பு படுக்கையில் தானே கிடக்கிறது. உடம்பு இங்கே இருக்கும்வரை மனசு எங்கே இருக்கத்தான் செய்யும்.

மணியம் தவித்தான். ஒரு நாளிலேயே இப்படியென்றால் இன்னும் இரண்டு நாள் எப்படி இருப்பானோ?

இரவு வந்தது. வெளிச்சம் கௌரவமார்க விலகிக் கொண்டது. பத்தலுக்கு வேலை செய்யப் போயிருந்தவர்கள் வருகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மணியம். நொண்டிமுத்து சமைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மணியம் படுக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். உட்கார்ந்து பார்த்தால் அவர்கள் வருவது தெரியும். பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். அவர்கள் வந்தார்கள். ஆனால் மௌனமாக வந்தார்கள். சத்தமே இல்லை. ஒருத் தரின் முகத்திலும் களையே இல்லை. ஒரு நாளும் இப்படி வர மாட்டார்கள்; அப்படி வந்தார்கள். தனித்தனியாக உள்ளே நுழைந்தார்கள். தங்கள் தங்கள் பாட்டில் தங்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்தார்கள். மணியம் ஒன்றுமே புரியாது நொண்டிமுத்துவைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டான். நொண்டிமுத்து

கேட் கருப்பையாவிடம் கேட்டான். கேட் கருப்பையாதான் அங்கே கொஞ்சம் வயதானவன். அவனிடம் கேட்கலாம் தானே?

“எல்லாரும் ஒருமாதிரியா வர்ராங்க. என்னா விசயம்?”

“அதையேன் கேக்கிறீங்க? நீ வந்ததும் சின்னத்தம்பிக்கும் காதருக்கும் பெரிய சண்டை. இடையில நா போகல்ல, அடிபிடி தான் நடந்திருக்கும். நடந்தது இதுதான். சின்னத்தம்பி பீடி குடிச்சானாம். காதர் அதுக்குச் சண்டை போட்டான். அட, அவன்தான் குடிச்சா நமக்கு என்ன? காதர் ஓடனே அதை இதைச் சொல்லிப் பீடி குடிச்சிக்கிட்டிருந்தா எப்படி வேல செய்யிறதுன்னு சண்டை போட்டான். அட, அவன்தான் கேட்டுட்டான். அதுக்காக அணை நீ யார்ரா அதைக் கேக்கன்னு அடிக்கப் போறதா? ஹும், ஒரு நாளும் இப்படிச் சண்டை வரல்ல. இன்னைக்கு வந்திருச்சி!” கவலையுடன் சொன்னான் கேட் கருப்பையா.

“மணி அங்க இல்ல! பெரிய கரச்சல் வந்தது...ரெண்டு பேரும் அடிச்சிக்க போறது. காதர் வாய்வைச்சிக்கிட்டுச் சும்மா இருக்கமாட்டான். சின்னத்தம்பி கைவச்சிக்கிட்டுச் சும்மா இருக்கமாட்டான் ரெண்டையும் கட்டிப் போடணும்” என்று சிரிசேன கவலையும் பட்டான். தங்களுக்குள் சண்டை வந்ததற்கு ஆத்திரமும் பட்டான்.

மணியத்திற்கு ராத்திரி கனவில் சுண்ட பாம்பின் நினைவு தான் வந்தது. இங்கே சனியன் தான் வந்திருக்கிறது போலும். ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் சண்டை போட்டு விட்டார்கள். ஒரு நாள் தான் அவன் போகவில்லை. அதற்குள் இப்படி ஒரு சண்டையா? இப்படி ஒரு பிளவர்? இதைப் பெரிதாக்கக் கூடாது.

மணியத்தின் மனசு நீச்சலடித்தது...

நொண்டிமுத்து, மணியத்திற்குச் சர்ப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுத்துச் சர்ப்பிடச் சொன்னான். அவன் சர்ப்பிட மனசில் லர்மல் இருந்தான். நொண்டிமுத்து அதற்கு, “அட...இதுக் கெல்லாம் மனசு ஒடையக் கூடாது. நாலு பேரு இருந்தா இப்படி வரத்தான் செய்யும். நீ சர்ப்பிடு, ஹும், சர்ப்பிடு. அதை நெனைச்சிக்கிட்டு நீ கவலைப்படாத..” என்றான்.

மணியம் யோசித்துப் பதில் சொன்னான். “கவலைப் படாம என்ன செய்ய? நமக்குள்ள ஒரு சண்டை சச்சரவு வந்தா யோசிக்கத்தானே வேணும்! அதான் யோசிக்கிறேன். நமக்குள்ள ஒன்னா இருக்கணுங்கிற நெனைவு வேணும். இப்புடி அடிச்சிக்கிட்டா ஒண்ணும் சரிவராது. இந்த ஒலகத் தையே தோண்டினாலும் மர்ணிக்கம் கெடைக்காது..”

மணியத்தின் படுக்கையைச் சுற்றி எல்லோரும் நின்றார்கள். ஒருத்தரும் சர்ப்பிடவில்லை. எல்லோரும் மணியத் தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் சர்ப்பிட்டால் அவர்கள் சர்ப்பிடுவார்களாம்.

சிரிசேன வலியைப் பற்றிக் கேட்டான்.

மணியம் அதற்கு நல்ல பதில் சொன்னான்...“கால்ல வலி போயிருச்சி. ஆனா அந்த வலி மனசுக்கு வந்திருச்சி!”

ஒருத்தரும் பேசவில்லை. மெளனம்தான் பதில்; மெளன மும் நீண்ட நேரம் மெளனம். சிறிது நேரத்துக்குப் பின் நொண்டி முத்து கெஞ்சினான். “சர்ப்பிடு மணி! நீ சர்ப்பிட்டாதான் நா சர்ப்பிடுவேன்...”

மணியம் பதில் சொல்லாமல் இருந்தான்.

அப்போது “ஸ்...ஸ்” என்று ஒரு சத்தம் காதருக்குக் கேட்டது. கீழே பார்த்தான், சின்னத்தம்பியின் காலருகே

நீண்ட பயங்கரமான பாம்பு. இன்னும் சில நிமிடம் போயிருந்தால் அவன் காலில் 'ஒன்னு' போட்டிருக்கும். ஆள் காலி. சின்னத்தம்பியைப் பிடித்து இழுத்தான் காதர்.

சின்னத்தம்பி, "அய்யோ...பாம்பு" என்று கதறினான். அதற்குள் காதர் பக்கத்தில் இருந்த மண்வெட்டியைத் தூக்கி ஓங்கி ஓங்கி வெட்டினார். பாம்பு இரண்டாகி...நாலாகி...

அன்றிரவு எல்லோரும் படுத்த பின்னர் பேசிக் கொண்டார்கள். பேச்சில் பாம்புதான் கதாநாயகனாக இருந்தது. மணியம், "சனியன் புடிச்சது எப்புடியோ வந்திருச்சி. கவனமா இருக்கணும்" என்று சொல்லிவிட்டு, தன் தலை மாட்டில் வைத்திருந்த 'டோர்ச் லைட்டை' எடுத்துப் படுத்துக் கொண்டே கூரைக்கு 'லைட்' அடித்துப் பார்த்தான்.

எந்த நாளும் படுக்கும் போது இப்படிக் கூரையைப் பார்ப்பது வழக்கம் இன்று இரண்டு மூன்று தடவை 'லைட்' அடித்துப் பார்த்துக் கொண்டான். பார்ப்பது நல்லதுதானே? கூரையில் இருட்டில் ஏதாவது இருந்தால்...?

சின்னத்தம்பியும் பேசினான். காதருக்கு நன்றி சொன்னான்... "காதர் இல்லாட்டி நா செத்திருப்பேன். எனக்கு உசர் குடுத்தது காதர்தான்..."

அதைக் காதர் மறுத்தான். "நா என்னா கடவுளா, ஓனக்கு உயிர் குடுக்க? இதெல்லாம் ஆண்டவன்ட அல்லா வோட வேல...அவன் தான் ஒன்னைக் காப்பாத்தியிருக்கான். அவனுக்கு நன்றி சொல்லு..."

மணியம் பாம்புக்கு நன்றி சொன்னான் தனக்குள். 'இந்தப் பாம்பு வந்ததால்தான் சண்டை போட்டவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். இல்லாவிட்டால் இது நடக்குமா?'

நொண்டிமுத்து மணியம் காதில் சொன்னான். “பாம்பு பெல்லாத பாம்பு...விரியன். ஒன்னு போட்டா ஆள் அந்த எடத்திலயே சரி...நொர நொரயர் கக்கிச் சாக வேண்டியது தான். எந்தச் சர்மி புண்ணியமோ தப்புனோம்.”

மணியம் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான். “பாம்பு வந்தது நல்லதுதான். பாம்பு வரட்டி கார்தரும் சின்னத் தம்பியும் பேசமாட்டாங்க. அவங்க ரெண்டு பேரையும் பாம்பு ஒண்ணாக்கிருச்சி! காதர் பாம்பை அடிக்கல்ல; இந்த வாடியில வந்த மனக் கசப்பதான் அடிச்சுக் கொன்னான். இனி யாரு நெஞ்சிலயும் கசப்பு இருக்காது. பாம்புதான் ரெண்டாகி நாலாகிப் போச்சே!”

நொண்டிமுத்து, “அதுனா நெசம்தான். மணி சொல்றது சரி...பாம்பு கொத்தியிருந்தர் ஆள் சரி. மனக் கசப்பு இருந்து கிட்டிருந்தா இந்த வரடியே சரி. அப்புறம் எப்பவும் சண்டை சச்சரவுதான். ஆனா ரெண்டையும் அடிச்சிக் கொண்ணு போட்டோம்” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னான். அப்போதெல்லாம் அவனுடைய கண்களில் பாம்பு இரண்டாகி, நாலாகி, பார்க்கப் பயங்கரமாக, அசிங்கமாகக் கிடந்த காட்சி தான் திரும்பத் திரும்ப வந்து கொண்டே இருந்தது.

7

இரண்டு நாட்களாக்கக் காலில் ஏற்பட்ட காயத்தில் படுக்கையில் படுத்தும், உட்கார்ந்தும், சாய்ந்தும், ஒரே இடத்தில் இருந்த மணியம், இன்றுதான் நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் நடப்பதைப் பார்த்து நொண்டிமுத்து, தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். காலே இல்லாமல் போய்,

திடீரென்று கால் வந்ததைப் போல் நடை போட்டுப் பழகி
னால் சிரிக்காமல் இருப்பானோ? சிரிப்பு சிரிப்பாய் வந்தது
அவனுக்கு.

மணியம் அங்கும் இங்கும் மெதுமெதுவாக நடந்து
பார்க்கின்றான். நடக்கும்போது காயம் பட்டக் காலைப்
பார்க்கிறான். கால் சரியாக இருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்
தான். நடக்கும்போது காயம் பட்ட காலுக்கும், மற்றக்
காலுக்கும் இடையில் வித்தியாசம் இருக்கிறதா என்று இடை
யிடையே நின்று, காயம்பட்ட இடத்தைத் தடவிப் பார்த்துக்
கொள்கிறான். லேசாகச் சொறிகின்றான். இன்னும் என்ன
என்னவோ செய்கின்றான். இதைப் பார்த்துச் சிரிக்காமல்
என்ன செய்வது?

‘சின்னக் காயம். இதற்கே இப்படியென்றால் தன்னைப்
போல் இவனுக்கும் ஒரு கால் நொண்டியாகி விட்டால்
என்ன செய்வானோ?’ என்று நினைத்துக்கொண்டே
நொண்டிமுத்து கிண்டலாக, “ம்! பார்த்து நட. பார்த்து
நட...கால் சரியாப் போகும்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.
மணியம் நடக்கவில்லை; நின்றுவிட்டான். நொண்டிமுத்து
வின் பேச்சு அவனைக் கிண்டல் செய்வதுபோல் இருந்தது.
தான் நடப்பது தேவையற்ற ஒன்றாகத் தோன்றியது.

“அட, சும்மா சொன்னேன்...நிப்பார்ட்டிடிடியே நடக்
கிறது...நீ நட. நடந்தாதான் கால் சரியா வரும்!”

“கால் சரியாத்தான் இருக்கு. சும்மா நடந்து பார்த்தேன்.
இன்னிக்கி வேலைக்குப் போகலாம்னு நெனைச்சேன்.
வேலைக்குப் போகலாம் தானே; போனா என்ன?”
நொண்டிமுத்துவைப் பார்த்தவாறு கேட்டான் மணியம்.
அதற்குப் பதில் சொல்ல நொண்டிமுத்து, உடனே அவன்
அருகே வந்து கீழே உட்கார்ந்து, அவனுடைய வலக் காலில்

காயம் பட்ட இடத்தைப் பார்த்தான். உற்றுப் பார்த்தான். வீக்கம் 'வத்தி' விட்டது. காயம் ஆறியிருந்தது. முன்னர் போல் காயத்தில் ஆழமே இல்லை. ஆனாலும் காயம் முழுமையாக ஆறிவிட்டது என்று சொல்ல முடியாது. தப்பித் தவறித் தண்ணி பட்டால் காயத்தில் சலம் வைக்கும்... காயமும் பெரிதாகிவிடும்.

“காயம்னா ஆறிடுச்சி! ஆனா அதில தண்ணி படாம இருக்கணும், இன்னும் அஞ்சாறு நாளைக்கிக் குளிக்கக் கூடாது. தண்ணி படாம இருக்கணும். தண்ணி பட்டா சலம் புடிக்கும். புண் பெருசாகும்!” காயத்தை லேசாகத் தடவிக் கொடுத்தான் நெர்ண்டிமுத்து. ‘அஞ்சாறு நாளிக்கி குளிக்கக் கூடாது’ என்று சொன்னதைக் கேட்டுக் கவலையுடன் பேசாமல் நின்றான் மணியம்.

இன்னும் ஐந்தாறு நாளைக்குக் குளிக்கவே வேண்டாமாம்! மணியத்திற்கு அது தாங்க முடியாத தண்டனையாக இருந்தது. தினமும் குளித்துப் பழகிவிட்டவன். ஒரு நாள் குளிக்காவிட்டால் அன்று முழுவதும் என்னவோ ஒரு குறை இருப்பது போன்ற உணர்வுடன் தவியாய்த் தவிப்பான். தோட்டத்தில் இருக்கும்போது குளிப்புக்குப் பஞ்சம் இல்லை அவனுக்கு. தினமும் குளிப்பான். ஒரு நாள் ஆற்றில் குளிப்பான். சில நாட்களில் பீலியில் தலையைப் பிடிப்பான். சுந்தரத்தோடு டவுனில் இருக்கும்போதும் தினக் குளிப்புத் தான் முனிசிப்பல் பைப்பில் தண்ணி வராவிட்டாலும் சுந்தரமும் மணியமும் சைக்கிளில் டபுள் போட்டு ஆற்றுக்குப் போவார்கள். சில நாளில் சுந்தரம் ‘குளிரா இருக்கு என்றோ, ஒரு மாதிரியா இருக்கு’ என்றோ காரணம் காட்டி, குளிக்கப் போகாமல் நழுவும்தோது, மணியம் மட்டும் தனியாகக் குளிக்கப் போவான். இங்கே கலுகங்கையில் வேலைக்கு வந்த பின்னரும், வேலை முடித்துவிட்டு வாடிக்கு வரும் வழியில், ஆற்றில் இறங்கிக் குளித்து விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பு

பான். அப்படிப்பட்டவன் இன்னும் நாலைந்து நாளைக்குக் குளிக்கக்கூடாதாம்!

“குளிக்கத்தான் வேணாம். வேலையர்வது செய்ய போகலாம்னுதானே? ஒரே எடத்தில இருக்கிறது ஒரு மாதிரியா இருக்குது. இப்படியே இருந்தா சோம்பேறியா போக வேண்டியதுதான். வேலையும் அப்படியே இருக்கு. மொதலாளியும் வர்ரேனு சொல்லியிருக்காரு!” என்றவன், “ஆமா! மண் வெட்டுற வேல முடிஞ்சிருச்சினு நெனைக்கிறேன். இள்ளம் ஒடைக்கிற வேல துவங்க வேண்டியது தானே?” என்று கேட்டான்.

“மண் அள்ளுற வேல நேத்தே முடிஞ்சிருச்சே. ஆனா இன்னிக்கி நாள் சரியில்லாதனால இள்ளம் ஒடைக்காம இருக்காங்க. ஆமா...நேத்துதான் இதைப் பத்தி ஒனக்கிட்ட சொன்னாங்களே. தெரியாத மாதிரி கேக்கிற? அப்ப நீ தானே சொன்ன, நாளிக்கி இள்ளம் ஒடைப்போம்னு. நாளைக்கி நல்ல நாள் தானே! அதோட புதன்கெழமை, பொன் கெடைச்சரலும் பொதன் கெடைக்காதாம்! அந்த புதன்ல இள்ளம் ஒடைக்கிறது நல்லதுதான். இன்னிக்கி சும்மா துப்பராக்க பத்தலுக்குப் போயிருக்காங்க. நாளைக்கி வேலைக்கு ரெடி பண்ணுவாங்கன்னு நெனைக்கிறேன். மொதலாளியும் வருவாரு போல இருக்கு...நாளைக்கி துவங்கிறணும்...” என்றவன் பேச்சை நிறுத்தி, அவனுடைய ஆரம்ப கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதுபோல் பதில் சொன்னான் நொண்டிமுத்து: “ஆமா! இங்க சும்மா இருக்கிறதுக்கு அங்கனயாவது ஆளுகளோட இருக்கலாமே!”

“ஆமாமா...வேலயர் செய்யப் போறேன். செய்யிற வேலய பார்த்துப் போறேன். நாளைக்கி நேரத்தோட போவணும். இள்ளம் ஒடைக்கிற வேல இல்லியா? பூசை இருக்கும்” என்ற மணியம் பெருமுச்சை உதிர்த்தான். “ம்!

இந்த முறையாவது கடவுள் கண் பார்ப்பானா? பார்த்தா நல்லதுதான்...”

நொண்டிமுத்து எழும்பி நின்று பதில் சொன்னான். “அதெல்லாம் கடவுள் கண் பார்ப்பானுங்கிற நம்பிக்கை இருக்கு. சரி...சரி...நடந்து பழகு. வேல எனக்குத் தலைக்கு மேல இருக்கு...” என்று சொல்லிவிட்டுக் குசினிக்குப் போனான்.

“நா நடந்து பழகல்ல ..பத்தலுக்குச் சும்மா போயிட்டு வரப்போறேன். போகவா?”

குசினிக்குப் போன நொண்டிமுத்து நின்று, மணியத்தின் பக்கம் திரும்பினான் “இப்பு போகாத மணி. நா தேத் தண்ணீர் கொண்டு போற நேரம் போகலாம். அப்ப ரெண்டு பேரும் ஒன்னா போவோம். அதுக்கு முந்தி குளிக்கணும். ஆத்துக்குக் குளிக்கப் போறேன். நீயும் சும்மா என்னோட ஆத்துக்கு வர்! குளிக்காட்டி என்னா? ஆத்தையாவது பார்க்கலாமே.. வர்ரியா?”

ஆற்றுக்குப் போய்விட்டு வேலை செய்யும் இடத்திற்குப் போவது மணியத்திற்குப் பிடித்திருந்தது ‘சரி’யென்று சொன்னான். நொண்டிமுத்து குசினிக்குப் போய்விட்டான். பாணையில் அரிசியைக் கழுவிப் போட்டுவிட்டுப் போனால் குளித்துவிட்டு வந்து பதம் பார்த்து இறக்கலாமே?

மணியம் வாடிக்கு வெளியே வந்தான். வெளியே தோட்டத்தில் நிற்கின்ற முருங்கை மரத்தின் கீழே, ஒரு ஆள் உட்கார்ந் கூடியதர்க வைத்துள்ள ஒரு கல்லில் உட்கார்ந்து கொண்டான். மணி எட்டிருக்கும். வெய்யில் இன்னும் சூடு பிடிக்கவில்லை. எப்போதாவது வரும் காக்கை ஒன்று “கா கா” வென்று கரைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் காக்காவைப் பார்க்க அங்கும் இங்கும் பார்த்தான்.

காக்காவைப் பார்க்க முடியவில்லை. அது மறைந்திருந்து கத்துகிறது போலும்! காக்காவைப் பார்க்க முடியாவிட்டாலும் சத்தமாவது வருகிறதே என்று திருப்திப்பட்டான் மணியம். சற்று நேரத்தில் காக்காவின் கரையும் சத்தம் நின்றுவிட்டது. அது எங்காவது பறந்திருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் மனம் நொண்டிமுத்துவை நாடியது. கைகள் காயத்தைத் தடவின.

இந்த நொண்டிமுத்து மட்டும் இருக்காவிட்டால் அவன் இந்தக் காயத்தோடு இங்கே இருக்கவே மாட்டான். நொண்டிமுத்துவால் தான் இங்கே இருந்தான். நொண்டி முத்துதான் அவனுக்குப் பேச்சுக்குப் போச்சாய், ஒருதேவைக்கு உடனே வர வேலைக்காரனாய், மருத்து போடும் வைத்தியனாய், ஆறுதல் சொல்லும் பெரிய மனிதனாய், சமைத்துப் போடும் சமையற்காரனாய், பலப் பல வேடங்கள் போட்டு உதவி புரிந்தான். அவன் எத்தனை வேடங்கள் போட்டாலும் போட்டுக் கொண்ட அத்தனை வேடங்களிலும் வெளுத்துக் கட்டினான். நல்ல நடிகனுக்கு அதுதானே அழகு. அவன் ஒன்றிலும் சோடை போகவில்லை. அவனோடு பேசிக் கொண்டே காயத்திற்கு மருந்து கட்டுவான். 'வீக்'கத்திற்கு எண்ணெய் பூசுவான்; வலி மறக்க கதை சொல்லுவான்.

ஒரு தடவை காயத்திற்கு மருந்து கட்டும்போது சொன்னான். "இதுக்குத்தான் மணி கல்யாணம் கட்டணுங்கறது... நமக்குன்னு ஒருத்தி இருந்தா இப்படிக் காயம்பட்டுக் கெடக்க வடுவாளா? தன் கால்ல காயம்பட்டமாதிரி துடிப்பா. எண்ணெய் பூசு வா. மருந்த போடு வா; காலை தடவித் தடவி வடுவா! அடிக்கடி பாப்பா... ஒனக்கு இதெல்லாம் புரியாது. எனக்குத் தான் தெரியும். இப்புடிதான் தோட்டத்தில் இருக்கிற நேரம் நொண்டிக் கால்ல காயம் பட்டிருச்சி. என் பொஞ்சாதி, அவ பேரு பாப்பாத்தி, துடியா துடிச்சா. பார்த்து நடக்கக் கூடா தான்னு ஏசினா. என் கால்ல உள்ள காயத்தை அவ கால்ல

உள்ள காயமா நெனைச்சிட்டா ..அவ கை பட்டதுமே வலி கொறைஞ்ச மாதிரி இருந்திச்சி ..”

மணியம் அப்போது வலியை மறந்து சிரித்தான். சிரிப்பு அடங்கும்போது லச்சிமியின் நினைவுகள் நெஞ்சில் வரும். வந்தது. ஓ! அவள் அருகில் இருந்தால்...அவளின் கை பட்டால்...

முருங்கை மரத்தின் கீழே கல்லில் உட்கார்ந்திருந்த மணியம், மேலே அண்ணாந்து பார்த்தான். மேலே மரத்தில் முருங்கைக்காய்கள் சூம்பி, குச்சிக் குச்சியாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மழையே இல்லாததால் காய்கறியெல்லாம் இளைத்துவிட்டது. மழை இருந்திருந்தால் முருங்கைக்காய் தடித்திருக்கும். இன்று தடித்திருந்தால் என்ன சூம்பியிருந்தால் என்ன, பறித்தால் கறிக்கு உதவுமே! நொண்டிமுத்து விடம் முருங்கக்காயைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டே எழும்பி நின்ற மணியம் வாடிக்குப் போனபோது நொண்டிமுத்து குளிக்கத் தயாராக வந்து விட்டான். அவன் கையில் சின்னத் துணிப் பொட்டலம். அதில் ஒரு சாரம் ஒரு சட்டை இருந்தது. சாரமும் சட்டையும் துவைப்பதற்குச் சவர்க்காரத் துண்டும் அதில் இருந்தன. அவன் உடுத்தியிருக்கும் சட்டையை ஒரு கிழமையாகப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். கையில் இப்போது பொட்டலத்தில் உள்ள சட்டை மணியம் கொடுத்தது தான். ஒரே சட்டையைத் துவைத்துக் காயப் போட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து விட்டுத் தான் மணியம் தன்னிடம் இருந்த சட்டைகளில் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரியானதை அவனுக்குக் கொடுத்தான். முதலில் அதைக் கொடுக்கத் தயங்கினான். காரணம், அந்தச் சட்டையை வாங்குவானா என்ற எண்ணம் தான். பிறகு கண்ணனுக்குக் குசேலர் ஒரு பிடி அவல் கொடுத்ததை எண்ணிக்கொண்டே அதைக் கொடுத்தான்.

நொண்டிமுத்துவோ அதை வாங்கிக்கொண்டு சந்தோஷப் பட்டான். உடனேயே கொடுத்த சட்டையைப் போட்டுப்

பார்த்துக் கொண்டான். சட்டை கச்சிதமாக இருந்தது. அதைப் பார்த்துவிட்டு, “அட! சட்டை சரியா இருக்கே! நானும் ஒரு சட்டையதான் தேடிக்கிட்டிருந்தேன். யாருக்கிட்ட யாவது கேக்கலாம்னுதான் பார்த்தேன். நீயே தந்திட்ட. இது போதும். இது போதும்! இந்த நொண்டிமுத்துவுக்கு இந்த சட்டை போதாதா?” என்று சொன்னான். அவன் அப்படிச் சொன்னது குசேலரின் அவலைச் சாப்பிட்டு, ‘ஆகா! என்ன ருசி?’ என்று கண்ணன் சொன்னதைப் பேரல் இருந்தது.

“குளிக்கப் போவோமா?” என்று கேட்டான் நொண்டிமுத்து.

“ம்!” இருவரும் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். மணியம் முருங்கைக்காயைப் பற்றி நினைவுபடுத்தினான். நொண்டிமுத்து, “முருங்கக்காயா! பறிச்சி கறி வைச்சிட்டா போவுது...” என்று அதற்குப் பதில் சொன்னான்.

நொண்டிமுத்து வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். முன்பெல்லாம் வேகமாக நடக்கிறான் என்பதையே கண்டு பிடிக்க முடியாது. காரணம் அவன் எப்போதுமே பின்தங்கித் தானே நடப்பான். இன்றோ மணியம் பின் தங்கி நடந்தான். நொண்டிமுத்து முந்திக் கொண்டு நடந்தான். இப்போது சொல்லலாம்தானே, அவன் வேகமாக நடக்கிறான் என்று.

“மெதுவா நடங்க. என்னால நடக்க முடியல்ல. நீங்க நடக்கிறதைப் பார்த்தா என்னய நொண்டிமணியம்னு பேரு வந்துடும் போல இருக்கே...” மணியம் சொன்னான். நொண்டிமுத்து சத்தம் போட்டுச் சிரித்தான். இது டவுனாக இருந்திருந்தால் பத்துப் பேர் திரும்பிப் பார்த்திருப்பார்கள். நொண்டி முன்னால் நடக்கிறான். மணியம் பின்னால் நடக்கிறானே...இங்கே காட்டில் திரும்பிப் பார்க்க, ‘ம்’ என்று கேட்க யார் இருக்கிறார்கள்...?

சில நிமிடங்கள் மௌனம் நிலவின. யாரும் பேசவில்லை. அந்த மௌனத்தைக் கலைத்தது மணியம்தான். “ஆமா! ஒங்கள நொண்டிமுத்துன்னு கூப்பிடுராங்களே? ஒங்களுக்குக் கோபம் வராது?”

“கோபமா? எனக்கா வரவே வராது... கேட்டுக் கேட்டுப் பழகிப் போச்சி. என் பேரு என்னானு கேட்டா ஓடனே நொண்டி முத்துன்னு நானே சொல்லுறேன் அப்பறம் எப்படிக்கோபம் வரும்? இந்தப் பேரு வந்ததே நல்லதா போச்சி. ஏன்னா நான் இருந்த தோட்டத்தில முத்துன்னு ஒருத்தன் இருந்தான். அவன் பொல்லாதவன், குடிகாரன், கொலப் பிடிக்காரன். அவனை அடிக்கடி கடன் கொடுத்தவனும் போலீசும் தேடி வரும். தோட்டத்தில உள்ளவங்க எந்த முத்துன்னு தெரியாம என் கார்பராவ காட்டிருவாங்க. அவங்க வந்து பார்த்திட்டு நானு இல்லைனு போவாங்க. தெனம் இப்படி ஒருத்தர் தேடிக்கிட்டு வந்தாங்க. கடைசியில நானே என் பேரை நொண்டிமுத்துன்னு வைச்சிக்கிட்டேன். ஒரு நா ஒரு பாய், வட்டிக்கி கடன் குடுக்கிற பாய், என்னை வந்து தேடினாரு. நா என்னா பாய்னு கேட்டேன். வட்டி பாய் ஓடனே ஒன் பேரு முத்தா...நா குடிகார முத்த தேடி வந்தேன்னு சொன்னாரு. நா நொண்டிமுத்து பாய். குடிகார முத்து இல்லைனு சொன்னேன். பாய் போயிட்டாரு. அன்னையில இருந்து என் பேரு நொண்டி முத்து..” நொண்டி நொண்டி நடந்தான் நொண்டிமுத்து.

இருவரும் ஆற்றுக்கு வந்து விட்டார்கள். மணியம் கரையில் ஒரு கல்லின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டான். நொண்டிமுத்து ஆற்றில் இறங்கிக் கரையிலேயே நின்று கொண்டு முக்கி முக்கிக் குளித்தான் குளிக்கும்போது மணியத்தைப் பார்த்து, “முந்தி ஆத்தில குளிக்கிறதுன்னா உசுரு. தண்ணியில நல்லா வெளையாடுவேன். கால் நொண்டியான பொறகுதான் ஆத்துக்கு வரவே பயமா

இருக்கு. கால் இருந்தார்தானே நீந்தலாம், பயமில்லாம குளிக்கலாம். கால் நொண்டியானதுனால்தான் ஆசையா குளிக்க முடியல்ல..." ஏக்கத்துடன் சொல்லிக் கொண்டே குளித்தான்.

கரையில் இருந்த மணியம் நொண்டிமுத்துவின் ஏக்கத்தை எடை போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டே அவனுக்குக் கால் நொண்டியானதை, அந்தக் கதையை நொண்டிமுத்து ஒரு நாள் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டான்.

ஒரு நாள் படுக்கைக்குப் போன பின்னர் இரவில் அந்தக் கதையைச் சொன்னான் : "பொறக்கிற நேரம் என் கால் நல்லாதான் இருந்திச்சி. கல்யாணம் கட்டி மூணு புள்ள பெத்து நாலாவது புள்ள பொறக்கப் போற நேரம்தான் கால் நொண்டியா போச்சி. அப்ப என் பொஞ்சாதி வவுத்தில நாலாவது புள்ள எட்டு மாசம். தீபாவளி வர்ரதுக்கு இருபது நாள் இருக்கும். டவுன்ல இருந்து பெரிய மொதலாளி தோட்டத்து ஸ்கூல்ல வெதவெதமான புடவைய கொண்டு வந்து போட்டிருந்தாங்க. தோட்டத்து ஆளுக எல்லாம் மாக்கு மாக்குன்னு அள்ளினாங்க. தோட்டத்து தொரைதான் அந்த மொதலாளிய புடவை போடச் சொல்லியிருக்காரு. அவருக்கிட்ட புடவை எடுத்தா ஓடனே சல்லி கட்டவேண்டிய தில்லையாம். செக்ரோல்ல சம்பளத்தில் மாசாமாசம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா புடிச்சிக்குவாங்களாம். இதைக் கேட்டோன்ன நம்ம ஆளுக புடவை சும்மா குடுக்கிற மாதிரி மாக்கு மாக்குன்னு அள்ளினாங்க. புடவையோ சரியான நெருப்பு வெல. பத்து ரூபா புடவை இருபது ரூபா. டவுன்ல நாப்பது ரூபா சேலை எம்பது ரூபா. நம்ம ஆள்களோ அதைப் பத்தி யோசிக்காம ஆளுக்கு அறுநூறு எழுநூறு ரூபாவுக்கு வேட்டி சேல சாரம் சட்டை அது இதுன்னு அள்ளினாங்க. இப்படி அள்ளினா அடுத்த தீபாவளி வரையும் கடன் கட்டணுங்கிறது அவங்களுக்குத் தெரியல்ல. தோட்டத்துத் தொரையும்

அந். - 9

கண்டாக்கையாவும் தலைவரு கங்காணி எல்லாரும் எல்லர் ஆளுகளையும் புடவை எடுங்கன்னு சொன்னாங்க. ஒங்களுக்காகத்தான் கஷ்டப்பட்டுப் புடவை கொண்டுவந்து கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கோம்னு வேற சொன்னாங்க. என்னயும் புடவை எடுக்கச் சொன்னாங்க. நா புடவை எடுக்கல்ல. இதில் டிரிக்ஸ் ஏதோ இருக்கும்னு யோசிச்சேன். நா யோசிச்ச மாதிரி அதில டிரிக்ஸ் இருந்திச்சி. தோட்டத்து ஆளுக எல்லாரும் எடுத்த மொத்த புடவை கணக்கு தொகைக்குத் தோட்டத்து தொரைக்கும் கணக்கப்பிள்ளைக்கும் கண்டாக்கையாவுக்கும் கிளார்க்குக்கும் தலைவருக்கும் கமிசன் கொடுக்கணும்! யாரு?"

சின்னக் குழந்தைகளிடம் தாத்தா கதை சொல்லி இடையில் கேள்வி கேட்பதுபோல் கேட்டான். மணியமும் மற்றவர்களும் குழந்தைகளைப் போல் பதில் சொல்லாமல் இருந்தார்கள். நொண்டிமுத்து பதில் சொல்லி மீதிக் கதையையும் சொன்னான்.

“வேற யாரு? புடவை குடுக்கிற மொதலாளிதான். அந்தக் கமிசன் குடுக்கிறதுக்காகத்தான் புடவை ஒன்னுக்கு ரெண்டா போட்டு கஷ்டப்படுற ஆளுக தலையில கட்டுவாரு. இது பெரிய அநியாயம் இல்லியா? எனக்கு இதைப் பாத்துக் கிட்டு சும்மா இருக்க முடியல்ல. ஒவ்வொரு காம்பரர்வுக்கும் ஏறி இறங்கி இந்த அநியாயத்தைக் சொன்னேன். இது தோட்டத்துத் தொரைக்கும் கமிசன் வரங்கிற எல்லாத்துக்கும் கோபம். இந்தக் கோவத்தில ஒருநா டவுனுக்குப் போயிட்டு இருட்டுல வர்ற நேரம் ஆள் வைச்சி என்னய அடிச்சானுக. ஆள் யாருன்னு தெரியல்ல. ஆனா என் கால்தான் நொண்டியாப் போச்சி! மத்தவங்க அநியாயமா கடன் பட்டு வாழ்க்கையில நொண்டியாகக் கூடாதுன்னு நெனைச்சு கஷ்டப்பட்டேன். ஆனா...ஆனா என் கால் நொண்டியாப் போச்சி. பேரும் நொண்டிமுத்துனு ஆயிருச்சி!”

இருவரும் வார்டிக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். ‘கேட்’ திறந்தே கிடந்தது. போகும் போது திறந்து மூடிவிட்டுத்

தான் போனார்கள். 'குளிக்கப் போற நேரம் சாத்திட்டுத் தானே போனேன், தொறந்து கெடக்கே! யார் வந்திருப்பார்? கேட்சாத்தாம இருக்கே!' என்ற சந்தேகத்துடன் கேட்டைத் தாண்டி வாடிக்குப் போனார்கள் வாடிக் கதவும் திறந்தே இருந்தது. இங்கே சாவியுள்ள பூட்டு போடுவதே இல்லை. கதவை மூடிக் கம்பித் துண்டால் சும்மா கட்டிவிட்டுப் போவார்கள். அதனால்தான் இப்போதும் யாரோ வாடிக் கதவைத் திறந்து உள்ளே போயிருக்கிறார்கள்.

'யாராக இருக்கும்?' என்று நினைத்துக் கொண்டே இருவரும் உள்ளே பார்த்தார்கள். முதலாளிதான் வந்திருந்தார். இவர்களைக் கண்டதும் நொண்டிமுத்துவின் கையில் உள்ள ஈரத்துணியைப் பார்த்ததும் முதலாளி, "குளிக்கப் போனீங்களா? நா இப்பதான் வந்தேன். இங்க வந்து பத்து நிமிசம் இருக்கும்" என்று சொன்னார்.

நொண்டிமுத்து. "குளிக்கப் போனோம்" என்றான். மணியம் சிரிப்பையே பதிலாக்கினான். பேசவில்லை. லேசான பயம் அவன் இதயத்தில் ஏற்பட்டது. அதற்கேற்றாற் போல் அவனிடம், "இன்னைக்கி வேலைக்கி போகலியா?" என்று கேட்டார் முதலாளி. இப்படிக் கேட்பார் என்றுதான் அவன் பயந்தான். மணியம் அதற்குப் பதில் சொல்லும் முன்னர் நொண்டிமுத்து பதில் சொல்லி விட்டான். நடந்ததைக் கதை போல் சொல்லி, "இன்னும் ரெண்டு மூணுநாள்ல வேல செய்யலாம். நேத்துகூட வேலைக்குப் போயிருக்கலாம். ஆனால் கால்ல காயம் இன்னும் ஆறல்ல... அதோட வேலைக்குப் போயிட்டுத் தண்ணி பட்டுக் காயம் பெருசானா தொந்தரவு தானே?" என்றான்.

"நானைக்கு வேலை செய்யாட்டியும் பத்தலுக்குப் போக வேண்டியதுதான்" என்று மணியம் சொன்னான். "இப்பதான் குளிச்சேன். இனி சோறாக்க வேணும். தேத்தண்ணீர்

நூலக சேவை நூலகம்
 யாழ்ப்பாணம்

ஊத்தணும். கறி வைக்கணும். மொதல்ல தேத்தண்ணீர் ஊத்திக் கொண்டு போகணும். அப்புறம் தான் சோறு கறி...”

“கறின்னதும் இப்பதான் மீன் வாங்கர்ம வந்தது நெனைவு வருது. மீனாவது கருவாடாவது வாங்கணும்னு நெனைச்சிக்கிட்டே இருந்தேன். பஸ் பிடிக்கிற அவசரத்தில மறந்திட்டேன்!” என்றார் முதலாளி.

நொண்டிமுத்து குசினிக்குப் போனான். முதலாளியும் மணியமும் படுக்கை அறைக்குப் பேர்னார்கள். முதலாளி போனதும் உட்கார்ந்துவிட்டார். மணியம் முதலாளி உட்கார்ந்து இருக்கும்போது தர்னும் உட்காரக்கூடாது என்பதற்காக நின்று கொண்டே இருந்தான். “ம்... ஒக்காருங்க தம்பி! சும்மா ஒக்காருங்க தம்பி...” என்றார் முதலாளி.

மணியம் உட்கார்ந்தான்.

“என்னர் மணி? இந்த மொறையாவது ஏதர்வது சான்ஸ் படுமா?” முதலாளி கேட்டார். அவனைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் கேட்கும் கேள்வியும் இதுதான். பதில் எதைத் தான் சொல்வது?

“சான்ஸ் படணும்னு கடவுள வேண்டிக்கிட்டுதான் வேலய செய்யிறோம். நாளைக்கி இள்ளம் ஒடைக்கிற நேரம் தேங்கா ஒடைக்கணும். சூடம் கொளுத்தணும், சாம்பிராணி போடணும். பால் பொங்கணும். இதையெல்லாம் கடவுள வேண்டிக் கிட்டுதான் செய்யிறோம். கல்லு கெடைச்சர்தான் ஒங்களுக்கும் நல்லது, எங்களுக்கும் நல்லது. ஆனா கெடைக்கும்னு உறுதியா சொல்ல முடியாதே.” முதலாளியின் முகம் கறுத்து விட்டது. இதற்கு முன்னர் இரண்டு தடவை சகாயம் இருக்கும்போது இள்ளம் உடைத்துக் கழுவிப் பார்த்த போது மாணிக்கக் கற்கள் கிடைக்கத்தான் செய்தன. ஆனால்

அவற்றை விற்றபோது கிடைத்த தொகை செலவுக்கே சரியாகிவிட்டது. செலவு போக ஒரு நூறு ரூபா மிச்சம் இல்லை இந்த முறை எப்படியோ? முதலாளி இங்கே வருவதற்கு முன்னரே கோயில் குளத்துக்கு வேண்டுதல் வைத்துவிட்டுத்தான் நல்ல நேரத்தில் வந்திருக்கிறார்.

இந்த முறை மாணிக்கக் கல் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவர் மனசு நிறைய இருந்தது. ஆனால் அவர் மனம் பழைய நினைவுகளை மீட்டுச் சில நேரம் சறுக்கி விழுந்து கவலையைத் தேடிக்கொள்கின்றது.

மணியம் ஆறுதலாக வார்த்தைகளைக் கொட்டினான். “கல்லு கெடைச்சாதான் எங்களுக்கும் நல்லது. வீட்டுக்கும் சிரிச்ச முகத்தோட போவலாம். வீட்டுல அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டுக்குப் போற நேரமெல்லாம் இந்த வேல வேணாம்னு சொல்றாங்க. ஆனா நாதான் இந்த வேலயில ஒரு கை பார்த்திட்டு நாலு காசு இந்தக் கல்லிலேயே சம்பாதிச்சு மனுசனா தோட்டத்துக்கு வருவேன்னு சொல்லிட்டு வந்தேன்... அப்ப ஒருத்தரும் பதிலே பேசல்ல.”

“அட அம்மான்னு சொன்னதும் தான் தோட்டத்தில இருந்து உன் பேருக்கு லெட்டர் வந்தது நெனைவுக்கு வருது” என்று சொன்ன முதலாளி. தன் சட்டை சேப்பில் வைத்திருந்த இரண்டு கடிதங்களை அவனிடம் எடுத்துக் கொடுத்தார். இரண்டு கடிதங்கள்... இரண்டு கடிதங்களையும் வாசித்துப் பார்த்தான். இரண்டு கடிதமும் ‘அப்பாவுக்குச் சுகமில்லை. வீட்டுக்கு வந்து விட்டுப் போ’ என்றுதான் எழுதியிருந்தது. ஒரு கடிதம் ஒரு கிழமைக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மற்றக் கடிதம் நேற்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கடிதத்தின் திகதிகள் அப்படித்தான் கூறுகின்றன.

மணியத்திற்கு முதலாளி மேல் ஆத்திரம் பீறிட்டது.

‘ஓடனே லெட்டரை அனுப்பாம ஒரு கெழமை வைச்சிருந்திருக்காரே...இப்ப குடுக்கிறாரே. ஒரு ஆத்திர அவசரத்துக்கு லெட்டர் போட்டா இவர் செய்யிற வேலயில ஓடனே கெடைக்காதே! டக்கடை நாயர்தான் ஒரு கெழமைக்கு நாலுதரம் வர்ராரே, டவுண்ட இருந்து. அவருகிட்ட குடுத்து அனுப்பலாமே. இப்ப குடுக்கிறாரே...இப்ப அப்பாவுக்கு எப்புடி இருக்கோ...?’

முதலாளி இப்படித்தான், கலுகங்கையில் வேலை செய்யும் தெர்ழிலாளர்கள் பெயரில் கடிதம் வந்தால் அந்தக் கடிதத்தில் அவர்களின் தர்ய் தகப்பன் அழைத்திருக்கலாம்; அந்த அழைப்பை ஏற்று அவர்கள் பேர்னால், கலுகங்கை வேலை பார்திக்கும் என்பதால், கடிதங்களை அப்படியே அழுக்கி விடுவார். அதற்கேற்றாற்போல் அவர்கள் எல்லோரும் முதலாளியின் வீட்டு விலாசத்தையே முகவரியாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மணியத்திற்கு இப்போதுதான், இதுவரைதான் செய்துவந்த தவறை உணர முடிந்தது. கலுகங்கை முகவரியைக் கொடுத்திருந்தால் எப்போதோ கடிதம் வந்திருக்கும். நோட்டோரத்தில இருக்கிற நாயர் கடை அட்ரஸைக் குடுத்திருந்தால் லெட்டர் அப்ப அப்ப வரும்...

முதலாளி அவனிடம் சொன்னார். “தோட்டத்துக்குப் போறதுன்னா போயிட்டு வா. நீ வர்றவரைக்கும் நா இங்க பார்த்துக்கிறேன். இங்க நீ இருந்தாலும் வேல செய்ய முடியாதுதானே! போயிட்டு ரெண்டு நாள்ல வந்திரு.”

“சரிங்க...” முதலாளிமேல் மணியத்திற்கு இருந்த கோபம் ஓடியது. அப்பா அம்மாவைப் பார்க்கச் சொல்லிவிட்டாரே! கோபம் இனி எதற்கு?

மணியம் அன்றே நொண்டிமுத்துவிடமும் முதலாளியிடமும் மற்ற எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டான்.

தோட்டத்தில் கரம்பராவின் உள்ளே படுக்கையில் படுத்துக் கிடந்த அப்பாவைப் பார்த்ததும் மணியம் பயந்து விட்டான். அவனுடைய உள்ளம் ஆட்டம் கண்டு நடுங்கியது. இந்த அளவிற்கு இவ்வளவு மோசமர்க நோயால் நடக்கவோ எழும்பவோ முடியாதவாறு அப்பர் இருப்பார் என்று அவன் நினைக்கவே இல்லை.

முதலாளி கலுகங்கையில் வைத்துக் கடிதத்தைக் கொடுத்ததும் அதைப் படித்துப் பார்த்த போது, 'அப்பாவுக்குச் சுகமில்ல...வந்திட்டுப் போ' என்று எழுதி இருந்த வரிகள் 'சும்மா காய்ச்சலா இருக்கும்' என்று அவனை நினைக்க வைத்தன. அப்படித்தான் அவன் நினைத்திருந்தான். பிறகு இதற்காகப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமா? இதற்காக முப்பது ரூபாவைச் செலவழிக்க வேண்டுமா? என்றெல்லாம்கூட யோசித்துப் பார்த்தான். அதன் பின்னர் கலுகங்கையில் இருந்தாலும் சும்மாதானே இருக்கப் போறேன். இப்படி சும்மா இருப்பதற்குப் பதிலாக போய் வரலாம். முதலாளி கூட போய் வரத்தானே சொல்கிறார் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் இன்னும் ஒரு மாதம் வரைக்கும் கலுகங்கையை விட்டு அசைய முடியாது. வேலை இருக்கும். போய் விட்டுத் தான் வருவோமே என்று தனக்குத்தானே திருப்திப்பட்டுக் கொண்டு தோட்டத்திற்குப் போக முடிவெடுத்து இங்கே வந்து விட்டான்.

பஸ்ஸை விட்டு இறங்கியதும் தோட்டத்திற்குப் போக இன்னும் ஒரு பஸ், ஸ்டாண்டில் தயாராக இருந்தது இவனுக்காகக் காத்திருந்தது போல் நின்றது. இவன் ஏறி உட்கார்ந்ததும் அது புறப்பட்டுவிட்டது. சந்தோஷத்துடன் பயணம் செய்தான். தோட்டத்திற்கு வந்ததும் 'விறு' 'விறு'

வென்று சின்னப் பார்சலுடன் கரம்பராவை நோக்கி வந்தான். இடையில் குறுக்குப் பாதையில் அவனோடு படித்த ராசையா வின் அம்மாவைக் கண்டான். சிரித்தான். “கலுகங்கையில் இருந்து வாரியா? வாசி ஏதும் பட்டிச்சா?” என்று கேட்ட கேள்விக்கு, “அப்பாவுக்குச் சொகமில்லையாம். அதுனால வந்தேன்...” என்று பதில் சொன்னான். அதன் பின்னர் யாரையும் பார்க்கவில்லை. காம்பராவிற்கு வந்துவிட்டான்.

அவன் காம்பராவிற்கு வந்தபோது அப்பாவைத் தவிர யாருமே இல்லை. அம்மா வேலைக்குப் போயிருக்கலாம். அவனுடைய தம்பி தங்கைகளும் இல்லை. காம்பராவில் இருந்திருத்தால் ‘அண்ணா வந்திருச்சே. நம்ம அண்ணை வந்திருச்சே!’ என்று ஒருத்தன் வருவான். “என்னா கொண்டாந்த?” என்று இன்னும் ஒரு தம்பியும் வந்திருப்பான். தங்கச்சியும் வந்திருக்கும். வேலுவைக்கூடக் காணவில்லை. வேலுதான் மணியத்திற்கு அடுத்தவன். ஸ்கூலுக்குப் போகாமல் இங்கேயே இருக்கிறான். அவனாவது இருக்கலாம். ஆனால் ஒருத்தரையும் காணவில்லை.

அப்பா படுக்கையில் கிடந்தார். உற்றுப் பார்த்தான் அப்பாவா அது? அவரின் உடம்பில் அரைவாசி படுக்கையில் நோயென்று விழுந்ததும் ஓடி விட்டதோ! எப்படி இருந்த உடம்பு? ‘இப்படி நோய் இருந்தால் இன்னும் கொஞ்ச நாளில் படுக்கை ஏது? உடம்பு ஏது?’ என்பதே தெரியாமல் போய் விடும்.

கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு கொண்டு வந்திருந்த பார்சலைக் குசினியில் வைத்தான். அந்தப் பார்சலில் முருங்கைக்காய் ஏழெட்டும் கத்தரிக்காய் கொஞ்சமும் பச்சைமிளகாய் ஒரு கையும் இருந்தன. இது அவனாகக் கொண்டு வரவில்லை. தோட்டத்திற்குப் போகிறேன் என்று சொன்னதும் நொண்டிமுத்துதான், “தோட்டத்துக்கா போற! கொஞ்சம் இரு” என்று சொல்லி விட்டுக் காலை இழுத்து,

இழுத்து நடந்து போய்ச் செடி கொடிகளில் காய்த்துக் கிடந்ததைப் பறித்து, சிறிய பார்சலாக்கி, அவனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்து, “இதை அம்மாகிட்ட குடு. கறியாக்கலாம் ம்! இங்க வேற என்னதான் இருக்கு? இதைத்தான் குடுக்கலாம்...” என்று சொன்னான். மணியத்தால் அதை மறுக்க முடியவில்லை. மறுக்க முடியாமல் அவன் அன்பை மறக்கவும் முடியாமல் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

மணியத்தின் மனம் நொண்டிமுத்துவின் அன்பை எடை போட்டுப் பார்த்தது. அவன் தானாக எதையும் கேட்கவில்லை. காய்கறி கொண்டு போகலாம் என்று நினைக்கவும் இல்லை. அவன் நினைத்திருந்தால் கொண்டு போகலாம். யாரும் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஆனால் அவனுடைய நினைவெல்லாம் தோட்டத்திலேயே இருந்தது. ‘அப்பாவுக்குச் சுகமில்லையாம்! என்ன நோயோ? எப்படி இருக்கிறதோ? கடிதத்தில் வரச்சொல்லியிருக்கே!...’ இந்த நினைவில் சிக்கிச் சமுன்றவன் காய்கறி கொண்டு போவதைப் பற்றி யோசிப்பானா?

அப்பர்வின் அருகே உட்கார்ந்தான் மணியம். சிறிது நேரம் எதுவுமே பேசவில்லை அவன். அவனுடைய கண்கள் மட்டும் அவரையே பார்த்தன. கண்கள் பார்த்தால் போதுமே! கர்வியமே படைக்கலாமே! இங்கே சிறு ஓவியம் படைக்க முடியாதா அந்தக் கண்களால்.

அப்பர்வின் கண்கள் குழிக்குள்ளே இருப்பதுபோல் தோன்றின. முன்னர் அதில் இருந்த கவர்ச்சி வசீகரம் எதுவுமே இல்லை, ஓ. அது அந்தக் கண்களில் மட்டும் தானா? அவருடைய முழு உடம்பிலுமே இல்லையென்று தான் சொல்ல வேண்டும். உடம்பும் சரிபாதி யாகச் சரிந்து விட்டது. கைகால் களில் உள்ள சதையெல்லாம் கரைந்து எலும்பு மட்டும் அசிங்கமாகத் தெரிந்தது. இன்னும் அவர் அருகே போக

முடியாதவாறு அவர் உடம்பிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் கெட்ட நாற்றம் வீசியது. மணியத்திற்கும் குமட்டியது. வாயால் வரும் போல் இருந்தது அடக்கிக் கொண்டான்.

மணியத்தைக் கண்டதும் படுத்துக் கிடந்தவர் பேசப் பார்த்தார். அப்போது பேசமுடியாததுபோல் இருந்தது. அதற்கு முன்னர் எழும்பி உட்காரப் பார்த்தார். எழும்பவே முடியவில்லை. அது முடியாத காரியம்; மனம் நினைக்கலாம் அப்படி. ஆனால் எழும்பி உட்கார தேகத்தில் சக்தி வேண்டுமே! பத்து நாட்களுக்கும் மேலாகப் படுக்கையில்தான் கிடக்கிறார். அதற்கு முன்பே ஒரு கிழமை காய்ச்சல் தலைவலி வயிற்று வலியோடு நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்.

படுக்கையில் படுத்தபோது கூட ரெண்டு நாளில் எழும்ப லாம் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தார். ஆனால் நாளாக நாளாக உடம்பு இளைத்ததுபோல் நம்பிக்கையும் இளைத்தது. இன்றோ படுக்கையில் தானாக எழும்பி உட்காரவோ எழும்பி நிற்கவோ சக்தியே இல்லாமல் போய்விட்டது. என்ன நோயென்றும் சரியாகத் தெரியவில்லை. காய்ச்சல் வருகிறது. தலைவலி வருகிறது, வயிறு வலிக்கிறது. கை கால் உடம்பெல் லாம் வலித்தது. எலும்பு முட்டெல்லாம் வலி குடைந்தது... என்ன நோயோ?

மணியத்தின் முகம் தெரிகிறமாதிரி படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டார். அவர் இப்போது படுத்துக்கொண்டே அவனைப் பார்க்கலாம். கஷ்டப்பட்டு மெதுவாகப் பேசினார்.

“யாரு மணியா?”

“ம்...”

“கடுதாசி கெடைச்சிச்சிதானே?”

“கெடைச்சிச்சி...”

“நாதரன் எழுதி போடச் சொன்னேன். ஏன்னா என்மேல எனக்கே நம்பிக்கை இல்ல. ஏழு நாளைக்கி முந்திக் காய்ச்சல் வந்திச்சி. சும்மா காய்ச்சதானேன்னு கை மருந்து செஞ்சு சாப்பிட்டேன். மல்லித் தண்ணி குடிச்சேன். இப்ப வேற வேற நோயெல்லாம் வந்திருக்கு. கால் ரெண்டும் வீங்கி இருக்கு...நடக்க முடியல்ல...மேல்ல ரெத்தம் இல்லியாம்...” அதற்குள்ளே அவருக்கு மூச்சு வாங்கியது. ஆஸ்துமாக்காரன் நெஞ்சுபோல் அவர் நெஞ்சு சத்தம் போட்டது. சிறிது நேரத்தின் பின்னர் பேசினார். “தோட்டத்து டொக்டருட மருந்து குடிச்சிக்கிட்டுதான் வாறேன். நோய் சொகமாகல்ல. ஓங்க அம்மாவும் கஷ்டப்படுரா. அவருக்கு உதவி செய்ய யாருமில்ல...”

மறுபடியும் மௌனம். இடையிடையே பெருமூச்சு .. அதன் பின்னர் மெதுவான பேச்சு.

“ஒருத்தனும் வேல செய்யிரானுக இல்ல. வேலுப் பயலும் ஒரு வேலயும் செய்யிரான் இல்ல. பெரிய மனுசனா யிட்டான். சொல்ற பேச்சைக் கேக்கிறான் இல்ல. தெனம் குளிக்கிறதும் தலை சீவுறதும் பவுடர் போடுறதும் வேலயா போச்சி. எவ்வளவோர் சொல்லிப் பார்த்தார்ச்சி. கேக்கிரான் இல்ல...இ ன் னி க் கி கூ ட ட வுனுக்குப் படம் பார்க்க போயிட்டான்.”

அதற்குமேல் அவர் பேசவில்லை. மணியம், ‘அதுக்கு நான் என்னதான் செய்யிறது?’ என்பதுபேரில் மௌனமாக இருந்தான். பிறகு அவனாக, “அம்மா எங்க பேர்யிட்டாங்க?” என்று கேட்டான். அப்பா அதற்குப் பதில் சொன்னார் : “அம்மாவர்? வேலைக்குப் பேர்யிருக்காங்க. இப்ப வருவாங்க. நா மட்டும்தான் இருக்கேன். மத்த புள்ளைக எல்லாம் வெளையாட பேர்யிருக்கும்! எத்தனை பேரு இருந்து என்ன செய்ய? தெவிச்ச வாய்க்குத் தண்ணி குடுக்க ஆளு இல்லியே?”

வெளியே வராந்தாவிற் கு வந்தான் மணியம். அங்கே கிடந்த ஒரு பெட்டிமீது, இங்கே அது பெட்டியல்ல, நாற்காலி அதுதான். அதில் உட்கார்ந்தான். உள்ளே அப்பா பயங்கரமாக விடுகின்ற பெருமூச்சு காதில் விழுந்துகொண்டே இருந்தது. கேட்கவே பயமாகவும் இருந்தது. அடிக்கடி உள்ளே திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

அவன் மனம் தவியாய்த் தவித்தது. 'ஏன் இங்கே வந்தோம்?' என்று அது நினைத்தது. அப்பாவுக்குச் சுகமில்ல. பிள்ளைகள் சொன்ன பேச்சைக் கேட்கிறார்கள் இல்லையாம். அம்மாவுக்கு நிறைய வேலையாம். ஒருத்தரும் அவளுக்கு உதவியாய் இல்லையாம்...வேலு வேலை செய்யாமல் படம் பார்த்து திரிகிறானாம் இதையெல்லாம் கேட்கவா அவன் இங்கே ஓடிவந்தான்? அப்பாவுக்குச் சுகமில்லையென்றுதான் அவன் நினைத்திருந்தான். இங்கே வந்த பின்னர்தான் தெரிகிறது, இங்கே ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வியாதி வந்திருக்கிறது என்று. இதற்கு அவன் என்ன செய்யமுடியும்? என்ன மருந்து கூறுவான்? அவனுக்கும் இப்படி ஒரு நோய் வந்திடக்கூடாது என்று தான் கலுகங்கைக்கு ஓடி வந்து விட்டான் வேலைக்கு. இனியும் அவன் என்னதான் செய்யமுடியும்?

இந்த உலகமே ஒரு சுமையாக மாறி நெஞ்சை அழுத்துவதுபோல் இருந்தது மணியத்திற்கு. சத்தம் போட்டு அழவேண்டும்போல் ஓர் உணர்வு. ஆனால் அழக்கூட முடிய வில்லை. அடக்கிக்கொண்டு இருந்தான். திடீரென்று நொண்டிமுத்துவின் நினைவு வந்தது ஒரு கால் ஊனமான அவன் பெரிய குடும்பத்தையே காப்பாற்றுகிறான். அவனுடைய மூத்த மகன் கடையில் வேலை செய்கிறானாம். இரண்டாவது மகன் பாத்திரம் தூக்கி விற்கும் வியாபாரம் செய்கிறான். மற்றவர்கள் படிக்கிறார்கள். பொறுப்பை உணர்ந்த குடும்பம். நொண்டிமுத்து அதன் தலைவன் அவன் கம்பீரமானவன். அவன் காலில் இருப்பது ஊனமா?

ஊனம்தான்...ஆனால் அந்த ஊனமே ஓர் பலமாக, ஓர் சக்தியாக அவனுக்குத் துணை செய்கிறது. அவனிடம் காலில் ஊனம் இருப்பதற்காக அவன் அழவில்லை. அதை அவன் பலரிடமும் கர்ட்டிப் பிச்சை கேட்கவில்லை. தனக்கு ஊனம் இருப்பதையே மறந்துவிட்டான். அந்த ஊனம் அவனிடம் வந்ததற்காக அழுகிறது. அந்த நொண்டிமுத்துவிற்குக் குடும்பம் சுமையாகத் துன்பமாகத் தெரியவில்லை. இங்கே தான் குடும்பம் ஒரு சுமை...சிக்கல்...துன்பம்...வியாதி... எல்லாமே.

சிறிது தெம்புடன் எழும்பி நின்ற மணியம் வராந்தாச் சுவரருகே நடந்து சென்று, அந்தச் சுவர்மீது ஏறி உட்கார்ந்தான். கால்கள் இரண்டும் உள்பக்கம் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. பார்வை எதிரே பக்கத்துக் காம்பரா சுப்பையாவின் மகன்மீது விழுந்தது. அவன் வாழைத் தோட்டத்தில் கொர்த்திக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கும் வேலுவுக்கும் ஒரே வயதுதான். அவனோ உழைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். வேலுப் பயலோ?

‘படம் பார்க்கவா பேர்யிருக்கான்? இன்னிக்கி வரட்டும். நல்லா அடி உதை குடுக்கிறேன்...’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு கொப்பளித்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு தன்னைக் கட்டுப்படுத்தினான் மணியம். ‘அம்மா வந்ததும் அவனுக்கு இனி சோறு போடக்கூடாது என்று சொல்ல வேண்டும். வேலை செய்தால், சொன்னபடி கேட்டால் போடச் சொல்லலாம். ஊர் சுற்றுபவனுக்குப் போடக் கூடாது. இப்படி சும்மா திரிபவன் உருப்படவே மாட்டான். இப்படியே விட்டால் இந்தத் தோட்டத்தில் இவன் ஒரு காலியாகி விடுவான்.’

மணியத்திற்கு வேலுமீது கோபம் வந்தது. இனியும் தாமதிக்க முடியாது. இதைத் தள்ளிப் போடமுடியாது.

தன் தம்பிதர்னே அவன்? அவன் ஊர் சுற்றுவதால் அவனுக்கும் அது ஒரு பிரச்சனைதான். பிரச்சனை தீர்ந்தால்தானே மனத்தில் உள்ள புண் ஆறும்; வலியும் போகும்.

மணியம் உள்ளே போனான். சிறிது நேரத்தில் வெளியில் விளையாடப் போயிருந்த அவனுடைய தம்பி தங்கைகள் நாலு பேர் வரிசையாக ரயில் பெட்டிபோல் உள்ளே வந்தார்கள். மணியம் கோபத்துடன் அவர்களைப் பார்த்தான். ஒருத்தரும் பிள்ளைகளைப் போல் இருக்கவில்லை. யாரோ ஒரு பரதேசி பெத்துப் போட்டுவிட்ட, நோட்டில் திரியும் பிள்ளைகளைப்போல் இருந்தார்கள். அதில் மூத்தவன் மேலும் கீழும் உடுப்பு போட்டிருந்தான். அதிலும் இந்திரன் கண்களைப் போல் ஆயிரம் கிழிசல்கள். கிழிசல் போதாதென்று ஊத்தை வேறு. மற்ற மூன்றும் மேல் உடுப்பு மாத்திரம் போட்டிருந்தன. கீழே ஒன்றுமே இல்லை.

நாலுபேரின் கைகால்கள் உடம்பே சகதி தூசி மண்பட்டு அழுக்காகி இருந்தது. சிலதின் தலையிலும் மண் விழுந்திருக்கிறது. சண்டை பிடிந்திருக்கும். அதனால்தான் யாரோ தலையில் மண்ணை வாரிப் போட்டிருக்கிறார்கள்

மணியத்திற்கு அத்தனை பேரும் வேலுபோல் தெரிந்தார்கள். கண்கள் சிவந்தன. “ஊர் சுத்திட்டா வாரீங்க?”

நடுநடுங்கிய நாலு பேரும் உள்ளே ஒரு மூலையில் வரிசையாக உட்கார்ந்தார்கள். அதில் இரண்டு பேர் உட்காருவதற்கு முன்னரே கைக்குக் கிடைத்த புத்தகத்தை எடுத்து விரித்துக்கொண்டு விட்டார்கள். புத்தகம் இல்லாத இரண்டும் முழித்துக் கொண்டிருந்தன.

மணியத்திற்கு இன்னும் கோபம் வந்தது. ‘படிக்கிறார்களாம்! படிப்பா இது? அத்தனையும் நடிப்பு...முளைத்து நாலு

இலை விடும் முன்னரே நன்றாக நடிக்கிறதே இந்த வாண்டுகள். இவர்களுக்கு இந்த உலகத்தில் எப்படி வாழ்வது என்று சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை...'

அவர்கள் அத்தனை பேரையும் எரித்து விடுவதுபோல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் மணியம். கொழுந்து நிறுத்து விட்டுக் காம்பராவுக்கு வந்தாள் மணியத்தின் அம்மா. அவளுக்கு இன்று வேலை முடிந்துவிட்டது. இனி நாளைக்குத் தான். நாளைக்கும் நிச்சயம் என்று சொல்லமுடியாது. கொழுந்திருந்தால்தான் நாளைக்கு வேலை. இல்லாவிட்டால் அவ்வளவுதான். கொழுந்து நெருப்பு வெயிலில் இருக்குமா?

கொழுந்துக் கூடையை வராந்தாவில் தொங்கவிட்டு, கொங்காணி சாக்கை ஆணியில் மாட்டிவிட்டு, உள்ளே போனாள் அம்மா. மணியம் அப்பாவின் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தான். அம்மாவைத்தான் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அம்மாவும் மணியம் வருவான் என்று நினைத்திருந்தாள். ஆனால் இவ்வளவு விரைவில், கடிதம் கிடைத்த உடனேயே வருவான் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவனைக் கண்டதும் மனதில் கொப்பளித்த சந்தோஷத்தில், "வருவேனு நெனைச்சிக்கிட்டிருந்தேன். இப்பதான் வந்தியா?" என்று கேட்டாள்.

"இப்பதான் வந்தேன்..."

அம்மா குசினிக்குப் பக்கம் போனாள். மணியமும் போனான். அவனுக்கு முன்னமேயே அவனுடைய தம்பி தங்கைகள் ஓடினார்கள். குசினிக்குப் போனார்கள். கைகால் முகம் கழுவிவிட்டு வந்த அம்மாவைச் சுற்றி வட்டமாக நின்று கொண்டார்கள். அவளோ, "விடுங்க. அண்ணனுக்குத் தேத்தண்ணி ஊத்தணும்" என்று அவளாக விலகிக் கொண்டு அடுப்பைப் பற்றவைத்தாள். மணியம் குசினியில் வெறுந்தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அம்மா வேலை செய்து கொண்டே பேசினாள். “நீ வந்தது நல்லதாப் போச்சி. இங்க பெரிய தொந்தரவா இருக்கு. ஒங்க அப்பாவப் பார்க்கிறதா? வேலைக்குப் போறதா? புள்ள குட்டிகளை மேய்க்கிறதா? வேலுப் பயலும் ஊரைச் சுத்துரான். குடும்பம் ரொம்ப கெட்டுப் போச்சி. நீ இருக்கிற நேரம் அப்படியில்ல...நல்லா இருந்தோம். ஒதவி செய்ய ஒருத்தரும் இல்ல. எல்லாம் நான்தான் செய்யணும். நீயாவது இருந்தா எம்புட்டோ வேல செய்வ. முந்தி செஞ்ச...” அம்மாவின் கண்களில், மணியம் படிக்கும்போது, ஸ்கூல் விட்டு வந்ததும், ஓடியாடி வேலை செய்யும் காட்சி ஓடியது. சும்மா சொல்லக்கூடாது, வேலைக்காரனைப் போல் வேலை செய்வான்...தண்ணீர் பிடிப்பான், உடுப்பு தோய்ப்பான், பிள்ளைகளைக் குளிப்பாட்டுவான், விறகு பொறுக்கித் தருவான். இதனிடையே படித்துக் கொள்வான். ஓ...அவன் திறமை யாருக்கு வரும்? ஆனால் வேலுவோ!

மணியம் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு முழு உடம்பையும் பார்த்தான். அம்மாவின் முகம் கிழடு தட்டி விட்டது. உடம்பிலும் அப்படித்தான். அம்மாவும் முன்னர் போல் இல்லை ரொம்பவே இளைத்துவிட்டாள். அவள் என்ன செய்வாள்? எந்நேரமும் ஓயாத வேலை. ஒரே யோசனை...அரைகுறைத் தூக்கம். உள்ளத்தை அரித்துக் கொல்லும் கவலை. எப்போதாவது சாப்பாடு. இனி அவள் எப்படித் தைரியமாக இருப்பாள்? இளைக்கத்தானே செய்வாள்...

மணியம் அம்மா இளைத்ததை யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவளோ மணியம் இளைத்ததைப்பற்றி யோசித்தாள். தான் இளைத்தது அவளுக்குக் கவலையில்லை. அவன் இளைத்ததுதான் கவலை. “நீயும் நல்லா மெலிஞ்சிட்ட. சொன்ன பேச்சு கேட்டிருந்தா கலுகங்கை காட்டுல கெடக்க வேண்டியதில்லே...நல்லா ஒரு கடையில் இருக்கலாம்

கடையில இருந்தா நல்லா இருக்கலாம். இப்படி மெலிய வேண்டியதில்ல...”

மணியம் தன் தேகத்தைக் கண்களைத் தாழ்த்தி ஒரு தடவை பார்த்து விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டான். அவன் மெலிந்திருக்கிறானாம்! அவன் நினைக்கிறான், அம்மா மெலிந்து விட்டாள் என்று. அம்மா நினைக்கிறாள், அவன் மெலிந்து விட்டான் என்று. எது உண்மை? இரண்டு பேருமே மெலிந்துதான் இருக்கிறார்கள். “நா என்னா செய்யிரது? என்னால் முடிஞ்சதைத் தான் செய்யலாம். இங்க இருந்தா கஷ்டம்னுதான் கலுகங்கைக்குப் போனேன். அங்க போயி நா சும்மா இருக்கல்ல. காட்டுல கஷ்டப்படுறேன். கஷ்டப் படுறதுக்குப் பலன் கெடைக்கும்னு நம்பிக்கை இருக்கு. கல்லு கெடைச்சி நாலு காசோட தோட்டத்துக்கு வரப் போறேன்.” அவன் முகத்தில் நம்பிக்கை சுடர் விட்டது.

‘ஆமா...இதை ஆயிரம் தரம் சொல்லிட்ட...! ஆனா ஒன்னயும் காணோம். எல்லாம் வெறும் போச்சு’ என்று சொல்ல வாயெடுத்த அம்மா மெளனமாகி விட்டாள். அவன் மனத்தைப் புண்படுத்தக் கூடாது அல்லவா! எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பின்னர் ஆசையோடு வந்திருக்கிறான். வந்ததும் வராததுமர்கவே அதை இதைச் சொல்லியாகிவிட்டது. இந்த நேரத்தில் இதையும் சொன்னால்...

“கலுகங்கையில நெறைய வேல இருக்கு. தபால் போட்டதுனால, கால்லயும் காயம் இருந்ததுனால வந்தேன். நாளைக்கே காலையில போவணும்.”

“நாளைக்கே போறியா? ஏன் ரெண்டு நாள் இருந்திட்டுப் போகலாம் தானே?”

“ரெண்டு நாள் இருந்து என்ன செய்யப் போறேன்? நாளைக்கி வர்ரேனுதான் முதலாளி கிட்டட் சொல்லிடு

வந்திருக்கேன். போற நேரம் பத்துப் பதினைஞ்சி ரூபா தாரேன். மருந்து வாங்கிக் குடுங்க. வேலுப் பயலுக்கும் புத்தி சொல்லுறேன்.”

இங்கே இருந்தால் தலை வெடிக்கும் போலிருந்தது. இதைவிட கலுகங்கை நல்லது. இங்கே நிற்க கோபம்தான் வரும். நொண்டிமுத்துவோடு இருந்தால் சிரிக்கலாம், பேசலாம்.

நொண்டிமுத்துவை வருடக்கணக்கில் பிரிந்து நின்றது போன்ற ஓர் உணர்வு அவனுக்கு வந்தது. இப்போதே அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஏக்கம் வேறு மனத்தில் ஊற்றெடுத்தது.

அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை. மணியம் சொல்வது நியாயம் என்று தோன்றியது. இங்கே வருகின்ற துயரங்களுக்கு அவன் என்ன செய்வான்? அவன் இங்கேதான் இல்லையே! தவிரவும் அவனும் கலுகங்கைக் காட்டில் துன்பத்தில்தானே இருக்கிறான். இவர்களைப் போலவே அவனும் அங்கே கஷ்டப்படுகிறான்.

அம்மா தேத்தண்ணி ஊற்றி ஒரு கிளாஸில் கொடுத்தாள். மணியம் ஆசையோடு அதை வாங்கிக் குடித்தான். எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பின் அம்மாவின் கையால் வாங்கிக் குடிக்கிறான். தேத்தண்ணியைக் குடித்து விட்டுக் கிளாஸை அம்மாவிடம் கொடுத்த போது அம்மாதான், “அத்தை சொன்னாள்...அத்தைய பார்த்திட்டு வாயேன். நேத்துகூட லச்சிமி வந்திட்டுப் போனா...” என்றாள்.

“ஆமா போகத்தான் வேணும். நாளைக்கிப் போக முடியாது. இன்னைக்கே பாத்திரணும்...” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு அதை இருக்கும் கார்பராவுக்குப் புறப்படத் தயாரானான். திடீரென்று அவன் மனத்தில்

சந்தேர்ஷம்...! அது இந்த வாழ்க்கையில்தான் என்று சந்தேகப்பட்டான். அது இந்த வாழ்க்கையில்தான் என்று உறுதியாகியது. அதற்குக் காரணம் லச்சிமி. அவள் நினைவு தான் அதைத் தந்தது. இப்போது அவளுக்காகத்தானே போகிறான். அத்தையைப் பார்க்கவா போகிறான்?

லச்சிமியின் முகத்தை நெஞ்சில் திணித்துக்கொண்டு துன்பங்களை மறந்தவனாக உற்சாகத்துடன் நடை போட்டான் மணியம்.

அத்தையின் காம்பராவிற் குப் போனபோது அத்தை மட்டும் இருந்தாள் வராந்தாவில். உள்ளே லச்சிமி இருக்கிறாளோ என்னவோ? மணியத்தைக் கண்டதும் வெற்றிலைக் காவி படிந்த பல்லைக் காட்டிச் சிரித்துவிட்டு, “வாங்க... தம்பி—வாங்க” என்று வரவேற்றாள். அந்த வரவேற்பில் மணியம் தன்னை மறக்காமல், இந்த வரவேற்பு தேவையில்லாத ஒன்று என்பதுபோல் எண்ணிக்கொண்டே, கண்களை அங்கும் இங்கும் ஓடவிட்டான். அவன் இவ்வளவு விரைவில், இத்தனை ஆர்வத்தில் அத்தையைச் சந்திக்கவா வந்திருக்கிறான்? அத்தை பெற்ற ரத்தினத்தை, மாணிக்கத்தை. லச்சிமியைச் சந்திக்கத்தானே ஓடிவந்தான்!

மணியத்தின் கண்கள் யாரையோ தேடுகின்றன என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட அத்தை, ‘இந்த மருமகன்களே இப்படித்தான், அத்தையைப் பார்க்க மாட்டார்கள், மகளைத்தான் தேடுவார்கள்’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு, “லச்சிமி குளிக்கப் போயிருக்கா. இந்த நேரத்தில் போகாதேன்னு சொன்னேன்...கேக்கல்ல போயிட்டா... இப்ப வருவா...” என்று சொன்னாள். மணியம் இதற்கு மேலும் கண்களை ஓடவிட வேண்டியதில்லையே!

உள்ளே ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான் மணியம். அத்தை நின்றுகொண்டே பேசினாள். அப்பாவி

சுகசேமத்தை விசாரித்தாள். பிறகு அவனைப்பற்றிக் கேட்டாள்... “இன்னும் கலுகங்கையிலதர்னா வேல?”

“ஆமாம்...” என்ற மணியம் பதில் சொன்னதோடு கலுகங்கையில் பட்டினி கிடந்து கஷ்டப்பட்டாவது நாலு காசு தேடித்தான் வருவேன் என்பதையும் அடித்துச் சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் அதை, ‘என்னவோ தம்பி...லச்சிமிக்கும் வயசாகுது. எனக்கும் முடியல்ல. சாகிறதுக்குள்ள லச்சிமிக்குக் கல்யாணம் செஞ்சுரணும்—’ என்று சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்லவே இல்லை. மணியம் இப்படியான வார்த்தையை எதிர்பார்த்து ஏமாந்தான்.

அத்தை ஊற்றிக் கொடுத்த தேத்தண்ணியைக் குடித்து விட்டு, கிளாஸை அதையிடம் கொடுத்தபோது, லச்சிமி ஈரத்துணியுடன் குசினி வழியாக வந்தாள். ஈரத்துணியில் அவளின் முழு உடம்பும் அப்படியே தெரிந்தது. மணியத்தைக் கண்டதும் நாணிக் கோணி, கொப்புளித்த சிரிப்பை உதட்டிடையே நெளியும் புன்னகையாய் மாற்றிக்கொண்டு குசினியிலேயே நின்றுவிட்டாள். அவன் இருக்கும் அறையில்தான் உடுப்பு மாற்றவேண்டும். அவன் அங்கே இருக்கிறானே!

மணியம் தர்னாகவே வராந்தர்விற்குப் போனான். வராந்தர்விற்கு அருகேதான் நடு அறை. நடு அறைக்குப் பின்னால் ஒரு குசினி. சின்ன இடம்தான். இதில்தான் மூன்று அறைகள். இந்த இடம் தோட்டத்துத் துரையின் பங்களாவில் ஒரு ரூமாக இருக்கும். இங்கே அதில் ஒரு குடும்பமே வாழ்கிறது!

லச்சிமி உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு குசினிக்குப் போனாள். மணியம் நடு அறைக்கு வந்தான். அதை, “தம்பி இருங்க! உங்க கரம்பராவுக்குப் போயிட்டு

வர்றேன்” என்று வெளியே போனாள். மணியம் அத்தை யைப் புகழ்ந்துகொண்டு குசினிக்குப் போனான். மணியமும் லச்சிமியும் பேசட்டும், தான் இருந்தால் பேச்சுமுச்சே இருக் காது என்பதால் வெளியே தானாகவே போனாள். அவளும் பெண்தானே! இது போன்ற பருவங்களைத் தாண்டி வந்தவள் தானே!

லச்சிமி அடுப்படியில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தாள். இவனைக் கண்டதும் எழும்பி நின்று ஓடப் பார்த்தாள். மணியம் தன் பார்வையால் தடுப்பதைப் போல் பார்த்தான். அவள் அங்கேயே நின்றாள்.

“அத்தை வெளியே போயிட்டாங்க...?”

“போனா என்ன?”

“போனா ஒண்ணும் இல்ல. சொன்னே. ஏன்னா நீ ஓடப் போன இல்ல, அதான். ஓடுனா புடிப்பேன். புடிச்சி...” கண்களைச் சிமிட்டினான் மணியம்.

லச்சிமி சமாளித்தாள். “நான் ஓடப் போகல்ல. தேத் தண்ணி ஊத்தப் போனேன்.”

“தேத்தண்ணியா? ம்...ஊத்து...இப்பதான் அம்மா ஊத்திக் குடுத்தாங்க...சரி, நீயும் ஊத்து, குடிக்கிறேன். நீ ஊத்தினா ருசியா இருக்கும்...” மீண்டும் கண்ணடித்தான்.

லச்சிமி தேத்தண்ணி கிளாஸை அவனிடம் கொடுத்த போது, அதை வாங்குவதுபோல் அவள் கையைப் பிடிக்கப் போனான் மணியம். அவள் கிளாஸை அவனிடம் கொடுத்து விட்டுத் திமிறி விலகிக் கொண்டாள். “நான் தானே ஒன்னய கட்டப் போறேன். ஏன் வெக்கப்படுறே? கல்யாணம் கட்டப் போறவன், ஏன் வெக்கப்படுற? கல்யாணம் கட்டினாலும் வெக்கப்படுவியா?”

“அது அப்ப பாப்போம். இப்ப சும்மா இருங்க...”

“சும்மா இருக்கலாம். ஆனா ஒன்னைய பார்த்தேன்ன சும்மா இருக்க முடியலியே!” என்று லச்சிமியை விளையாட்டுக்கு நெருங்கினான். லச்சிமியோ, “சத்தம் போடவா?” என்று சொன்னதும் அப்படியே நின்றான். தேத்தண்ணியைக் குடித்துக் கொண்டே லச்சிமியைப் பார்த்தான். அவள் அழகானவள். அவள் சிரிப்பும் அழகுதான். நடையும் அழகுதான். அவளே அழகுதான். அழகென்றால் வெள்ளை உடம்பில் மட்டுமா மலர முடியும்? இல்லை...சாராரண கறுப்பு நிற உடம்பிலும் அது மலர முடியும்! லச்சிமி கண்கொத்தும் அழகாக இல்லாவிட்டாலும் அவன் விரும்புகின்றான்.

“ஏன் என்னையே பார்க்கிறீங்க?” என்று கேட்டாள் லச்சிமி.

“ஒன்னைய பார்க்காமே யாரைப் பார்க்கிறது? கலுகங்கையிலயும் மாணிக்கத்தையே பார்க்கிறேன். இங்கயும் மாணிக்கத்தைத்தான் பார்க்கிறேன். ஆனா ரெண்டையும் தொட முடியல்ல...”

லச்சிமி ‘களுக்’ என்று சிரித்தாள். அவளும் மாணிக்கமாம். தொட முடியவில்லையாம்!

மணியம் கிளாஸைக் கொடுத்தான்.

“நாளைக்கி கலுகங்கைக்குப் பேர்றேன். அவசரமான வேல இருக்கு...”

லச்சிமியின் கண்கள் கலங்கின. முகத்தில் சோகத்திரை மூடியது. கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டே இருந்தாள். மணியம் எவ்வளவோ ஆறுதல் சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. திடீரென்று வந்தான். தேத்தண்ணி குடித்தான். இப்போது பேர்கிறேன் என்கிறான்...அழகை வரத்தானே செய்யும்!

அத்தை திரும்பி வரும்வரை மணியம் அங்கேயே இருந்தான். அத்தை வந்ததும் அத்தையிடமும் சொல்லிவிட்டு

வச்சிமியிடமும் சொல்லிவிட்டுத் தன் காம்பராவிற்கு வந்தான்.

காம்பராவில் இருந்தபோது வச்சிமியின் அழகையை மறக்க முடியாமல் நினைத்துக் கொண்டே இருந்தான் மணியம். அவனுக்கும் அழகை வரும் போல் இருந்தது. அவனுக்கு மட்டும் வச்சிமியைப் பிரிவது முடியக் கூடிய காரியமா, இல்லைதான். ஆனால் ஒரு பெண்ணுக்கு முன்னே ஆண் அழுவது, ஆண்மை இல்லாததற்கு அடையாளமாகி விடுமோ என்ற அச்சத்தால், வந்த அழகையை அடக்கிக் கொண்டான்!

அவன் அழுவான். 'ஓ' வென்ற சத்தத்துடன் கண்ணீர் விட்டு அழுவான். யாரும் இல்லாத இடத்தில்... யாரும் இல்லாத இடம் எங்கே இருக்கிறது? ஓ! அது கலுகங்கையில்... அங்கே அந்த உலகம் இருக்கிறது. ஓ! அங்கே அழலாம், வாய்விட்டுக் கண்ணீர் சிந்தி. அப்போது யாரும் வரமாட்டார்களா? யார் வராவிட்டாலும் நிச்சயம் நொண்டிமுத்து ஏன் மணி அழுவற?' என்று கர்லை இழுத்து இழுத்து நொண்டிக்கொண்டு வருவானே!

9

வெளியே வராந்தர்விலேயே மணியம் படுத்துக்கொண்டான். அப்பா அம்மா மற்றப் பிள்ளைகள் யாவரும் உள்ளே படுத்துக்கொண்டார்கள். வேலு இன்னும் வரவில்லை. அவன் இன்னும் எங்கோ ஊர் சுற்றுகிறான் போலும். மணியம் வந்திருப்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அதனால் தான் இன்னும் வரவில்லை வழக்கம் போல் இருட்டில் நடுராத்திரியில் வருவான். 'வரட்டும் வரட்டும்... முதுகில் ரெண்டு நல்லா போடணும்' என்று நினைத்துக் கொண்டான் மணியம்.

மணியத்தைத் தவிர வேறு யாரும் வராந்தாவில் இல்லை. அவனையும் உள்ளேதான் படுத்துக்கச் சொன்னாள் அம்மா. உள்ளே படுக்க ஏதோ கொஞ்சம் இடம் இருந்தாலும் அங்கே படுக்க விருப்பம் இல்லாததால் வராந்தாவில் படுத்துக்கொண்டான். உள்ளே ஒரே இடத்தில் எத்தனை பேர் படுப்பது? ஒரே குடும்பம் என்றாலும், ஒவ்வொருவரின் பருவங்களும், படுக்கைகளும் வேறு வேறு அல்லவா? அதற்கேற்றவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டுமே!

இந்த லயத்தில், இந்தக் காம்பராவில்தான் எல்லாமே... ஏன் எல்லோருமே! இங்கே பரவாயில்லை. இதே லயத்தில் ஆறாவது காம்பராவில் அந்தக் காம்பராவுக்குள்ளே பத்துப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளும் தாயும் தகப்பனும் ஒரே இடத்தில் படுத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் படுத்திருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்தால் அநாதைகளோ இவர்கள் என்ற நினைவு தான் வரும். வரிசையாகப் பிள்ளைகள் அடுத்தடுத்து படுத்திருக்கும். ஒன்றின் கை மற்றதின்...மற்றதின் கை மற்றதின் முகத்தில் முதுகில் இருக்கும். ஒரே ஒரு போர்வையில் மூன்று நாலு பேரும் சில நேரத்தில் நுழைந்திருப்பார்கள். தாயும் தகப்பனும் வெவ்வேறு இடத்தில் படுத்திருப்பார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் தான் இந்தப் பிள்ளைகள்...

அந்த இடத்தில்தான், இத்தனை பேர் தூங்கும்போது தான், அந்தத் தாயும் தகப்பனும், இருட்டில் 'குப்பி' விளக்கை அணைத்து விட்டு, ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, படுத்திருக்கும் பிள்ளைகள் முழித்துக் கொள்ளாமோ என்ற பயத்தில், தொட்டிலில் கிடப்பது கத்துமோ என்ற எண்ணத்தில் இருவரும்...சே! சொல்லவே பயங்கரம்! இந்தச் சின்ன இடத்தில் தான் கணவன் மனைவி உறவு...தாய் பிள்ளைப் பரிசம்...தாத்தா பேரன் அன்பு எல்லாமே நடக்கின்றன. இந்தக் காம்பராவில்தான் பிள்ளைகள் பெறுகிறார்கள். பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கிறார்கள். முப்பது கும்பிடுகிறார்கள். பெரிய பிள்ளையானதும் சடங்கு சுற்றுகிறார்கள். கல்யாணம் கட்டுகிறார்கள். செத்ததும் ஒப்பாரி வைக்கிறார்

கள். எல்லாம் ஒரே இடத்தில் இந்தச் சின்ன இடத்தில். ஒரே வீட்டில் அல்ல; ஒரே வீடு என்றால் எத்தனையோ அறைகள் இருக்கும். இங்கே இருப்பதோ ஒரே அறைதான். இந்த அறைதான் குசினி, வராந்தா, நடு அறை.

மல்லாந்து படுத்தான் மணியம். ஒரே இருட்டு. பக்க வாட்டில் படுத்தால் பக்கத்துக் காம்பராவில் வராந்தாச் சுவரின் மீது வைக்கப்பட்டிருக்கும் குப்பி லாம்பின் 'மினுக்' 'மினுக்' வெளிச்சம் நட்சத்திரம் மின்னுவது போலாவது தெரியும். மல்லாந்து படுத்தால் அந்த வெளிச்சமும் ஏன் எந்த வெளிச்சமும் தெரியாது. வானம் கூட இருட்டில் தான் இருந்தது. ஒன்றிரண்டு நட்சத்திரங்கள் தூரத் தூர மின்னின.

தன் கண்ணால் விழித்து விழித்துப் பார்த்தான் மணியம் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஒரே இருட்டு...பயங்கர இருட்டு... கறுப்பான இருட்டு...ஒருத்தரை ஒருத்தர் தெரியாத இருட்டு மனிதனுக்குக் கண் இல்லாவிட்டால் அவன் குறைப் பிறவி. வாழமுடியாது என்று சொல்கிறார்கள். இங்கே கண்ணிருந்தும் பார்க்க முடியவில்லையே! தனித்துக் கண்ணால் இயங்க முடியவில்லையே! அது இயங்கவும் வெளிச்சம் வேண்டுமாம். வெளிச்சம் இருந்தால் கண் பார்க்குமாம். வெளிச்சம் இல்லாவிட்டால் கண் குருடாம்...

எங்கோ ஒரு நாய் "வள்".. வள்" என்று குரைத்தது. இன்னும் ஒரு நாய் ஊளையிட்டது. ஊளையிட்ட நாய் இந்த யைத்தில் இருக்கும் யாரோ ஒருவருடையது. நாய் ஊளையிடக் கூடாது; ஊளையிட்டால் யாரோ செத்துப் போவார்கள். இதைத் தெரிந்து கொண்டு தான் நாய்கள் ஊளையிடுகிறதாம். எமன் யாருடைய உயிரையோ பறிக்க எருமை மாட்டின் மீது ஏறி வருவானாம். அவன் வருவது நாய்களுக்கு மட்டும் தெரியுமாம். அதனால் தான் ஊளையிடுமாம். அப்படியென்றால் எமன் கயிரோடு எருமை மாட்டின் மீது ஏறி வருகிறானோ இங்கே?

விருட்டென்று எழும்பி இரண்டு பக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு ஒன்றுமே தெரியாததால் திரும்பவும் படுத்தான். 'அட...ஒன்றுமே தெரியவில்லையே' ஏன்? அது மனிதனின் கண்ணுக்குத் தெரியாதோ? நாய்களுக்குத் தான் எமன் வருவது தெரியுமோ? அதனால் தான் நாய்கள் ஊளையிடுகின்றனவோ? அப்படியென்றால் இந்த லயத்தில் யார் உயிரைப் பறிக்க எமன் வருகின்றான்?...

ஒருகணம் அவனுடைய எண்ணம் முழு லயத்தையும் ஓடிச் சென்று பார்த்து விட்டு அவனுடைய அப்பாவையே வட்டமிட்டது. 'இந்த லயத்தில் அவர் ஒருவருக்குத்தான் இப்போது சுகமில்லை. அப்படி யென்றால் இவர் உயிரைப் பறிக்க வருகிறானோ? இருக்கவே இருக்காது. இது வீண் பிரமை...' என்று தன்னைத் திருப்திப்படுத்திக் கொண்டான் அவன். ஆனாலும் ஓர் நடுக்கம் அவன் மனத்தில் இருக்கத்தான் செய்தது.

பக்கவாட்டில் படுத்தான் மணியம் குப்பி லாம்பின் வெளிச்சம் 'மினுக்' 'மினுக்' போட்டு மின்னியது. நிசப்தம்... நாய்களின் ஊளையைக் கேட்க முடியவில்லை. ஆனால் பக்கத்துக் கார்ப்பரா வராந்தாவில் படுத்திருந்த சுப்பையா விடும் குறட்டை அவன் காதிற் றுமோதிக் கொண்டே இருந்தது. பயங்கரக் குறட்டை; கேட்க முடியவில்லை. போர்வையால் காதை அடைத்துக் கொண்டு படுத்தான்.

குறட்டை விடும் சுப்பையா இன்று அவனைக் கண்டு பேசினான். "மாசக் கணக்கா கலுகங்கையில் வேல செஞ்சு ஒன்னையும் கர்ணோம். ஒன்னோட வேலைக்குப் போன நம்ம அண்ணன் மகன் மாரிமுத்து இன்னைக்கி கடையில் டவுன்ல நல்லா இருக்கான். பேர்ன கெழமை இங்க வந்திருந்தான். கையில் உருலோசு என்னா? கால் சட்டை என்னா? சிலுக்கு சட்டை என்னா? பெரிய மொதலாளியா இருக்கான் பாக்கிறதுக்கு..நீ தேஞ்சுகிட்டே போற. என்னவோ நல்லதுக்குச் சொல்றேன். இந்த வேலய வுட்டுட்டு வேற

வேல ஏதாவது செய்! ஒங்க அப்பாவுக்கும் வயசாயிடுச்சி. யோசிச்சு நட.. கலுகங்லகய வுட்டுரு..”

மணியம் அப்போது அவனிடம் ஒன்றுமே பேசவில்லை. யோசிப்பது போல் இருந்தான். ஆனால் உள் மனம், ‘கலுகங்கையை விடமாட்டேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தது.

திடீரென்று அவன் கண்ணில் ஒரு மாணிக்கக் கல் மின்னுவதுபோல் ஓர் பிரமை மாணிக்கக் கல்லா? விழித்துப் பார்த்தான். ஒரு மினுட்டான் பூச்சி. மேலிருந்து ‘சடா’ ரென்று அது கீழிறங்கியது. ஓ! அவன் யோசித்தான். இப்போது மின்னியது போல் ஒரு மாணிக்கக் கல் கிடைத்தால் போதும். ஆறு பாரின் கார், ஏழு பாரின் கார் உள்ள மாணிக்கக் கல் வியாபாரிகள் அத்தனை பேரும் அவன் முன்னால் வந்து நின்று பல் இளிப்பார்கள். கல்லைப் பார்ப்பார்கள். தொகையைச் சொல்லுவார்கள். சில வியாபாரிகள் தங்கள் வீட்டுக்கே கூட்டிப் போய்க் கல்லைப் பார்ப்பார்கள் ட கொடுப்பார்கள்; சுவீட் தருவார்கள். மந்திரியை வட்டமிடும் கட்சிக்காரர் களைப் போல் அவனையும் கல் விற்று முடியும்வரை சூழ்ந்து கொண்டே இருப்பார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு அவன் ஒரு மாணிக்கம்தான்.

‘குபீ’ரென்று ஒரு சிரிப்பு மணியத்திற்கு வந்தது அடக்கிக் கொண்டான். இந்த நேரத்தில் சிரித்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? ஆனால் சிரிப்பிற்குப் பின்னால் வந்த ஒரு நினைவை அவனால் அடக்க முடியவில்லை. நினைத்துப் பார்க்கிறான் அதையும்...

அப்போது சகாயம் இருந்தான். அவன் இருந்தபோது தான் ஒரு தடவை சிறிய நீல மாணிக்கக் கல் ஒன்று கிடைத்தது. அது கிடைத்த உடனேயே வாடியை விட்டு டவுனுக்கு முதலாளியிடம் வர முயற்சி செய்தார்கள்,

அத்தனை பேரும். மாணிக்கக் கல் கிடைத்து விட்டால் எல்லோரும் அப்படித்தான். கலுகங்கையை விட்டு வர முயற்சிப்பார்கள். அங்கேயே இருந்தால் பல ஆபத்துகள் ஏற்படும். இதற்காகக் கல் கிடைத்ததும் புறப்பட்டு விடுவார்கள்.

சகாயம், மணியம், நொண்டிமுத்து, காதர், கேட்கருப்பையர், சின்னத்தம்பி அத்தனை பேரும் நோட்டுக்கு வந்தார்கள். டவுனுக்குப் போக பஸ்ஸைப் பார்த்தால் பஸ் வரவே இல்லை. டவுனுக்கும் கலுகங்கைக்கும் ஓடித் திரியும் வேளையும் காணவில்லை. கடைசியில் நோட்டில் வந்து கொண்டிருந்த ஓஸ்டின் கேம்பிரிஜ் காரைக் கைகாட்டி நிறுத்தினான் சகாயம். மாணிக்கத்தைக் கையில் வைத்துமுடிக் கொண்டு, “டவுனுக்குப் போக வேண்டும். போனதும் கல்லைப் பார்க்கலாம்” என்றான் சகாயம். காரில் இருந்த மாணிக்க வியாபாரி கதவைத் திறந்து மறு பேச்சில்லாமல் அத்தனை பேரையும் ஏற்றிக் கொண்டு பறந்தான்.

டவுனுக்கு வந்ததும் முதலாளியோடு கல்லைப் பார்த்தார் மாணிக்க வியாபாரி. ஆனால் அந்த மாணிக்கக் கல் ஒரு ஆயிரத்துக்கு மேல் எடுபடவில்லை. சகாயத்துக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். அவனுக்கு மட்டுமா ஏமாற்றம்? அத்தனை பேருக்கும் ஏமாற்றம். முதலில் எல்லோரும் நினைத்தது, கல் பெரிய பெறுமதியாக இருக்கும் என்று! ஆனால் கல்லில் சிறு வெடிப்பு இருந்ததால் பெறுமதி குறைந்து போய் விட்டதாம். கவலையுடன் கலுகங்கைக்குத் திரும்பினார்கள் அத்தனை பேரும். ஆனால் இது மறக்க முடியாத நினைவாகிவிட்டது! நினைவு மட்டுமா? நினைத்தால் இன்றும் சிரிப்பும் வருகிறது. சிரிக்காமல் இருக்க முடியுமா? கல்லைக் கையில் வைத்து முடிக் கொண்டு சகாயம், ‘டவுனுக்குப் போகணும்’ என்றதும், மாணிக்க வியாபாரி எல்லாரையும் தன் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு, கார் ஓட்டிய வேகம் இருக்கிறதே... அப்பப்பா என்ன வேகம்? எதற்காக இந்த வேகம்? கல்லைப் பார்க்க; கல்லைப் பார்த்ததும்...

'லேசு' 'லேசா'கத் தூக்கம் வந்தது மணியத்திற்கு. போர்வையால் முழு உடம்பையும் போர்த்திக் கொண்டு இருந்தான். இன்னும் சில நிமிடங்களில் தூங்கிப் போவான். தூக்கம் அப்படி வந்தது. ஆனால் சனியன் பிடித்த நாய்கள் குரைப்பதால் தூக்கம் வராதது போல் இருந்தது. எதைக் கண்டு விட்டன இந்த நாய்கள். இப்படிக் குரைக்கின்றன? ஒன்று குரைத்தால் போதும் ஒன்பதும் குரைக்கும். குரைப்பதில் நல்ல ஒற்றுமை ஆனால் எலும்புத் துண்டு கிடைத்தால் போதும். அதற்காக ஒன்றையொன்று கடித்துக் குதறும் இந்த நாய்கள்...

'நாய்கள் குரைத்தால் குரைக்கட்டும். நல்ல வேளை ஊளையிடாமல் குரைக்கிறதே...அதுவே போதும்...' என்று எண்ணிக் கொண்டே படுத்திருந்தான். இன்னும் சில நிமிடத்தில் அவன் தூங்கிவிடுவான். ஆனால் அப்போதுதான் ஒரு சத்தம் கேட்டது. "பட்"..."பட்" ஓ! கதவை யாரோ எங்கோ தட்டுகிறார்கள். எங்கோவா? எங்கோ இல்லை! இங்கேதான்...இங்கே என்றால் யார்? எமனா?

மணியம் போர்வையை லேசாக விலக்கி விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். கதவைத் தட்டுவது வேலுதான். அதுவும் இங்கே தான்.

மணியத்திற்குக் கோபம் மூக்கின் நுனியில் நின்றது. படம் பார்த்து விட்டுக் கண்ட கண்ட பயல்களோடு ஊர் சுற்றிவிட்டு இப்போதுதான் வருகிறாரோ? அவனுடைய கழுத்தை நெறித்து ..கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டான். உள்ளே போனதும் பார்ப்போம் என்று எண்ணிக் கொண்டான். கதவு திறந்தது. வேலு உள்ளே போனான். அவ்வளவுதான், 'சடா'ரென்று எழும்பி உள்ளே போனான் மணியம்.

கதவை அம்மா திறந்திருக்கிறாள். வேலுவை எட்டிப் பிடித்த மணியம், "எங்கடா போன? படம் பார்க்கவா

போன? இங்க அப்பாவுக்குச் சொகமில்ல. அம்மா தனியா இருந்து சுஷ்டப்படுது. நீ என்னன்னா காவாலிப் பயல் களோட ஊர் சுத்துர?" என்று சொல்லி விட்டு அவன் முதுகிலும், முகத்திலும் "படார்"... "படார்" என்று மாறி மாறி அடித்தான். வேலு அடியை வாங்கிக் கொண்டு திமிறிப் போய், ஒரு மூலையில் நின்றான். தன்னை அடித்தது யார் என்று அவனுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அண்ணன் வருவான் என்று அவன் எதிர்பார்த்துத்தான் இருந்தான். ஆனால் இத்தனை விரைவில்... அவன் நினைக்கவே இல்லை. அதை மட்டுமா...? இந்த இருட்டில் இப்படி அடிவிழும் என்றும் நினைக்கவில்லை. ஆனால் ஒன்றை உணர்ந்து விட்டான். அண்ணன் கலுகங்கையில் இருந்து வந்ததுமே தன்னைப் பற்றி அர்ச்சனை நடந்திருக்கிறது.

"கடைசியா சொல்றேன்... ஒழுங்கா இருக்கிறதின்னா இரு இல்ல வீட்ட வுட்டுப் போயிரு..." என்று சொன்ன மணியம் அம்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்: "நீங்க ஏன் நிக்கிறீங்க? அவனுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்கவா? பேங்க. போயி தூங்குங்க. ஒங்கனாலதான் கெட்டுப் போறானுக. பாசம்... பாசம்னு அவனுகளுக்கு வேலைக்காரனா அதை இதை ஆக்கிக் கொட்டுங்க."

அம்மா மௌனமாகப் போய்ப் படுக்கையில் உட்கார்ந்தாள். வேலு அழுது கொண்டிருந்தான். தூங்கிப் போயிருந்த பிள்ளைகள் ஒன்றிரண்டும் அந்த அழுகைச் சத்தத்தில் விழித்துக் கொண்டன. அப்பா இருமினார். மணியம் வராந்தாவில் போய் மீண்டும் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டான். இப்போது அவன் காதிலும் வேலுவின் அழுகைச் சத்தம் விழுந்தது. 'அழுகிறானே! அழட்டும்! ஊர் சுற்றுகிறான்; படம் பார்க்கிறான். இவனையெல்லாம் நல்லா ஒதைச்சி கொல்லணும்'

உள்ளே படுத்திருந்த அம்மா படுக்கையை விட்டு எழும்பி, அழுகின்ற வேலுவைச் சமாதானப்படுத்தி

அவனுக்காகச் சுட்டு வைத்திருக்கும் ரொட்டியைச் சாப்பிடக் கொடுப்போமா என்று யோசித்தபோது, மணியம் ஏசினாலும் ஏசுவான் என்ற நினைவு வரவே பயந்து, அப்படியே படுக்கையில் இருந்தாள். ரொட்டியை வேலுவுக்குக் கொடுக்கலாம். மணியம் கண்டால் ஆபத்து என்று யோசித்தாள். பிறகு அவளாக, 'ஒருநேரம் சாப்பிடாவிட்டால் செத்தா போவான்? காலையில் அந்த ரொட்டியைக் கொடுக்கலாம்' என்று முடிவு கட்டிவிட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தாள். மணியமும் தூங்கினான். வேலு மட்டும் அழுது கொண்டிருந்தான்.

விடிந்தது பொழுது. 'பல' 'பல' வென்று வந்த பின்னும் மணியம் தன்னை மறந்து போர்வைக்குள்ளே தூங்கிக் கொண்டிருத்தான். அம்மா ஒரு பரபரப்போடு பதட்டத்தோடு அந்தப் போர்வையை இழுத்தெடுத்து அவனை எழுப்பினாள். "மணி! எந்திரி! வேலுப் பயல காணோம். வீட்டை வட்டு ஓடிட்டான்போல இருக்கு... எந்திரி..."

மணியத்திற்குத் தூக்கம் எங்கே போனதோ தெரிய வில்லை. கண்ணைக் கசக்கி விட்டவாறே எழும்பினான். பிறகு அவசரம் அவசரமாகப் பாயைச் சுருட்டினான். ஒரு மூலையில் அதைப் போட்டான். குசினி வழியாக வெளியே ஓடினான். பல்லை அரைகுறையாக விளக்கினான். முகத்தைக் கழுவினான். இரவு கழட்டி வைத்திருந்த சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு அம்மா முன்னே நின்றான்.

"ராத்திரி நீ அடிச்சதில கோவிச்சிக்கிட்டுப் போயிட்டான். கண்டவாக்கில அடிச்சி போட்ட போல. இதுக்கு இப்படியா அடிக்கிறது? எங்க போனானோ? எப்படி இருப்பானோ? அவன் ஊர் சுத்துனது நெசம்தான். அதுக்காக அப்படியா அடிக்கிறது? இப்ப நா என்னா செய்யறது?"

கடவுளே நீதான் காப்பாத்தனும்..." அம்மா முணுமுணுத்தாள்.

அம்மா முணுமுணுத்தது போதாதென்று அப்பாவும் முணுமுணுத்தார் படுத்துக்கொண்டே. இப்போதுதான் மணியத்திற்கு ஓர் உண்மை புரிந்தது. இங்கே வீட்டைவிட்டு ஓடிப் போனது தவறாகத் தெரியவில்லை. ஊர் சுற்றிக் கொண்டு திரிந்தவனை அடித்ததுதான் மிகப் பெரிய தவறாகத் தெரிந்திருக்கிறது இவர்களுக்கு!

மணியம் சும்மா நின்றான். அம்மா குசினிக்கும் வராந்தாவுக்கும் வெளியேயும் போவதும் வருவதுமாக இருந்தாள். வராந்தாவில் நேற்றுத் துவைத்துக் காயப் போட்டிருந்த சாரத்தைக் காணோம்! உள்ளே கொடிக் கயிற்றில் கிடந்த சட்டையைக் காணோம். வேலு எடுத்துக் கொண்டு ஓடி விட்டானோ?

"வேலு ஓடிட்டான்... அவன் சட்டைய காணோம். சாரத்தைக் காணோம். எல்லாத்தையும் சுருட்டிக்கிட்டுக் கோபத்தில பேர்யிட்டான். கண்ட மாதிரி அடிச்சிட்டபோல இருக்கு. அதான் ஓடிட்டான். அவன் ஊர் சுத்துராங்கறதுக் காக இப்படியா அடிக்கிறது?"

மணியம் யோசித்தான். தான் வந்ததும், வேலு ஊர் சுற்றுகிறான், அவனைக் கண்டிக்க வேண்டும் என்று சொன்ன அம்மா, இப்போது சொல்வதைக் கேட்க விசித்திரமாக இருந்தது. அவள் கண்ணைப் பாசம் மறைத்துவிட்டது. பாசத்திலேயே சிக்கி விழுந்துவிட்டாள். அவளால் யோசிக்க முடியாது போலும். வேலு திருந்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே அடித்தான். அந்தக் கோபத்தில் ஓடிப் போய் விட்டான். அது அவனுடைய முட்டாள்தனமான முடிவு. அவன் போனதற்காக இந்த முடிவுக்காகக் கவலைப்படக் கூடாது. ஆனால் இங்கே அம்மாவும் அப்பாவும் தோண்டி

யெடுத்த மாணிக்கக் கல் காணாதது போல் தவிக்கிறார்கள். இருவரும் பாசக் கிணற்றில் கிடக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதுதான் உலகம். அவர்கள் கிணற்றுத் தவளைகள். அவனோ கிணற்றையும் தாண்டிப் போய் விட்டான். இவர்களோ கிணற்றைத் தாண்டாமல் அவன் கிணற்றைத் தாண்டிப் போனதற்கு மணியம்தான் காரணம் என்று நினைக்கிறார்கள்.

காம்பராவிற்கு வெளியே வந்த மணியம் பக்கத்துக் காம்பரர் சுப்பையாவும் பேச்சுத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனான். முழுத் தோட்டத்தையும் தேடிப் பார்த்தாகி விட்டது. வேலுவைக் காணவில்லை. அவன் தோட்டத்தைவிட்டு டவுனுக்கு ஓடியிருக்க வேண்டும். இதைக் காம்பராவில் வந்து சொன்னான். காம்பராவில் அவனுடைய அம்மாவும் அப்பாவும் அவன் தான் வேலு ஓடிப் போனதற்குக் காரணம் என்பது போல் பேசினார்கள். அப்பா படுக்கையில் இருந்துகொண்டே ஏசினார். “எல்லாம் அவனால்தான் வந்திச்சி!”

“நீ வந்தாலே இப்புடி ஒரு கரச்ச வரும்...கரச்ச இழுக் காட்டி அவனுக்குப் பொழுது போகாது...கையையும் காலை யும் வைச்சிக்கிட்டு சும்மா இருந்தா என்னா?...” அம்மாதான் சொன்னாள்.

மணியத்திற்குக் கேந்தி ‘சுர்’ ரென்று ஏறியது. “என்னால்தானே கரச்ச வந்திச்சி. நா இப்பவே போறேன். நீங்க உங்க மகனைக் கூட்டிகிட்டு வந்து நல்லா இருங்க. நா போறேன்.”

‘நீ போறதுன்னா போ’ என்பதுபோல் அம்மாவும் அப்பாவும் மௌனமாக இருந்தார்கள். மணியம் அவர்களிடமும் சொல்லாமல் அவன் முகத்தை முகத்தைப் பார்த்த கடைசிப் பிள்ளை பாப்பாவைத் தூக்கிக் கொஞ்சி முத்தமிட்டு விட்டு, “நா வர்ரேன் பாப்பா...இனி அண்ணை வர

மாட்டான்..." என்று அம்மாவும் அப்பர்வும் கேட்கட்டும் என்பதுபோல் சொல்லிவிட்டு வெளியே இறங்கினான். பக்கத்துக் காம்பரா சுப்பையாவிடம் கூடச் சொல்லாமல் கிளம்பினான். அவ்வளவு கோபம் அவனுக்கு.

'வேலு திருந்தட்டும்னுதான் அடிச்சேன். அதுக்கு அவன் ஓடிப் போனதுக்கு நா என்னா செய்ய? இப்ப என்னடான்னா என்னய குத்தம் சொல்லுராங்க! நா தான் வெரட்டிட்டனாம்...அடிச்சதுனாலதான் ஓடினானாம்...ஊர் சுத்துரவன் எப்புடியும் சுத்துவான்...'

'விறுக்' 'விறுக்' கென்று நடந்தான் மணியம்.

தோட்டத்திற்குப் போய் அப்பாவைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி விடுவேன் என்று மணியம் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தும் நொண்டிமுத்துவுக்குக் கவலையாகத்தான் இருந்தது. இரண்டு நாள் இருந்துவிட்டு வந்து விடுவேன் என்று சொல்லியிருந்தான். இரண்டு இரவு இரண்டு பகல் அவனைப் பிரிந்து இருக்க முடியவில்லையே? அவன் நிச்சயம் திரும்பி வருவான் என்பது தெரிந்தும், இந்தத் தற்காலிகச் சின்னப் பிரிவைத் தாங்க முடியாததால் அவன் எங்கே திரும்பி வராமல் போய் விடுவானோ... என்றெல்லாம் கற்பனை செய்ய ஆரம்பித்தான்.

சின்னப் பிரிவு. அதற்கே இப்படி ஒரு கற்பனையா? அவனா கற்பனை செய்கிறான்? அவனுடைய மனசு தானே இப்படிக் கற்பனை செய்கிறது. ஓ! இந்த மனசு ரொம்பப் பயந்தது. துனமும் தன்னோடு உதவி செய்து கொண்டிருக்கிற சிறு துரும்பும் ஒரு நாள் இல்லாவிட்டால் அதைச் சமாளிக்கத் தைரியத்தைத் தேடாமல் அந்தத் துரும்பு இல்லாததற்காகத் தவிக்கும், கவலைப்படும், அழும், இந்த நொண்டி மனசு! அந்த மனசுதான் நொண்டிமுத்துவிற்கு இப்போது இருக்கிறது. மணியம் இல்லாதது ஒரு கை இல்லாதது போன்ற உணர்வைத் தந்தது அவனுக்கு.

மணியம் போனதில் இருந்து அவன் நினைவுதான் அவனுக்கு...

அன்று இரவு முதலாளி சாப்பிட்டு முடிந்ததும், மற்ற எல்லோரும் சாப்பிட வந்தபோது, அப்படித்தான் நடந்து கொண்டான். காதர், கேட் கருப்பையா, சின்னத்தம்பி, சிரிசேன ஆகிய நாலு பேருக்கும் நாலு தட்டில், நாலு ரொட்டி வைப்பதற்குப் பதிலாக, கூடுதலாக ஒரு தட்டும், ஒரு ரொட்டியும் சேர்த்து வைத்து விட்டான். காதர் ரொட்டி சாப்பிட்டுக் கொண்டே, "இது யாருக்கு ஒரு ரொட்டியும் தட்டும்?" என்று கேட்டான்.

நொண்டிமுத்து அப்போதுதான் ஒரு தட்டும் ஒரு ரொட்டியும் கூடுதலாக வைத்ததை உணர்ந்ததுபோல் சிரித்து விட்டு, "மணிய நெனைச்சி வைச்சிட்டேன். அவன்தான் தோட்டத்துக்குப் போயிட்டானே!" என்று சொல்லி விட்டுத் தட்டையும் ரொட்டியையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டான். பிறகு அந்த ரொட்டியை நாலு துண்டாகப் பங்கு போட்டு, நாலு பேருக்கும், ஆளுக்கு ஒரு துண்டு கொடுத்தான். காதர் ரொட்டியை மென்று தின்று கொண்டே, "மணி போனதில் இருந்து கால்துண்டு ரொட்டி கூட கெடைக்குதே! ம... இப்புடி எத்தன நாளைக்கிக் கெடைக்குமோ?" என்றான்.

நொண்டிமுத்து உடனே, "கால்துண்டு ரொட்டி அதிகமா இன்னைக்கி மாத்திரம்தான் கெடைக்கும்..." என்றான். மணியம் நாளை வருவான் என்று மறைமுகமாகச் சொன்னது எல்லோருக்கும் புரிந்தது.

மணியம் போன மறுநாள் காலையில், வேலை கூடுதலாக இருந்தது. எல்லோரும் விடியற் காலையில் எழும்பி 'பல்' விளக்கி விட்டு சுடச்சுடத் தேத்தண்ணியைக் குடித்துவிட்டு, குளிக்கப் போனார்கள். முதலாளியும் குளிக்கப் போனார்.

718500

வொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

நொண்டிமுத்துவும் போனான். இள்ளம் உடைக்க இருப்பதால், பத்தலில் பூஜை வைத்து, பால் பொங்கி, பால் சோறு ஆக்கிப் படைக்க எல்லாரும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகக் குளிக்கப் போனார்கள். உள்ளச் சுத்தத் தோடு, உடல் சுத்தமும் அவசியம் தானே! உள்ளம் சுத்தமாக இருந்தாலும் உடல் சுத்தம் இல்லாமல் பழையதைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தால் அதில் நிறைவே இருக்க முடியாது. நிறைவு என்பது இரண்டிலும் தான். இரண்டும் சுத்தமானால் சரிதான்...

ஆற்றில் நன்றாகக் குளித்துவிட்டு வாடிக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டு, தேத்தண்ணி குடித்துவிட்டு அத்தனை பேரும் பூஜைக்குத் தேவையானதையும் இள்ளம் உடைக்கத் தேவையானதையும் எடுத்துக்கொண்டு பத்தலுக்கு வந்தார்கள். காதர், சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, கேட் கருப்பையா ஆகியோர் இள்ளம் உடைப்பதற்கும், அதை அள்ளுவதற்கும் தேவையான இள்ளங்கூறு, அலவாங்கு, மண்வெட்டி கூடை எல்லாவற்றையும் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் தேங்காய், பழம், வெற்றிலை பாக்கு அடங்கிய சிறு பொட்டலத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, முதலாளி போனார். அவருக்குப் பின்னால் கடைசியாக நொண்டிமுத்து ஒரு மண் பானையும் பூஜைக்குத் தேவையான பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு நடந்து போனான்.

பத்தலுக்கு எல்லோரும் வந்தார்கள். பத்தலுக்குப் பக்கத்தில் மூன்று கல்லை எடுத்து வைத்து அடுப்பு போட்டார்கள். முதலாளி கண்ணை மூடி, தமக்குத் தெரிந்த தேவாரத்தை ஒரு மந்திரம் உச்சரிப்பதுபோல் உச்சரித்து விட்டு, இரண்டு கையாலும் கிழக்குத் திசைப்பக்கம் சூரிய நமஸ்காரம் செய்து கீழே விழுந்து கும்பிட்டு அடுப்பைப் பற்ற வைத்தார். அடுப்பு எரிய ஆரம்பித்தது. அடுப்பு எரிந்ததும் நொண்டிமுத்து, தான் கொண்டு வந்திருந்த சிட்டி விளக்கில் எண்ணெய் ஊற்றித் திரி போட்டு, அதையும்

பற்றவைத்து, பத்தலுக்குப் பக்கத்தில், ஒரு மண் மேட்டின் கீழ் காற்று அணைய விடாதவாறு பாதுகாத்துக் கீழே வைத்தான். அது அந்த விடியற்காலை நேரத்தில் சுடர் விட்டு எரிந்தது.

நெர்ண்டிமுத்து வேகமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குத்தான் பூஜை முடியும் வரை வேலை இருக்கும். பூஜை முடிந்துவிட்டால் மற்றவர்களுக்கு இருக்கும் இப்போதோ அவன் வேலை செய்ய, அவர்கள் சும்மா உட்கார்ந்திருந்தார்கள். முதலாளி நெர்ண்டி முத்துவை 'அதைச் செய், இதைச் செய்' என்று இடைவிடாது சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கு அதுவும் ஒரு வேலை. ஒரு முதலாளிக்கு இதை விட வேறு என்ன வேலைதான் தெரியும்? ஆனால் இவர் அந்த வகை முதலாளியல்ல. சில நேரத்தில் சிலதைச் சொல்லாமல் அவரே செய்வார். இங்கே மட்டுமல்ல வீட்டிலும் அப்படித்தான். சுறுசுறுப்புக்குப் பேர் போனவர். கலுகங்கைக்கு வரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சாரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு பத்தலுக்குள் இறங்கி வேலை செய்வார். மண் வெட்டுவார், அதைக் கொட்டுவார், அள்ளுவார்.

“ஒரு கொறை இல்லாமல் பூசை வைக்கணும் எல்லாம் சரியானு பார்த்துக்க. எல்லாம் சரியா இருந்தார்தான் கடவுளுக்கு மனசு எறங்கி நமக்குச் சான்ஸ் வரும்!” என்று நெர்ண்டி முத்துவிடம் முதலாளி அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இந்த மர்திரி பூஜை பொங்கல் செய்வதில் நிதானமாக பக்தியுடன் மனசில் பயத்துடன் நடந்து கொள்ளுவார். பூஜை முடியும்வரை நடுங்கிக்கொண்டுதான் இருப்பார். அந்த நடுக்கம் தேங்காய் உடைக்கும் வரைக்கும் இருந்துகொண்டே இருக்கும் தேங்காய் உடையும் போது சரிபாதிமாக அழகர்க உடைந்தால் அந்த நடுக்கம் போய் விடும். அவர் மனசுக்கும் திருப்திதான்.

அடுப்பு எரிந்தது. அடுப்பிற்கு விறகாக வைக்க காய்ந்த காட்டுக் குச்சிகளைத் தேடிப்பிடித்து ஒடித்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான் சிரிசேன. அடுப்பு காய்ந்த காட்டுக் குச்சிகளை விழுங்கிக்கொண்டே எரிந்தது. பால் பொங்கியது. பிறகு, பொங்கல் வைத்தார்கள். பொங்கல் வைத்து முடிந்ததும் பூஜைக்குத் தயாரானார்கள்.

நொண்டிமுத்து பூஜைக்கு ரெடி பண்ணினான். வாடியில் இருந்து வரும்போது பறித்துக்கொண்டு வந்திருந்த மஞ்சள் பூக்களை முதலாளியிடம் கொடுத்தான். முதலாளி அந்தப் பூக்களை வரங்கி வைத்துக்கொண்டு பொங்கல் பாணையை அடுப்பிலிருந்து இறக்கி, சிட்டிவிளக்கு எரிகின்ற இடத்தருகே வைத்தார். அங்கேதான் பூஜை செய்யப் போகிறார். பூஜை ஆரம்பமாகியது. பூக்களை “ஓம்...ரீக் சுக்லாம் பரதம்...” என்று சொல்லிக்கொண்டு சிட்டி விளக்கருகே போட்டார். தேங்காயை நனைத்துவிட்டுக் கத்தியால் உடைத்தார். சொல்லி வைத்ததுபோல் அது இரண்டாக, அழகாக உடைந்து சிரித்தது. முதலாளிக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். அந்தச் சந்தோஷம் தந்த சுறுசுறுப்பில் அடுத்த காரியத்தை ‘மளமள’ வென்று கவனித்தார். சாம்பிராணி போட்டார். பத்தல் முழுவதும் ஒரே சாம்பிராணி மணம். பத்தலில் எல்லா இடத்திலும் குழியிலும் இறங்கிச் சாம்பிராணி பிடித்தார். சூடம் கொளுத்தினார். எல்லோரையும் சாமி கும்பிடச் சொல்லிச் சொன்னார் : “ம்! சாமி குடும்பிடுங்க!”

சிரிசேனகூட சாமி கும்பிட்டான். விபூதி பூசினான். காதர் தூர ஒதுங்கி நின்றான். சிரிசேன அவனை, “சாமி கும்பிடுங்க. நானா! நா எங்கட தெய்யோவ நெனைச்சி கும்பிட்டது. நீங்க ஒங்க தெய்யோவ அல்லாவை நெனைச்சு கும்புடுங்க நானா...” என்று இழுத்தான். காதர் மறுப்பு சொல்லாமல் அருகில் வந்து தொழுகை செய்தான். அதாவது அவனும் தெய்வத்தை நினைத்துச் சாமி கும்பிட்டான்.

கும்பிடுவது எப்படியும் இருக்கலாம்; எவரும் கும்பிடலாம். ஆனால் கும்பிடுவது அந்த ஒருவனுக்காகத்தானே!

சாமி கும்பிட்டு முடிந்ததும் முதலாளி ஒரு கவனம் பொங்கல் சோற்றை ஒரு மண் மேட்டின் மீது வைத்து, “கா...கா”... என்று சத்தம் போட்டார். எல்லாரும் அங்கும் இங்கும் பார்த்தார்கள். ‘காக்கா வராது’ என்பதில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. ஆனால் ஒரு பத்து நிமிடத்தின் பின்னே ஒரு காக்கா எங்கிருந்தோ வந்து பொங்கலைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பறந்தது. முதலாளி சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்ட பெருமிதம்!... ஆனால் மற்றவர்களோ வியப்பில் நின்றார்கள். நொண்டி முத்து, “அட...பொங்க சோறுண்ணேன் காக்கா வந்திருச்சே...!” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

முதலாளி முதல் முதலாக இள்ளம் உடைக்கும் வேலையை ஆரம்பித்தார். சில நிமிடம் இள்ளங் கூரால் இள்ளம் உடைத்தார். இள்ளம் என்பது கல்லையும் மண்ணையும் கலந்து போட்ட சிமிந்தி போட்டது போல் அமைந்துள்ள ஒரு வகையான பூமி. இதை உடைத்துப் பக்கத்தில் ஓர்களம் அமைத்துக் கொட்டுவார்கள். இதைத்தான் பின்னர் கூடை கூடையாகக் கொண்டு போய்க் கழுவிக்கழுவிப் பார்ப்பார்கள். அதில்தான் மாணிக்கம் கிடைக்கும்.

முதலாளி கொஞ்ச நேரம் வேலை செய்த பின்னர் அவர் அதுவரை பாலித்த இள்ளங் கூரை சின்னத்தம்பி வரங்கிக் கொண்டான். அவன் இள்ளம் உடைப்பதில் சூரன்...சுறு சுறுப்பாக வேலை செய்வான். மற்றவர்கள் மற்ற வேலைகளைச் செய்வார்கள். உடைத்த இள்ளத்தைக் கூடையில் அள்ளுவார்கள், கொட்டுவார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் வேலையை நிறுத்திவிட்டு எல்லாரும் பொங்கல் சாப்பிட்டார்கள். கருப்புட்டிப் பொங்கல். ருசியாக

இருந்தது. நொண்டி முத்து பொங்கல் சாப்பிட்டுக் கொண்டே, “பொங்கல் சாப்பிட மணி இல்லாம போயிட்டானே!” என்று சொல்லிக் கவலைப்பட்டான், மணியத்திற்காக. எல்லாரும் பொங்கல் சாப்பிட்டதும் முதலாளியிடம், “இன்னைக்கிப் பகலைக்குச் சோறாக்க வேண்டியதில்ல... பொங்கல் நெறைய இருக்கு. பகலைக்கு அதை வைச்சுக் கலாம்...” என்று சொன்னான் நொண்டி முத்து. முதலாளி பொங்கல் பானையை எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் பொங்கல் நிறைய இருப்பதைக் கண்டு ‘சரி’யென்றார். அன்று பொங்கல் சோறுதான் பகல் சர்ப்பாடு.

பகல் இரண்டு மணிக்குமேல் நொண்டி முத்து பகல் சாப்பாடாகப் பொங்கலை எல்லோருக்கும் கொடுத்து, பொங்கல் பானையைக் காலி செய்து எடுத்துக் கொண்டு வரடிக்குப் புறப்பட்டான். முதலாளி பத்தலிலேயே இருந்தார்.

நொண்டி நொண்டி ஆடி அசைந்து மெது மெதுவாக நடந்து வந்த நொண்டிமுத்து, வரடி கேட்டைத் திறந்து உள்ளே போனான். வரடிக்கு முன்னால் கீழே தரையில் ஒரு சோகத்துடன் மணியம் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைக் கண்டதும், ‘அட...மணி! இம்புட்டு வெரசா வந்திட்டானே! நா கூட நெனைச்சேன். வர ரெண்டு மூணு நாளு ஆகும்னு’ என்ற எண்ணம் முதலில் கொப்பளித்தது. அதே நேரத்தில் மணியத்தின் முகம் காட்டிய ரேகை அதே மனத்தில் பின்னர் ஒரு கவலையை உருட்டியது. ‘ஏன் இப்புடி கவலையா இருக்கிறான்?’

மணியத்தின் அருகே நொண்டி நொண்டி போனான்.

“ஓ! மணியா? எப்ப வந்த?”

மணியம் சோகத்தை மறைக்கச் சிரித்துக்கொண்டே பேசினான். “இப்பத்தான் வந்தேன். வந்து ஒரு பத்து நிமிசம் இருக்கும். பத்தலுக்கு வரத்தான் இருந்தேன். அதுக்குள்ள நீங்க வந்திட்டங்க!”

“அப்பாவுக்கு எப்படி இருக்கு?”

“இப்ப பரவாயில்ல. மருந்து வாங்கச் சொன்னேன். அம்மர் பாத்துக்குவாங்க. அத்தையையும் பார்த்துக்கச் சொன்னேன்...”

“ஏன் ஓடனே வந்திட்ட? ரெண்டு நாள் இருந்திருக்கலாமே!”

“ஓடனே வராம என்ன செய்ய? வேறு வேலையும் இல்ல இங்கன்னா வேல இருக்கு. அதான் வந்திட்டேன்” என்று பொய்யே சொன்னான் மணியம். நொண்டிமுத்துவிடம் ‘உண்மையைச் சொல்ல இது சந்தர்ப்பம் அல்ல’ என்று தன் மனத்துக்குள் எண்ணிக் கொண்டு சமாளித்தான். ஆனால் நிச்சயம் நாளையோ மறுநாளோ நொண்டிமுத்துவிடம் சொல்லுவான். சொன்னால்தான் அவனுக்கு நிச்சயம் நிம்மதி.

நொண்டிமுத்து காலியான பொங்கல் பானையை மணியத்தின் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, “அட...கொஞ்சம் முந்தி வந்திருக்கக் கூடாதா? இள்ளம் ஓடைக்க இன்னைக்கி காலையில் பொங்க வைச்சோம். பொங்கல்லாம் முடிஞ்சி போச்சி...” என்று கவலைப்பட்டான்.

மணியம் மௌனமாக இருந்தான். தன் பக்கத்தில் இருந்த பொங்கற் பானையை அடிக்கடி ஏக்கத்துடன் பார்த்தான். பொங்கல் பானை காலி; கழுவியும் முடிந்துவிட்டது. இங்கே இருந்திருந்தால் கருப்புட்டிப் பொங்கல் சாப்பிட்டிருக்கலாம். தோட்டத்திற்குப் போனதில் கவலைதான் மிச்சம்! வேலு எங்கே இருக்கிறானோ? என்ன செய்கிறானோ? தோட்டத்துக்குத் திரும்பிப் போவானா?...அவனுக்கு மன தில் நிம்மதியே இல்லை.

“ஏன் மணி பொங்க பானையை அப்புடி பார்க்கிற? பொங்கல் கெடைக்கவேனு கவலையா? கவலைப்படாத!”

இன்னொரு நாளைக்கி ஆக்கித் தாரேன். வர் போவோம்...” என்றான் நொண்டிமுத்து.

மணியம் மௌனக் கோலத்துடன் பதில் சொல்லாமல் தான் கவலைப்படுவது இந்தப் பொங்கல் சோற்றுக்காக அல்ல என்ற உண்மை இப்போதைக்குத் தனக்கு மட்டும் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்ற விந்தையை எண்ணிக்கொண்டே எழும்பி நின்றான்.

நொண்டிமுத்து உள்ளே போனான். மணியமும் அவனோடு போனான். உள்ளே போனதும் நொண்டிமுத்து; சொன்னான்: “ஏன், மணிநாங் கேக்கிறேன்னு கோவிக்காதே! அதை மகளை பார்க்கப் போனியே ஓடனே திரும்பி வந்திட்டியே! இன்னும் ரெண்டு நாள் இருந்திருக்கலாமே!...”

“இருந்திருக்கலாம். ஆனா இருந்து என்ன புரயோசனம்? காலமும் நேரமும் வீணாகிறதுதான் மிச்சம். இங்க இருந்தாலும் வேலயாவது செய்யலாம்...அதான் வத்தேன்.”

“நீ சொல்றதைப் பார்த்தா ஏதோ நடந்திருக்கிற மாதிரி தெரியுது. ஆனா சொல்ல மாட்டேங்கிற. என்னானு சொல்லு மணி! என்கிட்டயுமா சொல்லமாட்ட?”

மணியம் நொண்டிமுத்துவின் நொண்டிக் காலைப் பார்த்தவாறு யோசித்தான்.

10

நொண்டிமுத்துவிடம் வேலு ஓடிப் போனதையும் அதனால்தான் கோபித்துக்கொண்டு வந்ததையும், இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் சொல்லலாம் என்று நினைத்துத்தான் மணியம், அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்

கெல்லாம் சிரித்தே பதில் சொல்லி மழுப்பிப் பார்த்தான். ஆனால் நொண்டிமுத்து 'என் கிட்டயுமா சொல்லமாட்ட? என்று கேட்ட கேள்வி அவன் மறைத்து வைத்திருக்கும் துயர ரகசியங்களை வெளியே கொட்டுவதுபோல் வந்தது. மணியம் யோசித்தான்.' இனியும் ஏன் மறைக்கவேண்டும்? மறைப்பதால் என்ன நன்மை? நடந்தது குடும்ப ரகசியம்தான்... ஆனால் அவனிடம் சொல்லலாம்; அவன் 'அந்நியன் அல்லவே...சொந்தக்காரன்போல் பழகிவிட்டான். அவனிடம் சொல்லாமல் யாரிடம்தான் சொல்ல முடியும்? வேறு யாரிடமும் சொன்னாலும் இந்தத் துயரத்தை ஒரு கதைபோல் கேட்டுப் பதில் சொல்ல யார் இருக்கிறார்கள்? ஆனால் நொண்டிமுத்துவின் இதயம் அவன் கதையைக் கேட்கத் தயாராக இருக்கிறதே?'

மணியம் நடந்ததைச் சொல்லிவிட்டுக் கடைசியாகச் சொன்னான். "அம்மாவும் அப்பாவும் தம்பி ஓடிப்போனதுக்கு என்னய குத்தம் சொன்னதுனால் நா அவங்களுக்கிட்ட சொல்லாம வந்திட்டேன். சுந்தரத்தைப் பார்க்கணுங்கிறது கூட மறந்திட்டேன்."

"அப்ப நீ டவுனுக்குப் போயி சுந்தரத்தைப் பார்க்கவே இல்ல. அவனைப் பார்த்திருந்தா ஒனக்கு ஆறுதல் சொல்லி யிருப்பான். ஆனா நீதான் பெரிய கோவம் புடிச்சிக்கிட்டு அதுக்குள்ள ரெக்கைக் கட்டிக்கிட்டு ஓடியாந்திட்டே. வீட்டோட கோவம்னா சுந்தரத்தோட என்னா கோவம்? அவனைப் பார்த்திருக்கணும் இல்ல..." என்ற நொண்டிமுத்து, "ஆமா! கால்ல இருந்த புண் சொகமாகிருச்சா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே கீழே குனிந்து, அவன் காலைப் பார்த்தான். காயம் ஆறிப்போயிருந்தது.

"கால் காயம் ஆறிருச்சி! ஆனா இப்ப மனசில காயம் வந்திருச்சி. அது எப்ப சொகமாகுமே?" மணியத்தின் குரல், ரொம்பவே குளிர்ந்து போயிருந்தது. குரல் குளிர்ந்திருந்தால் மனம் அழுகிறது என்றுதானே அர்த்தம்!

நொண்டிமுத்து பல்லைக் காட்டிச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான். “இதுக்குப் போயி கவலைப்படுறியே? இது சின்னக் கவலை. சொல்லப் போனா இதெல்லாம் ஒரு கவலையே இல்ல. இதுக்கெல்லாம் கவலைப்படக்கூடாது. மனசு தளரவுடாத! நடக்கிறது நடக்கட்டும்னு மனசைக் கல்லாக்கிட்டு மத்த வேலய கவனிக்கணும்! ஓடிப்போன தம்மி தன்னால வருவான்...கவலைப்படாத. வயிறு காஞ்சா குதிரை புல்லு திங்கும். அவன் எப்படியும் வருவான். இதுக்கெல்லாம் கவலைப்படக்கூடாது. இதுக்கே இப்படி ஆடிப்போனா என் கதைய கேட்டு என்னா சொல்லுவியோ? இந்த நொண்டிக் காலோட நா பட்ட கஷ்டம் வேணானு போச்சி. செத்துப் போவமான்னு கூட நெனைச்சேன். அம்புட்டு கஷ்டம் அந்தக் கதையைச் செல்றேன் கேளு!” என்றவன் குசினிக்குப் போய், அடுப்பில் பீடி பற்றவைத்துக்கொண்டு மணியத்திடம் வந்து சொன்னான்: “பீடி குடிச்சி ஒரு இழுப்பு இழுத்தாத்தான் கதை வரும்...” பீடியை வாயில் வைத்து நாலு இழுப்பு இழுத்துப் புகைவிட்டான். புகை முடிந்தது; கதை வந்தது.

“தோட்டத்து மொதலாளி பண்ணுற அநியாயத்தைத் எதுத்து மொதலாளிக்கு எதிரா தோட்டத்தில வேல செய்யிற ஆளுக எல்லாரும் ஒண்ணு சேர்ந்து ஸ்ட்ரைக் போட்டாங்க. நானும் இன்னும் ரெண்டு மூணு பேரும் சேந்துதான் இந்த ஸ்ட்ரைக்கைப் போட வைச்சோம். எத்தன நாளைக்கி தான் இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்துக்கிட்டி நக்கிறது? இதுனால என் மேல மொதலாளிக்குச் சரியான கோபம். அதோட அவருக்கு என் மேல பழைய கோவம் வேற இருந்திச்சி. அது என்னா கோபம்னா தீபாவளிக்கி புடவை கொடுத்ததை வாங்க வேணாம்னு சொன்னது தான். அந்தக் கதைதான் ஒனக்குத் தெரியுமே? இதையெல்லாம் மொதலாளி மனசில வைச்சிக்கிட்டு அந்த நொண்டிப் பயலோட மத்த காலையும் ஓடைக்கணும்னு சொல்லிக் கிட்டிருந்தானாம் ஒரு நா காம்பராவில இருக்கிற நேரம், ராத்திரி நேரம்,

அஞ்சாறு ஆளுகள அடிக்க அனுப்பியிருக்கான். நல்ல நேரம் இந்தச் சங்கதி தெரிஞ்சி, நா அந்த இருட்டுல நொண்டிக் காலோட நடந்து போயி நாட்டுல தெரிஞ்ச ஆள் வீட்டுல இருந்தேன். ஆனா அங்கயும் நிம்மதியா இருக்க முடியல்ல. காரணம் என் பொஞ்சாதிக்குச் சொகமில்ல. மாசமா வேற இருந்தா...அன்னைக்கி ராத்திரி பூரா தூக்கம் இல்லாம படுத்துக் கெடந்து காலையில் காம்பராவுக்குப் போனேன். இப்படிப் பல கஷ்டம் எனக்கு வந்திச்சி.. இதுக்கெல்லாம் கவலைப்படக் கூடாது. வர்றது வரட்டும்னு இருந்திர வேண்டியதுதான்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

மணியம் யோசித்தான்.

நொண்டிமுத்து பீடியைக் கடைசி முறையாக ‘தம்’ மடித்துப் புகைவிட்டு வீசிவிட்டு, “எனக்கு வேல இருக்கு. சோறாக்கணும். நீ இங்கயே இரு. அவங்க வந்திருவாங்க. நீ போயி தான் என்ன செய்ய போற?” என்று சொல்லிவிட்டுக் குசினிக்குப் போனான். மணியமும் அவன் பின்னால் போனான்.

பத்தலில் வேலை முடிந்து எல்லோரும் வாடிக்கு வரும் வரை மணியம், அங்கேயே வாடியில் தான் இருந்தான். முதலில் இங்கேயே இருக்க அவன் நினைக்கவில்லை. உடனே பத்தலுக்குப் போக வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தான். ஆனால் நொண்டிமுத்துதான் ‘ரெண்டுங் கெட்டான் நேரத்தில போயி என்ன செய்யப் போற? இங்கயே இரு! இப்ப அவங்க வந்திருவாங்க. எனக்கும் பேச்சுத் துணையா இருக்கும். இரு!’ என்று சொல்லி அவனை அங்கே இருக்க வைத்து விட்டான்; அவனும் இருந்தான். நொண்டிமுத்துவுக்குக் குசினி வேலையில் உதவி செய்தான். தேங்காய் துருவினான். காய்கறி நார் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

வேலை முடித்து வந்த முதலாளி அவனைக் கண்டு வியப்படைந்தார். “எப்ப மணி வந்த?”

அவன் வந்ததைச் சொன்னான்.

“நா நெனைச்சேன், நீ வர ரெண்டு முணு நாளு போகும்னு. ஓடனேயே வந்திட்டியே. வந்ததும் நல்லதாப் பேர்ச்சி. நானும் நாளைக்கிப் போகலாம்னு இருக்கேன். நீ தான் எல்லாத்தையும் பார்த்துக்கணும்” என்று சொன்ன முதலாளி அங்கும் இங்கும் பார்த்தார். காதரும் கேட்கருப்பையாவும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இரண்டு பேரும் இனிமேல் தான் மணியத்திடம் சொல்லப் போவதைக் கேட்டாலும் கேட்டு விடுவார்கள். கேட்காவிட்டாலும் பேசுவது காதில் விழுந்தாலும் விழும் என்பதால் மணியத்தைக் தோட்டத்துப் பக்கம் வரச்சொல்லி ரகசியமாக அவனிடம் சொன்னார். “இப்ப முக்கியமான வேல நடக்குது. நீயும் கவனமா பார்த்துக்கணும்! ஒன்னய நம்பிதான் இம்புட்டுப் பணத்தைக் கொட்டியிருக்கேன்.”

மணியத்திற்கு அவர் சொன்னது கோபத்தைத் தந்தாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்தான். ஆனால் மனத்துக்குள் ஆத்திரம்... தன்னைத் தவிர்த்துச் சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, கேட்கருப்பையா, நொண்டிமுத்து, காதர் எல்லோரையும் நம்பாமல் சொன்னது பிடிக்கவில்லை. ‘அவங்களைப் பத்தி இவருக்கென்ன தெரியும்? எங்கயோ பிறந்து எங்கயோ இருந்தவங்கன்னாலும் அவங்க கும்புடுற சாமி வேறன்னாலும் நல்ல மனசு உள்ளவங்க. இவங்கள நல்லா நம்பலாம்...’

“இந்த வேல முடிஞ்சதும் வாடிக்கிப் பக்கத்திலேயே புதுப் பத்தல் போட யோசிச்சிருக்கேன். அதுல சுரங்கம் வெட்டித் தோண்டலாம். அதில கட்டாயம் சான்ஸ் படும். இன்னைக்கிக் காலையில் அந்தப் பத்தல் சொந்தக்காரனோட பேசினேன். சரின்னான். இந்த வேல முடிஞ்சதும் தொவங்க வேண்டியது தான். இந்த வேலதான் இன்னும் பத்து நாள்ல முடியுமே! எல்லாத்துக்கும் ஒன்னயதான் நம்பியிருக்கேன். இதுக்காக மத்தவங்கள நம்பளேனு அர்த்தம் இல்ல! மாணிக்கக் கல்லைக் கண்டா யாருக்கும் ஆசை வரும். நூறு ரூபா பெறுமதியான

கல்லைக் கண்டதும் அதை லட்ச ரூபா பெறுமதியானதுன்னு நெனைச்சி ஆசை எடுக்கச் சொல்லும். இப்புடி எவ்வளவோ நடந்திருக்கு மத்த வாடியில. இங்க அப்புடி நடக்காது. இருந்தாலும் கவனமா இருக்கிறது நல்லது தானே?”

முதலாளிக்கு நம்பிக்கை சொல்லி விட்டு வாடிக்கு வந்தான். அங்கே இருந்த சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, காதர், நொண்டி முத்து. கேட் கருப்பையர் ஆகியோர்களைப் பார்த்ததும். ‘இவர்களையா முதலாளி சந்தேகப்படுகிறார்’ என்ற நினைவுதான் மீண்டும் ஓடியது. மறுகணம் பெர்துவாகத் தான் சொன்னார் என்று நிம்மதியடைந்தான். ஆனால் இப்புடி பொதுவாகச் சொன்னதும் அவர்கள் காதில் விழக் கூடாது என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அன்று இரவு அவன் நினைத்தற்கு மாறாகத் தூங்கும் போது சின்னத்தம்பி, ரகசியமாக, மெதுவாக “மொதலாளி என்ன சொன்னார்?” என்று அவனிடமே கேட்டான். மணியத் திற்குத் ‘திக்’கென்றது. உடனே ‘திக்’கை அடக்கிக் கொண்டு “புதுசா ஒண்ணும் சொல்லல்ல. எல்லாத்தையும் கவனமா பார்த்துக்கன்னு சொன்னார்” என்றான்.

சின்னத்தம்பி பதிலுக்கு, “நீ சொன்னது சரிதான். புதுசா ஒண்ணும் சொல்லல்ல. முந்தி சொன்னதையே தான் சொன்னாரு போல...” என்றான்.

மணியம் விடவில்லை: “ஆமா! மொதலாளி சொன்னது ஒனக்கு எப்புடி தெரியும்?”

“அதர்? நீயும் மொதலாளியும் தேரட்டத்தில பேசினதைப் பார்த்தேன். ஓடனே நெனைச்சேன், ஏதோ சொல்ராருன்னு... அதான் கேட்டேன்.”

மணியம் பெருமூச்சு விட்டான். முதலாளி தப்பிவிட்டார். அவர் பேசினதை மட்டுமே பார்த்திருக்கிறான். பேசியதைக்

கேட்கவில்லை. பேசியதைக் கேட்டிருந்தால் சின்னத் தம்பி புயலாக மாறியிருப்பான்! சந்தேகப்பட்டால் விடுவானா?

காலையில் முதலாளி எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டு நேரத்தோடு பஸ்ஸேறப் போனார். அவருக்கு நோட்டுவரை மணியம் துணைக்குப் போய்விட்டு வந்தான். அதன் பின் பத்தலுக்குப் போனான். அங்கே வேலை மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அவனும் அவர்களோடு வேலையில் இறங்கினான். சின்னத் தம்பியும் காதரும் இள்ளத்தை இள்ளங் கூரால் உடைத்துத் தள்ளித் கொண்டிருந்தார்கள். உடைத்துப் போட்ட இள்ளத்தைக் கூடைகளால் அள்ளி அள்ளி இள்ளத்திற்குப் பக்கத்தில் ஐந்து அடி உயரத்தில் நாலு அடி அகலத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள களத்தில் கேட்கருப்பையாவும் சின்னத்தம்பியும் கொட்டினார்கள். அதில் தான் இள்ளத்தைக் கொட்டவேண்டும். இந்த இள்ளத்தைப் பின்னர் கூடைகூடையாக இருபத்தியொரு கூடையென்றும், பதினொரு கூடையென்றும் தூக்கிக்கொண்டு போய் ஆற்றில் கழுவுவார்கள் அரிப்பார்கள். ஆற்றில் இள்ளத்தைக் கழுவுவதற்கும் அரிப்பதற்கும் கல்லரிக்கும் கூடை தனியாக இருக்கிறது. அதில் இள்ளத்தை அள்ளிக் கழுவும்போது ஆற்றில் மண்ணெல்லாம் ஓடிவிடும்! மண்ணெல்லாம் போனதும் பொடிப் பொடிக் கற்கள் மட்டும் கூடையில் தங்கி நிற்கும். அதையும் அரித்து அரித்துப் பார்த்தால் மர்ணிக்கக் கல் இருக்குமாம்!

உடைத்துப் போட்ட இள்ளத்தை, கூடை கூடையாக அள்ளி அள்ளிக்கொண்டு போய்க் களத்தில் மணியம் கொட்டினான். இதில் அவனுக்கு இடைவிடாத வேலை. சிறிது ஓய்வென்றால் முப்பது தரம் கூடைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கொட்டிய பின்னர்தான். அப்போதுதான் ஹாய்யாகச் சில நிமிடங்கள் 'ஓய்' வெடுப்பான்.

மணியம் கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும்போது அவன் மனம் ஏதேதோ எண்ணுகின்றது; நினைக்கின்றது! அதையெல்லாம் அவனால் வெளியே சொல்ல முடியுமா? சொன்னால் ஆசை பிடித்தவன் என்பார்கள். பேராசை பிடித்தவன் என்றும் சொல்வார்கள். ஆனால் அவைகள், அவன் நினைப்பவை பேராசையல்ல... கனவுகள், ஆசைக் கனவுகள். அவைகள் நனவாக மாணிக்கக் கல் கிடைக்க வேண்டும். மாணிக்கக் கல்லும் பெரிய தொகையில் விற்கக் கூடியதாகக் கிடைக்க வேண்டும். நீலநிறத்திலோ புஷ்ப ராகமோ கிடைத்தால் போதும். அவன் பங்கிற்கு நியமான ரூபாய் கிடைக்கும்.

‘இந்தத் தடவை கல் கிடைத்து பங்குத்தொகை நியமான தொகையாகக் கிடைத்தால் அம்மாவுக்கு ஒரு சேலை வாங்க வேண்டும். அப்பாவுக்கு வேட்டி...தம்பி தங்கைகளுக்குச் சட்டை...அரிசி...பருப்பு...காய்கறி. லச்சிமிக்கு ஒரு சேலை. சேலைக்கு ஏற்ற ரவுக்கை. தான் போட்டுக் கொள்ள சேட்... மீதிப்பணத்தில் சுந்தரத்தைக் கேட்டு ஏதாவது ஒரு வியாபாரம். அதன் பின்னர் லச்சிமியின் கழுத்தில்... மணியத் தின் மனம் ஆசை வலையைப் பின்னியது. அவன் உடைத்த இள்ளத்தைக் கூடையால் அள்ளிக் களத்தில் கொட்டும் ஒவ்வொரு தடவையும் ‘பெறுமதியான மாணிக்கக் கல் இதில் இருக்குமோ? இருந்தாலும் இருக்கலாம்!’ என்று நினைத்துக் கொண்டே கொட்டினான்.

மணியம் மட்டுமல்ல, எல்லோரும் அப்படித்தான் நினைத்துக்கொண்டார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கனவுகள் இருக்கத்தானே செய்யும்! நொண்டிமுத்து வாடியில் இருந்து கொண்டு யோசித்தான். சின்னத்தம்பி, காதர் ஆகியோர் இள்ளத்தை உடைத்துக் கொண்டே தங்கள் தங்கள் கனவுகளைக் கண்டார்கள். சின்னத்தம்பி கல்யாணம் கட்ட வேண்டும் என்று யோசித்தான். பெண்ணும் பார்த்து விட்டான்; தாலி கட்ட வேண்டியதுதான் பாக்கி. சிரிசேன வும் கேட்கருப்பையாவும் கூட யோசித்தார்கள். இங்கே

இப்படியிருக்க அங்கே டவுனில் முதலாளி கோயிலுக்கு நேர்த்திக்கடன் வைத்து வேண்டினார். ஆசை அவரை விடுமா? புத்தம் புதுக் கார் வாங்குமளவுக்கு மாணிக்கக் கல் வரவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்! ஆனால் என்ன கிடைக்கும் என்பது இன்னும் பத்து நாளில் தெரிந்துவிடும். பத்து நாள்தான் இந்த வேலை.

“நாளையில இருந்துதான் உசர் போற வேல இருக்கு! மூணு நாளைக்கித் தண்ணியில நிக்கணும்...” என்று சொல்லிக் கொண்டே வாடிக்குள்ளே நுழைந்தான் சின்னத் தம்பி. அவனைத் தொடர்ந்து கேட் கருப்பையா, காதர், சிரிசேன, மணியம் ஆகியோர் நுழைந்தார்கள்.

கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னர்தான் வேலை முடிந்து ஆற்றில் குளித்துவிட்டு வருகிறார்கள் அவர்கள். இன்றோடு இள்ளம் உடைக்கும் வேலை முடிந்துவிட்டது. கிட்டத்தட்ட ஏழு நாட்கள் இள்ளம் உடைக்கும் வேலைதான். உடைத்த இள்ளத்தைக் களத்தில் கொட்டினார்கள். அந்த வேலையும் முடிந்துவிட்டது. இனி அதைக் கூடையில் அள்ளி, அள்ளிப் பக்கத்தில் ஓடும் ஆற்றுக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போய், கழுவி அரிக்க வேண்டும்! கணுக்கால் அளவு தண்ணீரில் நின்று கொண்டு குனிந்து கூடையைக் கழுவி, மண்ணெல்லாம் ஆற்றோடு போனதும், கூடையில் மிஞ்சுகின்ற கற்களை அரித்து அரித்து மாணிக்கம் தேடுவது லேசான வேலையா?

பகல் சாப்பாடு நேரம் தவிர மற்ற நேரமெல்லாம் பகலில் தண்ணீரில் நிற்க வேண்டும் நின்று கொண்டுதான் வேலை செய்யலாம், செய்ய வேண்டும். தண்ணீரில் நின்று கால்கள் மெதுவாகிச் சேற்றுப் புண் கால் விரல் இடுக்கில் வந்து ‘அரி அரி யென்று அரித்துவிடும். இந்தக் காலத்தில் வெறும் பூமியில் கால் வைக்கும் போது ‘விண்’ ‘விண்’ என்று வலிக்கும். நடக்கக் கூட முடியாது. தண்ணீரில் நிற்பதால் உடம்பில் உள்ள உறுதிபலம் எல்லாம் தண்ணீரில் கரைந்தது போன்ற உணர்வு. கால்தான் இப்படியெல்லாம் மாறும்

என்றால் முதுகு அதைவிட மோசமாக மாறி வலிக்கும்... இந்தத் தண்ணீரில் குனிந்து குனிந்து கழுவி அரிக்கும் போது முதுகு வலி கண்டுவிடும். இரவெல்லாம் தூங்க முடியாது. பொல்லாத வேலை...

இந்த வேலையை மணியமும் சின்னத்தம்பியும் தான் செய்வார்கள். கல்லரிப்பதற்கு ஒரு திறமை, ஒரு கவனம் தேவை. இல்லாவிட்டால் சிறு சிறு பெறுமதியான மாணிக்கக் கற்கள் ஆற்றோடு போய்விடும். கவனமாகக் கண்ணுக்கு எண்ணெய்விட்டு விழித்துக் கொண்டு வேலை செய்ய வேண்டும். நாளை மணியமும் சின்னத்தம்பியும் ஆற்றில் இறங்கி விடுவார்கள். மற்றவர்கள் களத்திலிருந்து இள்ளத்தைக் கூடையில் தூக்கிக் கொண்டு வருவார்கள்.

“நாளைக்குத்தான் உசர் போற வேல...! என்ன செய்ய? செஞ்சுதானே தீரணும்!” என்று நொண்டிமுத்துவிடம் சொன்ன சின்னத்தம்பி, “மேலெல்லாம் ஒரே வலி! உசர் போற மாதிரி வலிக்குது. இதில வேற நாளைக்கி தண்ணியில நிக்கணும்! இன்னைக்கி ராத்திரி கொஞ்சம் போட்டாத்தான் காலையில் வேல செய்யலாம். கருவாடு பொறிச்சி வைங்க! போட்டாதான் தூங்கலாம்” என்றான் ரகசியமாக. அவன் வாயில் இப்போதே எச்சில் ஊறுவது போல் இருக்கிறது. கருவாடு பொறியல் என்றால் அவன் வாயில் எச்சில் ஊறத்தான் செய்யும்.

நொண்டிமுத்து, “அப்படின்னா நமக்குக் கொஞ்சம் கெடைக்கும் தானே? நமக்குக் கெடைச்சாதான் கருவாடு பொறிச்சி வைப்பேன்! எனக்கும் கெடைக்கும் தானே?” என்றான் ஆசையோடு.

“இன்னைக்கி எல்லாத்தையும் குடிச்சு வைக்கப்போறேன். நம்ம மணியமும் குடிக்கணும்.” சின்னத்தம்பி அப்போதே குடித்தவன் போல் பேசினான்.

மணியத்திற்கு அவர்கள் பேசிக் கொண்டது காதில் விழுந்தது. அப்படியென்றால் இன்று ஒரே கூத்தும் கும்மாள

மும்தான். அதில் அவன் கலந்து கொள்ள மாட்டான். அவனையும் குடிக்கச் சொல்லப் போகிறானாம் சின்னத்தம்பி. அது நடக்காது. அதையும் பார்த்து விடுவோமே!' என்று தனக்குள் சவால்விட்டுக்கொண்டே மணியம் யோசித்தான். சின்னத்தம்பியைக் குடிப்பதற்காகக் குற்றம் சொல்ல முடியாது. பகலெல்லாம் மண்ணோடு போராடுகிறான். நாளை தண்ணீரில் நின்று வேலை செய்வான். மூன்று நாளைக்கு அந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டும். உடம்பு அசந்து போகத்தானே செய்யும்!

“உடம்பு அசந்து போனார் கொஞ்சம் போட்டா போதும். வலியெல்லாம் ஓடும். காலையில நல்லா வேல செய்யலாம்” என்று அதற்கு யோசனை சொல்லுவான். அவனும் மற்றவர்களும் குடிப்பதற்காக சாராயப் போத்தல் முதலாளியே வாங்கி அனுப்புவார். இங்கே மட்டுமல்ல, எல்லா வாடிகளிலும் இதே கதைதான். இரண்டு நாளைக்கு முன்னர் தான் முதலாளி, டிக்கடை நாயரிடம் போத்தல் அனுப்பி வைத்திருந்தார். அதைக் கண்டதும் சின்னத்தம்பிக்கு ரொம்பவே உஷார் வந்தது. ‘குடிக்கப் போறேன், குடிக்கப் போறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தான். இன்று இரவு அது முடியும் போல் இருந்தது.

இரவு, முன்னரே பேசிக் கொண்டது போல் சின்னத்தம்பி சாராயம் குடிக்க ஆரம்பித்தான். அவன்தான் இதை ஆரம்பித்து வைத்தான். சிரிசேனவும், சின்னத்தம்பியும், கேட்கருப்பையாவும், நொண்டி முத்துவும் சேர்ந்து ஒன்றாகத் தாளம் போட்டார்கள். நொண்டிமுத்து, கருவாடு வாசம் முக்கை முட்டப் பொறித்து வைத்திருந்தான். சின்னத்தம்பி நன்கு பொறித்தக் கருவாட்டுத் துண்டைக் கடித்துக் கொண்டே குடித்தான். காதரும் மணியமும் தொடவே இல்லை. காதர் ஒரேயடியாகக் குடிக்கமாட்டான் என்று சொல்ல முடியாது. எப்போதாவது குடிப்பான். அது யாருக்கும் தெரியாது இப்படிப் பல பேருக்குத் தெரிகிற மாதிரி குடிக்க வர மாட்டான். அதைப் பற்றிப் பேசவும் கூடாது.

சின்னத்தம்பி குடித்துக் கொண்டே மணியத்தையும் காதரையும் குடிக்கச் சொன்னான். “மணி! கொஞ்சம் குடியேன்! அப்பதான் நாளைக்கித் தண்ணியிலே வேல செய்யலாம், வா...மணி!” குடிகாரனுக்கே உரிய குரலில்...கெஞ்ச ஆரம்பித்தான் சின்னத்தம்பி. “ஏய்! காதர்! நீயும் குடி வா, வா!”

“வேணாம்” என்று மறுத்தான் காதர்.

“சும்மா குடி காதர்! என்னமோ குடிக்காதவன் மாதிரி இல்ல நடிக்கிற. கொஞ்சம் குடி!”

காதர் யோசித்தான். தான் குடிப்பது இங்கே எல்லோருக்கும் தெரியும். இதில் என்ன ஒளிவு மறைவு? குடிப்பேரம். கொஞ்சம் குடித்தாலும் நல்லது தான்... நாளைக்குக் சஷ்டமான வேலை...அவனும் கொஞ்சம் குடித்தான். ஆனால் மணியம் குடிக்கவே இல்லை. அவனைக் குடிக்கச் சொல்லிச் சின்னத்தம்பி தோல்வி கண்டான். மணியம் பேசாமல் படுத்து விட்டான். தூக்கம் வரவில்லை. இப்போதைய சந்தர்ப்பத்தில் படுத்திருப்பது நிம்மதியானது. அங்கே அவர்களோடு இருந்தால் குடிக்கச் சொல்வார்களே!

சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, நொண்டிமுத்து ஆகியோர் கூடுதலாகப் போட்டு விட்டார்கள். காதர் அளவோடு நிறுத்திக் கொண்டான். நேரம் செல்ல செல்ல அவர்கள் தடுமாறினார்கள். வாய் பிதற்றத் தொடங்கினார்கள்.

சின்னத்தம்பி சிரிசேனைவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு “சிரிசேன பொம்பளையா இருந்தா நான்தான் அவனைக் கட்டுவேன். இவன் மேல எனக்கு ரொம்ப ஆசை” என்று கொஞ்சினான்.

நொண்டிமுத்து, “எனக்கு என் பெஞ்சாதி மேல ஆசை தான். ஆனாலும் ரெண்டு பேரும் தனித்தனியா தான்

படுப்போம். அவ வேற எடத்தில்...நர் வேற எடத்தில். ஏன் வேறயா படுத்தோம்னா ஒன்னா படுத்தா புள்ள பொறக்கு தாம். அதான் வேறயர்...அதுனால வேற வேறயா படுத்திருப்போம். ஆனா கொஞ்சக் காலத்தில் பார்த்தா வீட்டில புள்ள பொறக்கும்...ஏன்? அதான் இருட்டுல ரெண்டு பேரும் ஒன்னா படுப்போமே! எல்லாம் சொல்றதோட சரி.”

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

மணியத்தின் காதில் அவர்கள் பேசியது விழுந்தது. ஆனால் அவன் மௌனமாக இருந்தான். அவர்களைப் படுக்கச் சொல்லவும் நினைக்கவில்லை. ஆட்டம் போட்டு ஆடி அசந்து அவர்கள் வரட்டும் என்றிருந்தான். காதரும் அவர்களுக்கு முன்னே படுத்துக் கொண்டான். மற்றவர்கள் உள்ளே குசினியில். அங்கே நொண்டிமுத்து பேசுவது கேட்டது, “மணித் தம்பி தூங்குதா? தூங்கட்டும். தம்பி குடிச்சி இருக்குமா? குடிக்கக் கூடாது. நாங்கதான் குடிச்சி கெட்டுப் போனோம்னா தம்பியும் கெட்டுப் போகணுமா? தம்பி குடிக்கக் கூடாது! சின்னத்தம்பி, மணித் தம்பிக்குக் குடுக்காத!”

மணியம் படுக்கையில் இருந்துகொண்டே பெருமிதம் அடைந்தான். தன் மீது நொண்டிமுத்து எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான்! தான் குடித்தாலும் அவன் குடிக்கக் கூடாதாம். அவன் குடிக்கிறான். குடிக்கட்டுமே! கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறான். குடிக்கட்டுமே! அதில் அவர்களுக்கு இன்பம், திருப்தி. தடை செய்யக்கூடாது.

மணியம் தன்னை மறந்து தூங்கினான். சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, கேட் கருப்பையா நொண்டிமுத்து எல்லோரும் ஆட்டம் போட்டு முடிந்து தூங்க வந்ததும் தெரியாமல் தூங்கிப் போனான்.

ஆற்றில் கணுக்கால் அளவு தண்ணீரில் நின்றுகொண்டு கல்லரிக்கும் வேலை ஆரம்பமாகியது. நொண்டிமுத்துவைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் மும்முரமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். மணியமும் சின்னத்தம்பியும் ஆற்றில் இறங்கி விட்டார்கள். மற்றவர்கள் வெளியே இருந்தார்கள்! யார் எங்கே இருந்தால் என்ன? வேலைதானே முக்கியம்! வெளியே இருப்பவர்கள் அசந்தால் தண்ணீரில் இருப்பவர்கள் காத்துக் கிடக்க வேண்டி வரும். தண்ணீரில் நிற்பவர்கள் அசந்தால் வெளியே இருப்பவர்கள் காத்துக் கிடக்க வேண்டி வரும். எல்லோரும் இணைந்தால் வேலை நடக்கும்.

மணியம் தண்ணீரில் நின்றுகொண்டு வேலை செய்தான். இள்ளக் கூடையை அலசும்போது மண்ணெல்லாம் ஆற்றில் நிறம் போட்டுக் கரைந்துகொண்டே ஓடியது. மண் போனதும் கற்கள் மட்டும் கூடையில் இருக்கும். அதையும் பலமுறை ஆற்றில் 'அரி' 'அரி'யென்று அரித்தான். இது வேசான வேலையல்ல. தோள்பட்டை இரண்டும் கழன்று போனாலும் போகும். கால்கள் மரத்துப் போகும் பொல்லாத வேலை...

மணியத்திற்கு விசித்திரமான எண்ணங்கள் வந்து வந்து போகின்றன. கல்லரிக்கும்போது தண்ணீரில் நனைந்து கிடக்கும் சிறுசிறு பொடிக் கற்களைப் பார்க்கும்போதுதான் இந்த விசித்திரமான எண்ணங்கள். ஒவ்வொரு கூடையையும் அரிக்கும்போதும், மணியத்திற்கும், 'மாணிக்கக் கற்கள் இதிலிருந்து வருமோ? அதிலிருந்து வருமோ?' என்ற நினைவும் வந்துபோகின்றன. சிலநேரத்தில் சில கூடைகளைப் பார்க்கும் போது அதிலிருந்த அத்தனை கற்களும்...மாணிக்கக் கற்களானால் - ஓ! இந்த உலகத்தையே விலைக்கு வாங்கலாமே! இப்படி ஒரு கற்பனை வருகிறது. விசித்திரக் கற்பனை! அதை நினைக்கும்போது சிரிப்புத்தான் வருகிறது.

வயிறு கஞ்சிக்கு அழும்போது கொண்டை பூ கேட்ட தாம்...அவன் சுதையும் அதுதான் ஒரு கல் கிடைத்தால்

போதுமென்றே உயிரைக் கொடுக்கிறார்கள். இவனோ கூடையில் உள்ள அத்தனைக் கற்களும் மாணிக்கக் கற்களாக இருக்க வேண்டுமாம்...ஓ! எத்தனை ஆசை! எத்தனை ஆசை! ஆசைப்படுவதில் மனித மனதிற்கு கஞ்சத்தனமே இல்லை! தாராளம்! ரொம்பவே தாராளம்! பிறகு அவனாக நினைத்துக் கொண்டான். ஒரே ஒரு கல் கிடைத்தால் போதும் என்று நினைத்தான். 'ஒரு மாணிக்கக் கல் போதும் தானே! கடவுளே நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும்...எத்தனை நாட்கள்! எத்தனை மாதங்கள்...எத்தனை எத்தனை இரவுகள், பகல்கள்...இந்த மண்ணை நம்பி உழைக்கிறார்கள். மண்ணை நம்பினால் மானம் போகாதாம்! இம்முறையும் மானம் போகாமல் இருந்தால் போதும். அந்த நம்பிக்கையில் உழைக்கிறான் அவன். அவன் மட்டுமா? அத்தனை பேருமே உழைக்கிறார்கள்...இந்த முறையாவது ஒரு மாணிக்கக் கல் கிடைக்காதா?'

மூன்று நாள் முடிந்து நாளாவது நாள் பகல் வரை வேலை நடந்தது. கடைசி ஐந்து ஆறு கூடையைக் கழுவி, அரிக்கும்வரை, பெரிய தெர்கைக்கு விற்றுப் பணம் தேடக் கூடிய மாணிக்கக் கற்கள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையே இருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு. இதுவரை கழுவி அரித்ததில் அம்பது நூறுக்குப் போகக்கூடிய பொடிப் பொடிக் கற்கள் மட்டுமே கிடைத்திருந்தன. எல்லோரும் பயந்து பயந்து வேலை செய்தார்கள். இந்த முறையும் ஏமாற்றம் என்றால் பயம் மட்டுமல்ல, கவலையும் வரத்தான் செய்யும். முதலாளி ரொம்பவே கவலைப்படுவார்.

கவலையுடன் வேலை செய்தார்கள் அத்தனை பேரும். நொண்டிமுத்து வாடிக்குப் போகாமல் காலைத் தேத்தண்ணி கொண்டு வந்ததில் இருந்து அங்கேயே இருந்தான். பகல் உணவு சமைக்கக்கூடப் போகவில்லை. கேட்டதற்கு, "இம்புட்டு கஷ்டப்பட்டுப் பத்தல் தோண்டி இன்னம் ஒடைச்சி கடவுளை வேண்டிக் கல்லரிச்சி ஒண்ணுமே இல்லேன்னா சோறாக்க கை வருமா?" என்று சொன்னான். மற்றவர்கள்

பதில் பேசவில்லை. இன்று பட்டினி தானோ? அதைப்பற்றி யாரும் கலைப்படவே இல்லை. அவர்கள் கவலையெல்லாம் கடைசிக் கூடையிலாவது மாணிக்கக் கல் கிடைக்க வேண்டும்! கிடைக்குமா?

கடைசிக் கூடைக்கு முதல் கூடையில் உள்ள இள்ளத்தைக் கழுவி அரித்தபோது 'பள' 'பள'வென்று ஜொலித்த நீல நிறக் கல் மணியத்தின் கையில் கிடைத்தது. அத்தனை பேரும் அவனைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள். எல்லோரிடமும் திடீரென்று ஒரு பரபரப்பு, ஒரு மகிழ்ச்சி. எல்லோருடைய முகமும் பிரகாசமாகியது. எல்லோர் மனத்திலும் ஒரு நம்பிக்கை...இதில் நிச்சயம் பெரிய தொகை கிடைக்கும்...

எல்லோரும் அந்தக் கல்லை வாங்கித் தங்கள் கைகளில் வைத்தும் சூரிய வெளிச்சத்தில் பார்த்தும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். நொண்டிமுத்து ஊனக் காலோடு ஆடினான்... சந்தோஷம் அவனுக்கு! இருக்காதா அவனுக்கு? எத்தனையோ மாதம் உழைத்ததற்குக் சம்பளம் அந்தக் கல்லில் தானே இருக்கிறது! சிரிசேனவும் சின்னத் தம்பியும் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு ஒருத்தரை ஒருத்தர் கொஞ்சியவாறு ஆடினார்கள். அவர்களுக்கும் சந்தோஷம்!

கடைசிக் கூடையையும் கழுவி அரித்துப் பார்த்துவிட்டு எல்லோரும் வாடிக்குத் திரும்பினார்கள். வரடிக்குத் திரும்பிய கொஞ்ச தேரத்திலேயே, டவுனுக்குப் போக வரடியைப் பூட்டிவிட்டு, எல்லோரும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அப்போதே முதலாளி வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும் என்று துடித்தார்கள். கல் கிடைத்தால் இரவு தங்கவே கூடாது. கல் கிடைத்தது யாருக்கும் தெரியக்கூடாது. ரகசியமாக இருக்கவேண்டும். கல் கிடைப்பதிலும் ரகசியம். அதை விற்பதிலும் ரகசியம்—சொல்லப் போனால் இந்தக் கலுகங்கை வாழ்க்கையே—அந்த உலகமே ஒரு ரகசியம் நிறைந்ததான்.

கையில் மாணிக்கக் கல் கிடைத்தபோது இருந்த உற்சாகம், நம்பிக்கை, தெம்பும் மாணிக்கக்கல்லை மாணிக்கக் கல் வியாபாரிகளிடம் காட்டிக் கொண்டிருந்தபோது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்தது மணியத்திற்கு. இது அவனுக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதல்ல. எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டதென்றுதான் சொல்லவேண்டும் ஆனால், ஒருத்தரும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. முதலாளிக்கும் மனம் ரொம்பவே தளர்ந்து விட்டது. அவர் நினைத்தது ஒன்று. நடக்கப் போவது ஒன்று போல் இருந்தது இதற்குப் பின்னரும் மனம் தளராமல் என்ன செய்யும்?

யாருமே யாருக்குமே ஆறுதல் சொல்ல முடியவில்லை. எல்லோரும் தவித்தார்கள். முன்பெல்லாம் ஒருத்தருக் கொடுத்தார் ஆறுதல் சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள். மணியத் திற்கு ஒன்று என்றால் நொண்டிமுத்து ஆறுதல் சொல்லுவான். நொண்டிமுத்துவிற்கு ஒன்று என்றால் மணியம் சொல்லுவான். முதலாளிக்கு ஒன்று என்றால் மணியம் சொல்லுவான். இப்படி ஒருத்தருக்கொடுத்தார் துணையாக இருந்தார்கள். இன்று இப்போது யாருக்கு யார் துணை? எல்லோருமே இன்று துணை இழந்துவிட்டதுபோல் சொந்தக் காலே இல்லாத உணர்வுடன் நொண்டியாகிவிட்டார்கள். எந்த நொண்டி எந்த நொண்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்க முடியும்?

மணியம் ரொம்பவே தளர்ந்து போய்விட்டான். தளர்ச்சி உடம்பிலும் இருக்கலாம்; உள்ளத்திலும் இருக்கலாம். இவனுக்கோ அது இப்போது உள்ளத்தில்தான். முதலாளியை விட அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டவன் போல் இருந்தான்.

தன்னால் இனி எப்படி வாழ முடியும் என்றுகூட யோசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கைமீதே நம்பிக்கை இல்லாமல், இப்போது எந்த நம்பிக்கையில் வாழ்வது என்று தவித்தான். இந்த நேரத்தில்தான் சுந்தரத்திடம் போட்ட சபதம்கூட ஞாபகத்திற்கு வந்தது. சபதமா அது? அன்று சபதம்...இன்று இப்போது அது சபதமாக இருக்க வில்லை. தன்னால் முடியாத ஒன்றாக, செய்ய முடியாத காரியமாக ஆகிவிட்டது. யானை தன் தலையில் தானே மண்ணைப் போட்டுக்கொள்வதுபோல் வாயை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடியாமல் சொன்ன வார்த்தைகள்...சபதம் என்ற போர்வையில்! கலுகங்கையில் கல்லு தேடி, அதை வித்துக் காசு தேடி நல்ல உடுப்போட தோட்டத்துக்குப் போவேன். ஒரு கை பார்ப்பேன்...லச்சிமிக்குச் சேலை, ரவிக்கை, அப்பர்வுக்கு வேட்டி, அம்மாவுக்குச் சேலை. தம்பி தங்கைகளுக்குச் சட்டை...அரிசி பருப்பு...'

அவனுக்கு அழகைதான் வந்தது. ஆனால் அழமுடியாமல் நேற்று பஸ்ஸில் கேட்ட சிரிப்பு தடுக்கியது. நேற்று அதிகமாகவே சிரித்து விட்டார்கள். கல்லை விற்றுக் காசு வாங்குவதற்குள் ஆட்டம் போட்டார்கள். கலுகங்கையில் இருந்து பஸ்ஸேறி முதலாளி வீட்டுக்கு வந்தவர்கள், பஸ்ஸில் வழி நெடுக ஏதேதோ சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். மாணிக்கக் கல் மணியத்தின் கையில் இருந்தது. அவனும் நொண்டிமுத்துவும் பஸ்ஸில் தனியாக ஒரு இடத்தில் அடுத்தடுத்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சின்னத்தம்பி, கேட்கருப்பையா, காதர், சிரிசேன எல்லோரும் வேறு இடத்தில் ஒன்றாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள்தான் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

நொண்டிமுத்து மணியத்திடம் அடிக்கடி, "என்னத்துக்கு இந்த பயல்க சிரிக்கிறானாக! இப்புடி சிரிக்கிறது சரியில்லியே? போற காரியம் சரி வராம போகுமே! கழுக்கமா எந்த வேலயும் செய்யணும். இவனாக என்னடர்ன்னா இப்படி பஸ்ஸில நாலு பேரு பார்க்க பல்ல இளிச்சிட்டு வரானாக. இதெல்லாம்

சரியில்ல. பார்க்கிறவன் என்னா நெனைப்பான்? திமிரு புடிச்சவன்கன்னு நெனைப்பான்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்.

மணியம் பதில் சொல்லாமல், அவர்களைக் கண்டிக்காமல், அப்படி அவர்களைக் கண்டித்தால் அவர்களுக்கும் தனக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் உறவு இருப்பதை வெளிக் காட்டுவது போலாகும் என்பதால் பேசாமல் இருந்தான்.

பஸ் சிறிது ஓய்வுக்காக ஒரு இடத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. எல்லோரும் இறங்கினார்கள். அப்போது நொண்டிமுத்து பஸ்ஸில் சிரித்துக் கும்மாளம் போட்டு வந்தவர்களைப் பஸ்ஸுக்கு வெளியே கண்டித்தான். "என்னப்பா காணாத கண்ட மாதிரி சிரிக்கிறீங்க? பேசாம கம்னு வருவீங்களா? சத்தம், போட்டுக்கிட்டு வாரீங்களே! பார்க்கிறவன் என்ன நெனைப்பான்! சத்தம் பேர்டாமாச் சிரிக்காம வாங்க..."

உடனே சின்னைத்தம்பி, "அப்ப சிரிக்கவே வேணாங்கிறீங்களா?" என்று கேட்டான். "அட, நா சிரிக்க வேணாமனு சொல்லல்ல! எல்லர் வேலயும் முடிஞ்சேன்ன சிரிங்க! சத்தம் போட்டுச் சிரிங்க...அதுவரைக்கும் கம்னு வாங்க..."

மணியம் மௌனமாக இருந்தான். நொண்டிமுத்து அவனருகே வந்து உட்கார்ந்தான். ஆனால் மற்றவர்களின் சிரிப்பும் பேச்சும் இல்லாமல் போய்விட்டது என்று சொல்ல முடியாது. மீண்டும் சிரித்தார்கள் பேசினார்கள் என்றாலும் இரண்டும் முன்பைவிட குறைந்துதான் இருந்தது. அதுகூட நொண்டிமுத்துவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. "கழுதைக்கு என்ன சொன்னாலும் எம்புட்டுச் சொன்னாலும் கழுதை கழுதை தான். குதிரை குதிரைதான்..." என்று முணு முணுத்துக் கொண்டே வந்தான்

பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி முதலாளி வீட்டுக்குப் போன போது, இரவு மணி பத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. முதலாளி

அப்போது சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். இவர்கள் வந்ததைக் கேள்விப் பட்டதும், அரைகுறையோடு சாப்பிட்டதை முடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார். இவர்கள் எல்லோரையும் ஒன்றாக, அதுவும் இருட்டு நேரத்தில் பார்த்ததும், 'சான்ஸ் பட்டுதான் வந்திருக்காங்க' என்று நினைத்துக்கொண்டார். அவர்களோடு ரகசியமாக வீட்டில் உள்ளவர்களுக்குக் கூடத் தெரியாமல் கதைத்தார். வீட்டுக் கதவை இறுகச் சாத்தினார். இனி யார் தட்டினாலும் பகலிலும் இரவிலும் திறக்கவே மாட்டார். இனி கதவு திறப்பது மாணிக்கக் கல் விற்ற பின்னர்தான்.

மணியத்திற்கும் மற்றவர்களுக்கும் முதலாளி வீட்டிலேயே சாப்பாடு கொடுக்கப்பட்டது. அன்று இரவு எல்லோரும் அங்கேயே தங்கும்படியும் முதலாளி சொல்லி விட்டார். அது மட்டுமல்ல கல் விற்கும் வரை அவரின் வீட்டை விட்டு வெளியே போகமுடியாது அங்கே தான் சாப்பாடு, படுக்கை எல்லாமே அவர்களுக்கு!

முதலாளி 'லைட்' வெளிச்சத்தில் கல்லை, தன் மனம் எந்த எந்தக் கோணத்தில் பார்க்கவேண்டும் என்று விரும்பியதோ, அந்த அந்தக் கோணத்தில் பார்த்துப் பார்த்து யோசித்தார். சில லட்சத்திற்கு அதை விற்கலாம் என்று நம்பினார் அவர். சில லட்சத்திற்கு விற்றால்தான், அவருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எல்லோருக்கும் திருப்தியான தொகையும் திருப்தியும் கிடைக்கும்

அன்று இரவு யாருமே தூங்கவில்லை. எல்லோருடைய உடலும் படுக்கையில் கிடந்ததே தவிர உள்ளம் எங்கெங்கோ சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது. முதலாளி தூங்கவே இல்லை. சாதாரண நாட்களில் பதினொரு மணி வரை தூங்காதவர் கல்லு கிடைத்ததுமா தூங்கப் போகிறார்? இரவெல்லாம் அவருக்கும் கனவுகள்...கற்பனைகள்...ஆயிரம் எண்ணங்கள். விடிந்ததும் காலையில் ஒரு மாணிக்க வியாபாரி

யிடம் கல்லை விற்பதற்காகப் போவதற்கு நினைத்திருந்தார்கள்.

ஆனால் விடிந்ததும் மாணிக்க வியாபாரிகள் புத்தம் புதிய கார்களில் முதலாளியின் வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார்கள். அதுவரை அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்த ரகசியம் சந்தைப் பொருளாகியது. சிலர் தங்களுக்குள் 'குசுகுசு'த்தார்கள். இன்னும் சிலர், "முதலாளிக்குச் சான்ஸ் பட்டிருக்கலாம். அதான் கதவ மூடியே வைச்சிருக்காரு..." என்று பேசிக்கொண்டார்கள். தங்களின் வேலை வெட்டியைப் விட்டு முதலாளி வீட்டுக்கு வருவோரையும் போவோரையும் மாணிக்க வியாபாரிகளின் கார்களையும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். மாணிக்கக் கல்லை என்ன விலைக்கு விற்கிறார்கள் என்பதை அறிய வருமானவரி அதிகாரிகளை விட ஆவலாய் நின்றார்கள்.

முதலாளி வீட்டை விட்டு வெளியே வரவே இல்லை. மணியத்தையும் மற்றவர்களையும் கூட வெளியே விடவே இல்லை. யாராவது ஒருத்தர் வெளியே போனால் என்ன நடக்கும்? வெளியே உள்ளவர்கள் என்ன கேட்பார்கள் என்பதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியும். அவர் எத்தனை லட்சத்திற்கு விற்றாலும் ஒரு சதமும் யாருக்கும் கொடுக்கப் போவதில்லை. அவருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தான் அதில் பங்கு. ஆனால் வெளியே உள்ளவர்களுக்கு அவர் எத்தனைக்கு விற்றார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஏனோ வீண் ஆசை? ஆசை மனிதனுக்குத் தேவைதான்! ஆனால் இது போன்ற ஆசை தேவைதானா என்ன!

பகல் பன்னிரண்டு மணிவரை, உள்ளூரில் உள்ள மாணிக்க வியாபாரிகள் அத்தனை பேரும், முதலாளி வீட்டுக்கு வந்து மாணிக்கக் கல்லைப் பார்த்துவிட்டுச் விலை சொல்லி விட்டுப் போனார்கள். ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு விலை சொன்னார்கள். ஆனால் எல்லோரின் விலையும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருந்தது. அதே நேரத்தில்

முதலாளியும் மற்றவர்களும் எதிர்பார்த்தபடி லட்சத்திற்கு விற்க முடியாது போல் இருந்தது. சில ஆயிரத்திற்கே எல்லோரும் கேட்டார்கள். இதனால் தான் எல்லோருக்கும் கவலை! இருக்காதா?

மாதக் கணக்கில் கஷ்டப்பட்டு, பணத்தைச் செலவழித்து, உழைப்பைக் கரைத்து, வெய்யிலில் காய்ந்து, காட்டில் படுத்து பத்தல் போட்டு மண்வெட்டி இள்ளத்தை உடைத்துக் களத்தில் கொட்டி, ஆற்றில் கழுவிப் பார்த்துக் கிடைத்த மாணிக்கக் கல், இப்படி சில ஆயிரத்துக்குப் போனால் கவலை தானே! இப்படி எத்தனை தடவை? எத்தனையோ தடவை? மணியம் கலுகங்கைக்கு வந்தே, ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிறதே! இந்த ஒரு வருடத்திலும் அந்த உலகத்தில் அவனுடைய உழைப்பு கரைந்து போனது தான் மிச்சம்! இந்தக் கல்லாவது கூடுதல் விலைக்குப் போகாதா?

முதலாளியும் மணியமும் விடாமல் முயற்சி எடுத்தார்கள். ஒரு தடவை கல்லைப் பார்த்தவர்கள் பல தடவையும் பார்த்தார்கள். ஆனால் முதலில் சொன்ன தொகைக்கே ஒவ்வொரு தடவையும் கேட்டார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் அவர்கள், “கல்லில் ஒரு பழுது மட்டும் இல்லாம இருந்தா மூண லச்சத்துக்கு விக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

அதன் பின்னர் முதலாளி கல்லை உருட்டி உருட்டிப் பார்த்தார். அப்போது தான் அவரால்கூட கல்லின் உள்ளே சிறு கோடு போட்டதுபோல் ஒரு பழுது இருந்ததைக் கண்டு பிடிக்க முடிந்தது. அந்தப் பழுது இல்லாவிட்டால் மூன்று லட்சம்...இப்போதோ சில ஆயிரம். முதலாளி ரொம்பவே அதிகமாக ஆத்திரப்பட்டார். கல்லை நொறுக்கித் தூளாக்கி விடுவோம் என்ற உணர்வும், உலகமே உடைந்து நொறுங்கி, தான் மட்டும் தனியாக நிற்பது போன்ற கவலையும் ஏற்பட்டன அவருக்கு. மணியமும் நொண்டிமுத்துவும் அடிக்கடி கவலையுடன் பேசிக் கொண்டார்கள்.

மணியம் “எனக்கு வாழ்க்கையே வெறுத்து போச்சி. செத்துப் போகப் போறேன். செத்துப் போனா நல்லதுன்னு நெனைக்கிறேன். சாவும் வரமாட்டேங்குதே!” என்று சொல்லி கலங்கினான். அவனை நொண்டிமுத்து, “அட! இதுக்குப் போயி கவலைப்பட்டா நாளைக்கி எப்புடிதான் என்ன மாதிரி கல்யாணம் கட்டிப் புள்ளகுட்டி பெத்துக் கஷ்டத்தோட வாழப் போறியோ! எனக்கும் ஒன்னமாதிரி கவலைதான். அதுக்காகக் கவலைப்பட்டுக் கிட்டிருந்தா எப்படி வாழறது?” என்று ஆறுதல் சொன்னான். நொண்டிமுத்துவுக்கும் கவலை தான். அவனுக்கும் ஏமாற்றம்தான். இந்தக் கலுகங்கை வாழ்க்கையே வெறுத்தது போன்ற உணர்வு அவனுக்கும் வந்ததுதான். அதற்காக எல்லோரும் சேர்ந்து அழுதால், கவலைப்பட்டால் தீருமா? இன்னும் கவலைதான் கூடும்! இதையெண்ணித்தான் அவன் ஓர் அசாத்தியத் துணிச்சலில் மணியத்தைத் தேற்றினான்.

முன்று நாட்களின் பின்னர் மாணிக்கக் கல்லை எட்டாயிரத்துக்கு விற்றார்கள். விற்ற தொகையைப் பங்கு போட்டதில் ஆளுக்கு முன்னூறு ரூபா கிடைத்தது. முதலாளி கவலைப்பட்டுக் கொண்டு அந்த ரூபாவைக் கொடுத்தார். அவர் கவலைப்பட்டது இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்க முடியவில்லையே என்று, “நெனைச்சது ஒண்ணு, நடந்தது ஒண்ணு, கவலைப்படாதீங்க. முணு லச்சத்துக்கு வித்திருந்தா ஆளுக்குப் பத்து பதினைஞ்சி ஆயிரம் கெடைச்சிருக்கும். கல்லு பழுதுனால எட்டாயிரத்துக்குத்தான் வித்தோம். அதிலயும் ஆளுக்கு முன்னூறு ரூபாதான் வருது, சரி...சரி கவலைப்படாதீங்க! வீட்டுக்குப் போயி இரண்டு நாள்ல வாங்க. மறுபடி வேலய ஆரம்பிப்போம். விடக்கூடாது..இதிலயே எல்லாச் சல்லியும் போனாலும் பரவாயில்ல. ஒரு கை பார்க்கணும்!”

மணியத்திற்கு முதலாளி சொன்னதைக் கேட்க வெறுப்பாக இருந்தது. தான் போட்ட சபதமே இன்னும் பலிக்கவில்லை. இதற்கிடையே இவரும் சபதம் போடுகிறார்.

‘கலுகங்கை வேலையே வேண்டாம்’ என்பதுபோல் ஒரு கசப்பு அவன் மனத்தில் நுரை தள்ளியது. சுந்தரத்திடம், அம்மா விடம், லச்சிமியிடம், தான் போட்ட சபதம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவர்களைப் போய்ப் பார்க்கவே பயந்தான். இந்த முன்னூறு ரூபாவோடு அவர்களைப் பார்த்தால் என்ன சொல்லுவார்கள்? யார் என்ன சொன்னாலும் அவனுடைய அப்பா நிச்சயம், “ஆறு மாசமா செரைச்சி முன்னூறு ரூபா தானா? இதுக்குத்தான் அந்தக் காட்டுல செரைக்கணுமா?” என்று ஏசுவார். தலையைத் தொங்கப் போடவேண்டியது தான், வாய் மூடிக்கொள்ளும், உதடுகள் ஒட்டிக்கொள்ளும்.

‘ரெண்டு நாளைக்கி பொறகு வேலய தொவங்கிரதுக்கு இன்னைக்கே துவங்கலாமே..’ என்று சொல்ல நினைத்த மணியம் பேசாமல் இருந்தான். அவனுக்குத் தோட்டத்துக்குப் போகவே பிடிக்கவில்லை. லச்சிமியைப் பார்க்கும் ஆசை இருந்தாலும் வேலு இன்னும் திரும்பாததால், இப்போது தோட்டத்திற்குப் போனால் ஒரு போராட்டமே மீண்டும் நடக்கும் என்பதால், சுந்தரத்தோடு இருக்கத் தீர்மானித்தான். இந்த நேரத்தில், அவனுடைய இதயத்தை உணர்ந்து, இதமாக நடந்து கொள்ளும் ஒரே ஒரு ஜீவன், அவன் ஒருவன் தான். அவன் மனசுதான் அவனுக்கு நிம்மதி தரும். அவன் கண்கள்தான் அவனுக்குச் சாந்தம் தரும். அவன் வீடுதான் அவன் தங்கக்கூடிய இடம்! ஓ! அது இடமல்ல உலகம்...

சிரிசேன, சின்னதம்பி, கேட் கருப்பையா, காதர், நொண்டிமுத்து எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். மணியம் மட்டும் சுந்தரத்திடம் போனான்.

சுந்தரத்தின் கடையும், முதலாளியின் வீடும் ஒரே வீதியில் தான் இருக்கின்றன. ஆனால் வெவ்வேறு இடத்தில். கலுகங்கையில் இருந்து அந்த வீதிக்கு வந்தது தொடக்கம், முதலாளியின் வீட்டில் இருந்தான். ஆனால் சுந்தரத்தைச் சந்திக்க முடியவில்லை. முதலாளி வெளியே போகவிடவில்லை. அவர் போகவிட்டிருந்தாலும் மாணிக்கக் கல் விற்கும்வரை

அவன் போகவே கூடாது. அதனால் அங்கேயே இருந்தான். இப்போது போகின்றான். கல்தான் விற்றாகி விட்டதே!

சுந்தரத்திடம் நடந்ததையெல்லாம் சொன்னான். தன் காலில் காயம் பட்டதை, அதனால் இரண்டு நாள் லீவு கிடைத்து, தோட்டத்திற்கு வந்து போனதை, தோட்டத்தில் அப்பாவுக்குச் சுகமில்லாததை...வேலு ஓடிப் போனதை... கல்லு கிடைத்ததை... அதை விற்றதை... சிற்றதில் கிடைத்ததை...எல்லாம் ஒரு கதை போல் சொன்னான் மணியம்.

சுந்தரம் வருத்தப்பட்டான். “இவ்வளவு நடந்தும் எனக்குச் சொல்லவே இல்லியே! அட, ஒரு லெட்டர் போட்டிருக்கலாமே!... லெட்டர்தான் போடமுடியல்ல. தோட்டத்துக்கு வந்த நேரம் இங்க வந்து சொல்லியிருக்கலாமே! நீ சொல்றதைப் பார்க்கப் போனா என்னய மறந்த மாதிரி இருக்கு...”

சுந்தரத்தின் மனம் தவித்தது. இத்தனை சம்பவங்கள் நடந்தும் மணியம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே! முன்பெல்லாம் சின்ன விசயத்துக்கும் ஓடி வருவானே! இப்போது ஏன் இப்படிச் செய்தான்? மணியம் தன்னிடமுள்ள நட்பென்ற உறவிலிருந்து தூரத் தூர விலகிச் செல்வது போன்ற ஓர் உணர்வு அவனுள் ஏற்பட்டது. அதுவே அவன் மனசை ஆட்டியது.

மணியம், சில நிமிடம் தான் செய்தது தவறுதான் என்பது போல் மெளனமாக நின்றான். பிறகு பேசினான். “தோட்டத்துக்குப் போயிட்டு இங்க வரலாம்னுதான் இருந்தேன். ஆனா வேலு வீட்டைவுட்டு ஓடிப் போகவும் அதுனால வீட்டுல சண்டை வரவும் அந்தக் கவலையில கலுகங்ககைக்கே போயிட்டேன். இதெல்லாம் சொல்லக் கூடாதுன்னுல்ல... இதை விட முக்கியமானதெல்லாம் சொல்லியிருக்கேன். இதைச் சொன்னா என்னா? இதைத் தவறுதலா நெனைக்க வேணாம்!”

சுந்தரத்தின் மனம் மணியத்தின் வேதனையைப் புரிந்து கொண்டு நிம்மதியடைந்தது. மணியத்திடம் அதற்கு மேலும் அதைஇதைக்கேட்டு அவனைக் கவலைப்படுத்த விரும்பவில்லை சுந்தரம். மணியம் நடந்து கொண்டதில் தவறில்லையென்று அவனுக்கு இப்போது தான் தெரிந்தது. இதைப் பெரிது படுத்திக்கொண்டு இருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டான். அவனுக்கு ஆறுதலும் சொன்னான்: “அவங்க ஏசுனாங்கங்கிறதுக்காக ஓடிவரக்கூடாது. அவங்க சொல்றதைச் சொல்லட்டும்னு பேசாம பல்ல கடிச்சிட்டு இருக்க வேண்டியதானே! ஏசுனாங்கங்கிறதுக்காக அம்மா அப்பாவ கோவிச்சிக்கிட்டா இந்த ஒலகத்தில் எத்தனையோ பேரோட கோவிச்சுக்கணும்.”

சுந்தரத்தின் அப்பா அவனைக் கண்டார். “யாரு மணியா? வாப்பா, எப்ப வந்ததே?”

“இப்பதான் வந்தேன்.” இந்த வார்த்தைக்குப் பின்னர் மணியத்திற்கு இதழிடையே ஓர் புன்னகை...புன்னகை உதிர்ந்ததும் ஓர் கேள்வி...

“வாசி ஏதும் பட்டிச்சா?”

மணியத்தின் நெஞ்சைக் கழுக்கும் கேள்வி. பதில் சொல்லத்தான் வேண்டும். முன்னூறு ரூபா கிடைத்ததைச் சொன்னால் நம்புவாரா? இவ்வளவுதானா என்று கேட்பாரே. சுந்தரமே இதைக்கேட்டுவிட்டு, “இந்த வேல வேணாம் மணி! வேற வேலய பாரு” என்று சொன்னான். இவர் என்ன சொல்வாரோ? எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். கலுகங்கை சொர்க்க பூமி, அங்கே மண்வெட்டியை எடுத்து, நாலுகொத்து கொத்தி யதும், கைக்கு மாணிக்கம் கிடைத்துவிடும் என்று நினைக்கிறார்கள். அதை பல லட்சத்திற்கு விற்கலாமாம். கலுகங்கை சொர்க்க பூமியாம்...பணம் சேர்க்க அங்கேதான் போக வேண்டுமாம். இப்படி நினைக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கே அந்த உலகத்தில் எத்தனை இரவுகள் - எத்தனை பகல்கள் -

எத்தனை மாதங்கள் மழையிலும் வெய்யிலிலும் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்பது யாருக்குத் தெரியும்! இவர்களுக்குச் சொன்னாலும் புரியுமா?

“கல்லொண்ணு கெடைச்சிச்சி. ஆனா கல்லில சின்ன பழுது அதனால கொறைஞ்ச வெலைக்குதான் வித்தோம். எனக்கு முன்னூறு ரூபாதான் கெடைச்சிச்சி!” மணியம் சொன்னான்.

“என்னப்பா இது? ஒனக்குப் பிந்தி போனவன்லாம் பத்தாயிரம் பதினைஞ்சாயிரம்னு கொண்டு வர்றான். நீ என்னடான்னா முந்நூறுதான் கெடைச்சிச்சினு சொல்ற... நீயும் எத்தனை வருசமா கல்லு தோண்டுர... ஒன்னயும் காணோம்!”

மணியம் சுருக்கமாகத் தலையெழுத்தின்மீது பழியைப் போட்டான். சுந்தரத்தின் அம்மா தேத்தண்ணி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். பகல் அங்கேதான் சாப்பிட்டான். சுந்தரத்தின் வற்புறுத்தலால் தோட்டத்திற்குப் போக முடிவெடுத்தான். முதலில் அங்கே போவதில்லையென்றுதான் நினைத்திருந்தான். ஆனால் சுந்தரம் போகச் சொன்ன தாலும் லச்சிமியை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்க வேண்டும் என்பதாலும் அந்த நினைவை மாற்றினான் கையில் இருந்த முன்னூறு ரூபாவில் நூறு ரூபாவைச் சுந்தரத்திடம் வைத்திருக்கக் கொடுத்துவிட்டு, இருநூறு ரூபாவோடு தோட்டத்திற்கு அன்று மாலையே புறப்பட்டான்.

தோட்டத்திற்குப் போன மணியம், அம்மாலையோ அப்பாலையோ பார்க்கப் போகாமல் போகவும் மனமில்லாமல், அன்று அவன்மீது வீசிய வார்த்தைகள் உறுத்தியதால் அதை இருக்கும் லயத்திற்கே முதலில் போனான். ஐந்தாறு காம்பராக்களைக் தாண்டி அதையின் காம்பரா விற்குள் போவதற்குள் அவனுக்கு என்னவோ போலாகி

விட்டது. புதிய இடத்திற்குப் போவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. வெட்கப்பட்டவாறு நடந்தான்.

அவனையும், அவன் உடுத்தியிருக்கும் கால்சட்டையை யும் பார்த்த அந்த லயத்துப் பிள்ளைகள் புதிய மனிதனைப் பார்ப்பது போல் வேடிக்கை பார்த்தார்கள். யாரும் அவனை அடையாளம் காணவில்லை. ஒன்றிரண்டு நாய்கள் சேர்ந்தாற்போல் குரைத்து அவனை வரவேற்றன. “வொள் லொள்” சத்தம் கேட்டுக் காம்பராவின் உள்ளே இருந்த சிலர், இவனை எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

மணியத்திற்கு வெட்கமர்க இருந்தது. அத்தையின் காம்பராவில் நுழைந்தால் போதும் என்று நினைத்தான். அடிக்கடி அங்கே வந்திருந்தால் யாரும் இவனைக் கவனிக்க மாட்டார்கள். இங்கிருந்து அதுவும் கால்சட்டையோடு வந்தால் யாரென்று பார்க்கத்தானே செய்வார்கள். அவனுக்கோ, தான், கால்சட்டை உடுத்தியிருப்பதை நினைக்கும்போது சிரிப்புத்தான் வந்தது. தன்னிடம் இருப்பது இது ஒன்றுதான். இதை உடுத்திக்கொண்டு வரும்போது இப்படிப் பார்க்கிறார்களே!

தனக்குள் சிரித்துக்கொண்ட மணியம், காம்பரா வாசல்களில் கோழிகளும், நாய்களும், சின்னப் பிள்ளைகளும் செய்து வைத்திருக்கும் அசிங்கங்களை மிதிக்காமல் பார்த்து நடந்து, அத்தையின் காம்பராவில் நுழைந்தான். இப்போது தான் அவனுக்கு நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டான்.

அத்தை வேலைக்குப் போயிருந்தாள். லச்சிமி மட்டும் காம்பராவில்...மணியத்தைக் கண்டதும், “வாங்க...வாங்க” என்று மெதுவாகச் சொல்லிச் சிரித்தாள் அவள்.

மணியம் சிரித்துவிட்டு அவளையே உற்றுப் பார்த்தான். இன்று அதிகமாகவே அழகாக இருக்கிறாள். முன்பைவிட அழகுதான் அவள். வளர்ச்சியும் அதிகம்தான், நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சி. அதுவும் அவனுக்காக...

மணியம் பேசினான்: “இப்பத்தான் வர்ரேன். நம்ம கார்ப்பராவுக்குப் போகல்ல...வேலு திரும்பி வந்திட்டானா? அப்பாவுக்கு எப்படி இருக்கு?”

பதில் குசினியிலிருந்து வந்தது...“வேலு இன்னும் வரல்ல. ஒங்க அப்பாவுக்குப் பரவாயில்ல. ஆனா அம்மாவும் அப்பாவும் ஒங்களதான் நெனைச்சுக்கிட்டு இருக்காங்க. நீங்க இன்னும் அங்க போகலியா? போங்க! போகாம இருக்காதீங்க!”

“நா போவேன். ஆனா அம்மாவும் அப்பாவும் தான் என்ன வரவேணாங்கிறமாதிரி ஏசினாங்க. நா ஏன் வேலுவ அடிச்சேன்? அவன் திருந்தி வரணும்னுதான்... அதுக்காகத் தான் அடிச்சேன். அதுக்கு என்ன ஏசறாங்க...”

“அவங்க ஏசினாலும் நீங்க போகத்தான் வேணும்...”

மணியம் யோசித்தான். ‘அங்கே போகத்தான் வேண்டுமா? இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டுப் போகாவிட்டால் அதை ஆட்டுக்கு வந்தவன் இங்கே வரலியே! இப்பவே இப்படியா? என்று சொல்வார்கள். போகத்தான் வேண்டும். போவோம். ஆனால் வேலு வரவில்லையே?’ மணியத்தின் நெஞ்சைக் கவலை அரித்தது.

லச்சிமி தேத்தண்ணி ஊற்றப் போனாள்.

“தேத்தண்ணி வேணாம்! இப்பதான் குடிச்சிட்டு வர்றன்...டவுண்ட...’ என்றவன் கையில் இருந்த இருநூறு ரூபாவில் ஐம்பது ரூபாவை எடுத்து, “கல்லொன்னு கெடைச்சி முன்னூறு ரூபா கெடைச்சிச்சி! ஒனக்குச் சட்டை புடவை வாங்கிட்டு வரலாம்னு நெனைச்சேன். வாங்கல்ல. இதை வைச்சிக்க! நீயே வாங்கு...சட்டை புடவை ..” என்றவாறு அவளிடம் நீட்டினான். அவள் மறுத்தாள்.

“நீங்களே வைச்சுக்குங்க...இப்பவே வேணாம்! நானே கேப்பேன், ஒரு காலத்தில. அப்ப தாங்க! இப்ப ஒண்ணும் வேணாம்.

“ஒண்ணும் வேணாமா?”

‘களுக்’ என்று சிரித்தாள்.

“நெசமா ஒண்ணுமே வேணாமா?” என்று இழுத்துச் சொன்ன மணியம் லச்சிமியை நெருங்கியபோது, “அம்மா இருக்காங்களா?” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். லச்சிமி குசினியிலிருந்து வெளியே வந்து பதில் சொன்னாள். வந்தது பிள்ளைக் காம்பரா ஆயா. இருவரையும் பார்த்தாள், பார்வை சரியில்லை.

“அம்மா வெளியே பேர்யிருக்காங்க...”

“சரி! நா வாறேன்...வந்தா சொல்லு...” ஆயர் போய் விட்டாள். லச்சிமி குசினிக்குத் திரும்ப வந்தபோது குசினிக் கதவோரமாக மறைந்திருந்த மணியத்தைக் கவனிக்கவில்லை. குசினிக்குள்ளே வந்தபோது மணியம் பாய்ந்து அவளை அணைத்து, “ஒண்ணும் வேணாமா? அப்படின்னா நானும் வேணாமா?” என்று கேட்டான்.

“ம்! விடுங்க...யாரும் பார்க்கப் போறாங்க...” அவள் முகம் சிவந்தது. மனதில் அதிர்ச்சி. இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

மணியத்தின் கைகள் அவளுடைய சின்ன இடையைத் தழுவின. திடீரென்று லச்சிமி திமிறிக் கொண்டு ஓடினாள் “கொஞ்சம்கூட வெட்கம் இல்ல...! யாரும் பார்த்தா என்ன நெனைப்பாங்க?...”

“ஒண்ணும் நெனைக்க மாட்டாங்க, ஒன்ன கட்டப் போறேனுதான் எல்லாத்துக்கும் தெரியுமே... அப்புறம் என்னா நெனைக்கிறது?”

மீண்டும் ‘களுக்...’ லச்சிமி சிரித்தாள்.

மணியம் லச்சிமியிடம் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தான். பக்கத்துக் காம்பராக்களைத் தாண்டிப் போக

வேகமாக நடந்தான். சில நாட்கள் அவனைத் தங்கள் பாஷையில் வழியனுப்பி வைத்தன. சின்னச் சின்னப் பிள்ளைகள் பார்வையில் வழியனுப்பினார்கள். காம்பராவின் உள்ளிருந்தும் சிலரின் பார்வைகள் வெளியே வந்து அவனைத் தொட்டுத் திரும்பின.

லேசாக உடலெங்கும் வேர்வை போட வேகமாக நடந்து நோட்டுக்கு வந்தான். மெதுவாக நடந்தான். நினைவு லச்சிமியை எட்டியது. இன்று அவளை எப்படியோ கட்டிப் பிடித்து அணைத்து விட்டான். அதை நினைக்கும் போதே அவனுள்ளே ஓர் பரவசம்! ஓர் இன்பம்! ஓர் கிளுகிளுப்பு! லச்சிமியை நினைக்க நினைக்க நல்ல நிறமுள்ள மாணிக்கக் கற்களைப் பார்ப்பது போன்ற எண்ணம் தான் ஏற்படும்.

லச்சிமி ஒரு மாணிக்கம் தான். அதை நேற்று வரை பார்க்கத் தான் முடிந்தது. இன்று தொட்டுப் பார்த்து அணைத்து விட்டான். ஆனால்...ஆனால் கலுகங்கையில் மாணிக்கம் கிட்டாததுபோல் இவளும் சொந்தமாகிறாள் இல்லையே! என்று சொந்தமாவாளோ? அவள் சொந்தமாகக் கலுகங்கையில் மாணிக்கம் கிடைக்க வேண்டுமே!

12

காம்பராவுக்குப் போன பின்னர் தான் மணியத்திற்குத் தன்மீது தன் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் இன்னும் நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லையென்பது தெரிந்தது. எத்தனையோ மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து, எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பிறகு, தன் மகன் அதுவும் குடும்பத்தில் மூத்தவன் வந்திருக்கிறான் என்ற உணர்வே அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை அம்மா மட்டும் அவனைக் கண்டதும் தர்ய்ப் பாசத்தை அடக்க

முடியாமல், “இப்பதான் வர்றியா?” என்று கேட்டாள். அதற்கு மேல் அவள் பேசவில்லை அப்பா முன்னதைவிட தெளிந்திருந்தார். நோய் குறைந்திருக்கிறது. ஆனால் படுக்கையில் தான் இன்னமும் இருந்தார். இவனைக் கண்டதும் ‘வா’ வென்று ஒரு வார்த்தைகூட உதிர்க்கவில்லை. பேசவும் இல்லை. அவர் மணியம் வந்ததைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை. விரும்பத்தகாதவன் வீட்டுக்கு வந்ததைக் கண்ட உணர்வில் இருந்தார் அவர்.

அவன்மீது அவருக்கு வெறுப்புத்தான். ஏன் வெறுப்பு? சென்ற முறை அவன் அடித்ததால் ஓடிய வேலு இன்னும் திரும்பாததே அதற்குக் காரணம் அது மட்டுமல்ல...அவன் கலுகங்கைக்குப் போனதிலிருந்தும் அவர் வெறுத்தார். அவனுடைய அம்மாவோ வேலு ஓடிப் போனதே இவனால் தான் என்று வெறுக்கிறாள். இவனும் அவனும் அவள் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்! இதில் ஒன்றை இழக்க அவள் தாய் நெஞ்சு சம்மதிக்குமா?

மணியம் காம்பராவில் இருந்து கொண்டு யோசித்தான். அவனுக்கு நிம்மதியே இல்லை. தான் செய்யும் தொழிலிலும் நிம்மதி இல்லை. ஏமாற்றம்...சொந்த வாழ்விலும் இதே கதைதான். துயரம் தான் மிச்சம். இனி எப்படி உலகத்தில் வாழ முடியும்? இந்த மாதிரி நேரத்தில் தான் அவன் மனம் சாவை நாடியது. செத்துப் போனால் துன்பம் இல்லை; ஏமாற்றம் இல்லை. இப்படி நினைத்தான் அவன். செத்துப் போனால் துன்பம் இல்லையாமே! அப்படியானால் இந்த உலகத்தில் துன்பப்படுகிறவர்கள் எல்லாரும் செத்துப் போனால் நிம்மதியா? அப்படி செத்தால் உலகத்தில் யாருமே இருக்கமாட்டார்கள்... ஏன் என்றால் உலகத்தில் எல்லாருக்கும்தான் எத்தனையோ எத்தனையோ விதமான துன்பம்! இதற்காகச் சாகத்தான் வேண்டுமா?

மணியம் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்ளுகிறான். ‘சர்வு ஒரு பிரச்னைக்கு நிரந்தர தீர்வாக முடியாது...’ இதை யாரோ சொன்னதாக நினைவு. யார் சொன்னதாய் இருக்

கும்? யோசிக்கிறான். நினைவுக்கு வருகிறது. சுந்தரம் தான் சொன்னான்.

ஒரு நாள் மணியம், “சே! இந்த வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போச்சி! வீட்டுக்குப் போனா ஏச்சு பேச்சு...கலு கங்கைக்குப் போயும் ஒண்ணும் கொண்டாரலேன்னு ஏசினாங்க. என்னா செய்யிறதுன்னு தெரியல்ல. செத்துப் போயிட்டா கரச்சலே இல்ல. நாங்க மனுசனா இருந்து தான் என்னத்தைக் கண்டோம்? கோட்டை கட்டியா வாழப் போறோம்? கஷ்டப்பட்டுதான் வாழணும். அதுக்குச் செத்துப் போகலாம்” என்று சொன்னபோது சுந்தரம், “கஷ்டத்துக்குப் பயந்து செத்துப் போறதுன்னா இந்த உலகத்தில் மனுசனே இருக்க முடியாது. அப்புடி செத்தாலும் அவன் மனுசனில்லை. கையர்லாகாத சோம்பேறி. கஷ்டத்தைப்பொறுத்து வாழறவன் தான் மனுசன்; செத்துப் போனா மனுசன் இல்ல. பிரச்னை சாகாது. அது இன்னொரு மனுசனையும் சாகடிக்கும்...” என்று சொன்னான்.

‘ம்! பொறந்தில இருந்து எத்தனையோ கஷ்டம்... எல்லாத்தையும் சமாளிச்சாச்சி! இதையும் சமாளிப்போம்!’ என்று தேற்றிக்கொண்டு தெம்படைகிறான் மணியம். அம்மா தேத்தண்ணி ஊற்றிக் கொடுத்தாள். மணியம் அதை வாங்கிக் குடித்தான். பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் பார்த்தவன் இப்போது பேசுகிறான். “வேலு இன்னும் வரலியா? அவனைப் பத்தி ஏதும் தெரிஞ்சிச்சா?”

அம்மா கூடச்சுடப் பதில் சொன்னாள். “அவன் எங்க இனி வரப் போறான்? நீ தான் அன்னைக்கி மாடு மாதிரி அடிச்சி வெரட்டிட்டியே! இப்ப அவன் எங்க இருக்கானோ? என்ன செய்யிறானோ? ஒழுங்கா சாப்பாடு கெடைக்குதோ...”

வார்த்தைகள் நீண்டு கொண்டே போகின்றன. அந்த வார்த்தைகள் அத்தனையும் வேலு ஓடிப்போனதற்கு அவனைக் குற்றம் சொல்லுகின்றன. அம்மாவின் கோபம் இன்னும் குறையவே இல்லை. அம்மா இப்படியென்றால் அப்பா

சொல்ல வேண்டியதில்லை. கோபம் தான் வந்தது. கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு இருநூறு ரூபாவை அம்மாவிடம் கொடுத்தான். அது கிடைத்ததையும் சொன்னான்.

பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு அம்மா பேசினாள். “மர்சக் கணக்கில கஷ்டப்பட்டு இம்புட்டுதான் கெடைச்சிச்சா? இது என்னர் வேல? சோறு தண்ணி இல்லாம, தூக்கம் இல்லாம கஷ்டப்பட்டு வெய்யில்ல வேல செய்யணும்...அட அப்புடி வேல செஞ்சர்லும் பரவாயில்ல, ஒழுங்கா ஏதாவது மர்சாமர்சம் கெடைச்சா...”

மணியம் மௌனம் சாதித்தான்.

“நீ இப்பதான் டவுன்ல இருந்து வர்ரியா?”

“அத்தை வீட்டுக்குப் போயீட்டுதான் இங்க வர்ரேன்...”
உண்மையைச் சொன்னான்.

“டவுன்ல இருந்து நேரா இங்க வராம, தாய் தகப்பன பார்க்காம அதை வீட்டுல என்னா வேல? எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீ அதை வீட்டுக்குப் போனதும் தெரியும். அதை இல்லாத வீட்டுல என்னா வேல ஒனக்கு? யாரும் பார்த்தா என்னா சொல்வாங்க? நீ முந்தி மாதிரி இல்ல... எனக்கு எல்லாம் தெரியும்...” மணியத்திற்குக் கோபம் வந்தது. அவன் என்ன தவறு செய்துவிட்டான்? அம்மா ஏன் இப்படி ஏசவேண்டும்? “ஒங்களுக்கு எல்லாம் தெரியுமா? தெரியட்டுமே! நா என்னர் செஞ்சேன்...டவுன்ல இருந்து வந்த நேரம் இங்க வர விருப்பம் இல்லாம, அப்புடி வந்தா சண்டை சச்சரவு வருங்கிறதுனால அதை வீட்டுக்குப் போனேன். இதில என்ன குத்தம் இருக்கு? நா முந்தி மாதிரி தான் இருக்கிறேன். நீங்க தான் அதை இதை நெனைச்சி மனசைக் குழப்பிக்கிட்டு இருக்கீங்க. கல்லு வித்து முந்நூறு ரூபாதான் கெடைச்சி...நா நூறை வைச்சிக்கிட்டு மத்ததை ஒங்களுக்கிட்ட குடுத்திட்டேனே! வேற என்னா எனக்கிட்ட இருக்கு? நா படுற கஷ்டம்...ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்...”

மணியம் அமுதுவிட்டான். அவனுடைய அம்மா பேச்சை மேலும் வளர்க்கவில்லை. யோசித்தாள்: “மணியம் இப்படி சொல்கிறானே? இவன் கெட்டவன் அல்ல. வேலு ஓடிப் போனதால் இவன் மீது கோபம் வருகிறது அவ்வளவு தான். சரி, அதுதான் அப்படி போகட்டும். இவன் ஏன் அந்தக் காட்டில் கஷ்டப்பட வேண்டும்? இவனுக்குப் பிறகு டவுனுக்குப் போன எட்டாம் நம்பர் லயத்து ரெங்கசாமியின் மகன் பணம் சேர்த்துக் கொண்டு ஆளே மாறி, கால்சட்டை போட்டு, பூப்போட்ட டெட்ரோன் சேட் மாட்டி, கடிகாரம் கட்டி, கண்ணாடி போட்டு, முதலாளி போல புதுமர்ப்பிள்ளை போல வந்தானே! அவன் எப்படிச் சம்பாதிக்கிறான்? அவன் வந்த அன்று முழு லயமே, ஏன் முழுத் தோட்டமே, தோட்டத்துத் துரைமகனைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தார்கள்...! அவனால் முடியுமானால் இவனால் முடியாதா?

“ஒனக்குத்தான் ஒண்ணும் கெடைக்கவேங்கிற... ஒனக்குப் பிந்தி தான் எட்டாம் நம்பர் லயத்து ரெங்கசாமி மகன் டவுனுக்குப் போனான், இன்னைக்கி கை நெறைய காசு கொண்டாரான். முந்தி மாதிரி இல்ல அவன். டவுனுக்குப் போயி ஆளே மாறிட்டான்...நீதான்...” இழுத்தாள் அம்மா.

“அவன் எப்படி சம்பாதிக்கிறாங்கிறது ஒங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனா அவன் மாதிரி சம்பாதிக்க என்னால முடியாது. நா நேர்மையா கஷ்டப்பட்டு வேல செஞ்சுதான் சம்பாதிப்பேன்!”

அம்மா சொன்ன ரெங்கசாமியின் மகன் நேர்மையற்ற முறையில், பதுக்கலிலும் கடத்தலிலும் பலருக்கு உதவியாக இருந்து பணம் தேடுகிறான். அதனால் தான் அவன் நேரத்துக்கு ஒரு உடுப்பு, ஊருக்கொரு வேஷம் போடுகிறான். அவன் போல் இவனால் முடியாது. இவனுக்குக் கலுகங்கைதான் சரி! இந்த மனிதனுக்கு அந்த உலகம்தான் நல்லது.

மணியத்திற்குக் காம்பராவில் இருக்க விருப்பமே இல்லை. ஆனால் இந்த நேரத்தில் இந்த இருட்டில் வெளியே போகக்

கூடாது என்பதற்காக, காலையில் போகலாம் என்பதாலும் அங்கேயே இருந்தான். ரொம்ப கஷ்டத்தோடுதான் இருந்தான். அவனுக்குத் தங்க மனசே இல்லை,

இரவு ரொட்டிதான் சாப்பாடு. ரொட்டியைச் சாப்பிட்டு விட்டு இரவு அங்கேயே வெளியே வராந்தாவில் படுத்தான். இரவெல்லாம் ஒரே யோசனை, முன்பெல்லாம் கனவுகள் தான் வரும். இன்றோ அடுத்தடுத்து யோசனை தான் ஓடி வந்தது. அம்மா சொன்னதில் உள்ள சில உண்மைகளை எண்ணிப் பார்த்தான். 'கடந்த இரண்டு வருடங்களாகக் கலுகங்கையில் உழைத்து என்ன கிடைத்திருக்கிறது? உழைத்து உழைத்து தேய்ந்ததுதான் மிச்சம். டவுணில் பஸ் ஸ்டாண்டில் ஐஸ் விற்றிருந்தால்கூட தினமும் ஏழெட்டு ரூபா தேடலாம். இங்கே மாணிக்கக் கல் கிடைத்தால்தானே பணம் கிடைக்கும். அவனும் தான் இந்த முதலாளியிடம் கஷ்டப் பட்டு வேலை செய்து ஒன்றும் மிச்சம் இல்லை. இரண்டு தீபாவளிக்குச் சட்டையும் சாரமும் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். அவ்வப்போது பஸ் செலவுக்குப் பத்து இருபது கொடுத்திருக்கிறார். இதற்கு மேல் அவரால் முடியுமா? முடியாது. காரணம், இதுவரை செலவழித்த பணத்தைக் கூட அவரால் கலுகங்கையில் தேடமுடியவில்லை. பிறகு எங்கே செலவழிக்கப் போகிறார்? அவருக்குப் பிறகு வந்தவர்கள் சிலருக்குச் சில மாதத்தில் சில லட்சம் கிடைத்திருக்கிறது. அது கலுகங்கைப் பாஷையில் சொல்லப் போனால் அவர்கள் யோகம். இவருக்கு யோகம் இல்லையோ...? அவருக்கு யோகம் இருக்கிறதோ இல்லையோ உறுதியும் நம்பிக்கையும் இருப்பதால்தான் இன்னும் செலவழிக்கிறார் கல் கிடைக்கு மென்று அவரையில் இப்படி இடையில் நஷ்டப்பட்ட காலத்தில் விட்டுப் போகலாமா? துரோகம் அல்லவா?

நொண்டிமுத்து அதைத்தான் ஒரு நாள் சொன்னான். "மொதலாளி நல்ல மனுசன். எனக்கு எம்புட்டோ ஒதவி செஞ்சிருக்காரு ஒரு மொறை என் சம்சாரத்துக்குச் சொகமில்

வேனு தெரிஞ்சதும் மொதலாளி தோட்டத்துக்குப் போயி மருந்தெடுக்க சல்லி கொடுத்திட்டு வந்தாராம். அப்ப நான் கலுகங்கையில் வேல செஞ்சுகிட்டு இருந்தேன். அவரு நல்ல மனுசன். எம்புட்டோ செலவழிச்சி இருக்காரு. நல்ல கல்லு தான் இன்னும் கெடைக்கல்ல. அதுனால சரியோ பிழையோ லாபமோ நஷ்டமோ இந்த மொதலாளிகிட்டயே வேல செய்யிறதுன்னு இருக்கேன்!”

மணியம் ‘என்ன வந்தாலும் வரட்டும் கலுகங்கையில் வேலை செய்வோம்’ என்று முடிவெடுத்தான்.’ அம்மா ஏசிய தற்காக, அப்பர் ஏசியதற்காக விடக்கூடாது’ என்று நினைத்தான். அதன் பின்னர் கண்களை மூடித் தூங்க ஆரம்பித்தான்.

காலையில் அம்மாவிடம் மட்டும் சொல்லிவிட்டு, எல்லாத் தம்பித் தங்கைகளிடமும் ஆளுக்கு இருபத்தைந்து சதம் கொடுத்து, கடைசிப் பிள்ளையோடு கொஞ்சி முத்தமிட்டுக் காம்பராவைவிட்டு நடந்தான். அதை மகள் லச்சிமியைப் பார்க்கக்கூட நினைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு தம்பி தங்கை களுக்கும் சில்லறைக் காசு கொடுத்தபோது, ஒவ்வொரு எண்ணங்கள் அவனுக்கு வந்தன. இரண்டாவது தம்பியைப் பார்த்த போது ஒரு நினைவு. ‘இவனுக்கு நல்ல கால்சட்டை சேட் வாங்க வேண்டும்...படிக்க வைக்க வேண்டும். மூன்றாவது தங்கச்சியைப் பார்த்தபோது ஓர் எண்ணம்... இவளுக்கு நல்ல பாவாடை... சட்டை தைக்க வேண்டும்... தங்கமாக மின்னும் வளையல் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும்... இப்படி எல்லாத் தம்பிகளையும் தங்கச்சிகளையும் பார்த்த போது நினைவுகள்...

இத்தனையும் வாங்கப் பணம். அதற்கு மாணிக்கக் கல் கிடைக்க வேண்டும். கல்...கல்...இது கிடைத்தால்தான் வாங்கலாம். காலில் ‘கல்’லொன்று தட்டுப்பட்டது. குனிந்து பார்த்தான், அது சரளைக் கல். அவன் தேடுவது இந்தச் சரளைக் கற்களை அல்ல; மாணிக்கங்கள்...நீல நிறத்தில்

கிறிஞ்சியும், முகப்பில் ரபாஸ்ஸும், புஷ்ப ராகமும் கிடைத்தால் போதும். அது இங்கே கிடைக்காது. அதற்கு அங்கேதான்—அந்த உலகத்திற்குத்தான் போக வேண்டும். இந்த மனிதர்கள் எல்லாம் அந்த உலகத்திற்கு அதற்காகத்தான் போகிறார்கள்! அந்த உலகம்...ஓ! அது ஒரு தனி உலகம்! அங்கே உள்ள மனிதர்கள்...அவர்களும் தனி மனிதர்கள்...

மணியம் இன்றே டவுனுக்குப் போனாலும் கலுகங்கை நாளைக்குத்தான் போக முடியும் என்ற எண்ணத்தில் வேகமாக நடந்தான். நாளைக்குத்தான் நொண்டிமுத்து, சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, காதர், கேட் கருப்பையா எல்லோரும் வருவார்கள். அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும்.

டவுனுக்கு வந்தான் மணியம். சுந்தரம் வீட்டுக்குப் போனான். சுந்தரம் அவனைப் பார்த்து, “அட வந்தாச்சா? நேத்து போயிட்டு இன்னைக்கே வந்திட்டியே! நா நெனைச்சேன் ரெண்டு நாள் இருந்திட்டு வருவேனு...” என்று கேட்டான். மணியம் நடந்ததை மறைத்து, “நாளைக்கி கலுகங்கைக்குப் போகணும். சாமான் தட்டு முட்டெல்லாம் வாங்கணும். இன்னைக்கி வாங்கினாதான் நாளைக்கி போகலாம்” என்று சொன்னான். தோட்டத்தில் நடந்ததைச் சொல்ல அவன் விரும்பவே இல்லை. அதற்குக் காரணம் அதை அவனிடம் சொல்லக்கூடாது என்று அல்ல. சொன்னால் கண்டிப்பான் என்பதால்தான் சொல்லாமல் விட்டான்.

சுந்தரத்தின் அம்மா தேத்தண்ணி கொடுத்தாள். சொந்த வீட்டில்கூட வந்த உடனே தேத்தண்ணி கிடைக்காது; இங்கே கிடைக்கிறது. சுந்தரத்தின் அப்பா வழக்கம் போல் கொஞ்ச நேரம் அவனோடு பேசிவிட்டுப் போனார். அதன்பின்னர் சுந்தரத்தோடு பேசினான் மணியம். சுந்தரம் திரும்பவும் கலுகங்கைக்குப் போவதைக் கண்டித்தான். வேலை தேடித் தருவதாகச் சொன்னான். மணியம்

கேட்கவே இல்லை. கேட்க மாட்டான் ஆனால் சுந்தரம் சொல்லிப் பார்த்தான்...

மணியம் முதலாளி வீட்டுக்கு அப்போதே புறப்பட்டான்.

“இப்பவே மொதலாளி வீட்டுக்குப் போயி என்னா செய்ய இருக்கு?”

“சாமான் சட்டுமுட்டு வாங்கணும். அதான்..” என்று இழுத்தான் மணியம்.

சுந்தரம் இரவு தங்கச் சொல்லி வற்புறுத்தினான். மணியம் அதை மறுக்க முடியாமல் முதலாளி வீடுவரை ஒரு நடை நடந்து இரவு சுந்தரத்தின் வீட்டில் தங்குவதாகச் சொல்லித் திரும்பினான். அன்று இரவு இருவரும் பக்கத்து தியேட்டரில் படம் பார்த்தார்கள். மணியம் எத்தனையோ மாதத்திற்குப் பின் படம் பார்த்தான். கலுகங்கையில் படம் பார்க்க முடியுமா? தியேட்டர் இங்கே தானே இருக்கிறது!

காலையில் சுந்தரத்திடம் பயணம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான். அப்போது சுந்தரம் மணியத்தைக் கொஞ்சம் நிற்கச் சொல்லி, சாமி கும்பிட்டு விழுதி பூசி, “இந்தத் தடவை நல்ல சான்ஸ் படும்” என்று ஆசி கூறினான். சுந்தரம் தன்மீது வைத்திருக்கிற அன்பையும் பாசத்தையும் நினைத்து மகிழ்ந்து கொண்டே முதலாளி வீட்டுக்கு வந்தான் மணியம்.

முதலாளி வீட்டில் அவலுக்கு முன்னதாக நொண்டி முத்து, சிரிசேன, காதர், சின்னத்தம்பி, கேட் கருப்பையா எல்லோரும் வந்தார்கள். இவனைக் கண்டதும் அவர்களுக்குத் திடீர் உற்சாகம், முகத்தில் புன்னகை...மகிழ்ச்சி. மணியம் யோசித்தான். இரண்டே இரண்டு நாட்கள்தான் பிரிந்திருந்தோம்; இன்று சந்தித்தோம். ஆனால் இந்த சந்திப்பு பல வருடங்கள் பிரிந்து சேர்ந்தது போன்ற உணர்வைத் பிந்து விட்டது. இவர்களுக்கு. இவர்கள் யார்? எங்கோ பிறந்தவர்கள், எங்கோ வளர்ந்தவர்கள்...தொழில் செய்ய

வந்தவர்கள். இந்தத் தொழில் மூலம் நண்பனானவர்கள். இவர்களிடையே தன்னைக் கண்டதும் ஒரு உற்சாகம். ஆனால்...ஆனால்...திடீரென்று ஒரு நினைவு. மாதக் கணக்கில் பிரிந்து அவர்களைப் பார்க்கப் போனாலும், இந்த மாதிரி உற்சாகம் - மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு வருகிறதில்லையே!

மணியத்தின் முகத்தில் கவலை ரேகைகள் ஓட ஆரம்பித்தன. முகத்தைக் கீழே தாழ்த்தினான் ஆனால் முகத்தை நிமிர் வைத்தான் நொண்டிமுத்து. “நா நெனைச்சேன் நீ வரமாட்டியோனு. நல்லநேரம் வந்திட்ட வா...இப்பதான் எனக்குத் தெம்பா இருக்குது. ம்! அதுக்குள்ள யாரோ சொன்னாங்க. நீ வரமாட்டேன்னு, வேற வேல தேடிட்டுப் போயிட்டேன்னு...ம். ஒன்னுன்னா ஒம்பது சொல்வாங்க இந்த ஆளுங்க!”

“நா சாகிறதே இந்தக் கலுகங்கையில்தான். அப்புறம் எப்புடி வராம இருப்பேன்? நீங்கள்ளாம் போற நேரம் நா போகாம இருப்பேனா? ஒங்களுக்காகத்தான் இந்த மொறை வாறேன். அம்மாவும் அப்பாவும் போகவேணாம்னு ஏசுனாங்க தான். நா போவேன்னு சொல்லிட்டு வந்தேன். ஆத்திரத் தில கடேசியில நா சாகிறதே அங்கதான்னு சொன்னேன்.”

“அட! நீ ஒண்ணு கலுகங்கைக்கு வான்னு கேட்டா சாகிறேன் போறேனு சொல்லுறியே! அப்புடி சொல்லாத” என்றான் நொண்டிமுத்து.

“சாகிறேனு சொன்னதும் நீங்க ஏன் பயப்புடுறீங்க? சாகிறேன் சாகிறேனு சொல்றவன் சாகமாட்டான். ஆனா நம்மை; படைச்ச அல்லா எந்த இடத்தில கூப்புடுரானோ அப்பவே போகத்தான் வேணும்” என்றான் காதர். எல்லோரும் சிரித்தார்கள். மணியத்திற்குக் கலுகங்கையில் இருப்பது போன்ற உணர்வு அப்போது ஏற்பட்டது. அங்கே இப்படிச் சிரிக்க முடியும்.

அன்று பகலே ஆளுக்கு ஒரு மூட்டையோடு கலுகங்கைக்குப் புறப்பட்டார்கள். முதலாளி பஸ்ஸேற்றிவிட்டார்,

எல்லாரையும். “நா ரெண்டு நாளைக்கி பொறகு வாரேன். அது வரைக்கும் சும்மா இருங்க. நல்ல நேரம் நல்ல நாள் பார்த்திட்டு வாரேன்” என்று சொன்னார். பஸ் புறப்பட்டது. பஸ் சிறிது தூரம் ஓடியதும் சின்னத்தம்பி கேட்டான், “ஆமா! நா கேக்கணும்னு நெனைக்கிறேன்! மொதலாளி எப்புடி பகல் நேரத்தில எங்கல அனுப்புராரு! அவன் பார்ப்பான்; இவன் பார்ப்பானு சொல்வாரே! சகுனம் சரியில்லேம்பாரே!”

நொண்டிமுத்து சொன்னான். “மொதலாளி அதெல்லாம் பார்த்துதான் அனுப்பி இருக்காரு! நாங்க புறப்பட்டது நல்ல நேரத்தில. சகுனமும் நல்ல சகுனம். வீட்டுல இருந்து நோட்டுக்குக் கால் வைச்ச நேரம் நோட்டுல யானை ஒண்ணு போச்சி! சகுனமும் நல்லது. யானை பார்த்தா நல்லதுன்னு சொல்வாங்க.”

மணியம் தனக்குள் நினைத்தான். “யானையைப் பார்த்தால் நல்லதா? அப்படியென்றால் இந்த முறை வெற்றி தர்னோ?” சுந்தரம் விபூதி பூசி ஆசி கூறியது மனத்தில் இப்போது மொய்த்தது.

கலுகங்கைக்கு எல்லோரும் வந்தார்கள். பழைய வாடியிலேயே இரண்டு நாட்கள் அவர்கள் தங்கினார்கள். இரண்டு நாட்களும் வழக்கமான வேலை இல்லாவிட்டாலும் ஏதோ ஒரு வேலை இருந்தது அவர்களுக்கு. கலுகங்கைக்கு வந்த அன்றே வாடியைச் சுத்தமாக்கினார்கள். வாடியில் வைத்து விட்டுப் போயிருந்த தேங்காய் மூடிகளை, எலிகள் கடித்துக் குதறி நாசம் செய்திருந்தன. இன்னும் மிச்ச மீதி பொருட்களையெல்லாம் நாசம் செய்திருந்தன. இரண்டு அரிசிச் சாக்கைக் கடித்து ஓட்டையாக்கிவிட்டன. எலிகளைத் திட்டிக் கொண்டே சுத்தமாக்கினார்கள். வாடியைச் சுத்தமாக்கி முடிந்ததும் தோட்டத்தில் வேலை செய்தார்கள். பாத்தி கட்டினார்கள். புல்பூண்டுகளை வெட்டி வீசினார்கள். லேசாக நிலத்தைக் கொத்திப் போட்டார்கள். குப்பைகளைச்

சேர்த்து நெருப்பு வைத்தார்கள். கர்லையிலும் மாலையிலும் தண்ணீர் கொண்டு வந்து ஊற்றினார்கள்.

வேலை செய்யாத மற்ற நேரத்தில், வாடியில் இருந்து தாயம் விளையாடினார்கள். சில நேரத்தில் சீட்டுப் போட்டார்கள். மணியம் சில நேரத்தில், இந்த விளையாட்டுகளில் பங்கெடுப்பான். மற்ற நேரத்தில் கொண்டு வந்திருந்த புத்தகத்தை விரித்துப் படிப்பான். இல்லாவிட்டால் பேப்பர் பார்ப்பான். அதை நொண்டிமுத்து கிண்டல் செய்வான். “என்னாப்பா மணி! படிக்கிறியா? ஸ்கூல்லதான் படிச்சியே! இப்பவும் படிக்கணுமா? படிச்சி படிச்சி என்னத்தைக் கண்ட?”

மணியம் அதற்குப் பதில் சொல்வான் : “எம்.ஏ. பி.ஏ. படிச்சவன் படிச்ச படிப்பும் கைமண்ணளவுதான்... மூணாம் வகுப்பு நாலாம் வகுப்பு படிச்சவன் படிச்ச படிப்பும் கைமண்ணளவுதான். இதில இருந்து என்னா தெரியுது? தெனம் படிச்சாலும் எல்லாத்தையும் படிக்க முடியாது... அவ்வளவு இருக்கு படிப்பு!”

“சரி...சரி! நீ படி...நா ஒரு புடி புடிக்கிறேன் சீட்டுல” — நொண்டிமுத்து.

மணியம் விளையாடாமல் ஒதுங்கிப் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் சின்னத்தம்பி அவசரமாக அவனைக் கூப்பிட்டு அவனை விளையாடச் சொல்லி விட்டு வெளியே போனான். மணியம் மனசில்லாமல் விளையாட்டில் இறங்கினான். சின்னத்தம்பி அவசரம் என்று கெஞ்சியதால் தான் அவன் விளையாட வந்தான். என்ன அவசரம் அவனுக்கு? ஒருவேளை ‘வெளியே’ போகும் அவசரமோ!

பல மணித் தியாலங்கள் கழித்து சின்னத்தம்பி வந்தான். எல்லாரும் அவனை எங்கே போனாய் என்று கேட்பது பேர்ல் பார்த்தார்கள். நொண்டிமுத்து வாயைத் திறந்து கேட்டான் “இம்புட்டு நேரமா எங்க போயிட்டு வர்ற?”

“நானா டவுன் நோடு வரைக்கும் சும்மா பேர்யிட்டு வந்தேன். வர்ர நேரம் லேசா மழை தூறிச்சி...சந்திக் கடையில் கொஞ்ச நேரம் நின்னு தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு வாறேன்!”

“சந்திக் கடைக்கா போன...?” என்ற நொண்டிமுத்து சின்னத்தம்பியைக் கேலிச் சிரிப்புடன் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, “அங்க அடிக்கடி போகாத. சந்திக் கடையில் உள்ளவ ஒரு மாதிரி. ஆம்புளைகள கண்டா முழுங்கிர மாதிரி பார்ப்பா... வீட்டுல ஆம்புளைக இல்லாதனால அவ அப்புடிதான்... பொல்லாதவ...கவனம்...அங்க போகாத...”

சின்னத்தம்பி சிரித்தே சமாளித்தான். தான் மழைக்காக அங்கே சந்திக்கடையில் ஒதுங்கிய போது, அங்கே இருந்தவள் அவனை உற்றுப் பார்த்தது உண்மைதான். ஆனால் அதற்காக அவளைத் தவறாகச் சொல்லலாமா? சரி, அவள் ஏன் அவனை அப்படிப் பார்த்தாள்? அந்தப் பார்வை தான் அவனை என்னவோ செய்தது. அதற்குப் பின்னர்தான் தேத்தண்ணி வாங்கிக் குடித்தான். சிகரெட் பற்றவைத்தான். தேத்தண்ணி ஊற்றிக் கொடுக்கவும் சிகரெட் விற்கவும் அங்கேயே ஒரு கடை இருந்தது. அதிலும் அவள் இருந்தாள். வெளியே மழையும் தூறியது. ஆனால் அந்த மழையில் வேகமாக நடந்தே வந்திருக்கலாம். அவளின் பார்வையால் அங்கே நின்றான், வெகுநேரம். சின்னத்தம்பி பெண்கள் என்றால் பலவீனமானவன். அவனுடைய வயதும் கோலமும் காலமும் அப்படியானவை. ‘காலா காலத்தில் ஒன்னைக் கட்டிக்கிட்டிருந்தா அடக்க ஒடுக்கமா இருப்பான். அதைக்கூட நா்ளையே செய்யலாம். பணம்...அதற்காகத்தான் இங்கே வந்திருக்கிறான். கல் கிடைத்தால் போதும்; தாலி கட்டுவான்!’

இரவு தூங்கும்போது நொண்டிமுத்து கதை சொல்வான். கதை முடிவதற்குள் மற்றவர்கள் தூங்கி விடுவார்கள். மணியம் தூங்காமல் ‘ம்...ம்...’ போட்டுக் கொண்டு கதையைக் கேட்டான்.

“ஒரு தடவை கலுகங்கையில் எங்கள் மாதிரி ஒரு கூட்டம்ஒரு எடத்தை வாங்கிக் கல்லு தோண்டினாங்க. மரிசக் கணக்கில் தோண்டித் தோண்டி ஒண்ணுமே கெடைக்கல்ல. எக்கச்சக்கமான பணமும் செலவர்கிப் போச்சு. கடேசியில ஆத்திரத்தில, கோவத்தில எடத்தைக் குடுத்திட்டு அந்த ஊரையே கைக்கழுவி விட்டு வெறுத்துப் போயிட்டாங்க. அவங்க போன பொறகு எடத்துச் சொந்தக்காரன்ட மகன் தோண்டிப் பார்த்தான். ஒரு கெழமை வேல செஞ்சர்னாம். ஒரு நா அந்த எடத்துல உள்ள ஒரு கல்லுப் பாரைய தோண்டித் தோண்டிப் பெரட்டி பார்த்ததில, சொன்னா நம்ப மாட்டீங்க, மஞ்சள் நெறத்தில புஷ்பராகம் ஒண்ணு கெடைச்சிச்சாம்! அதை எவ்வளவுக்கு வித்தாங்க தெரியுமா? அதையும் சொன்னா நம்ப மாட்டீங்க. ஒண்ணரை லச்சத்துக்கு. ஒத்த சதம் செலவில்லாம தேடிட்டான். ம்...ஆண்டவன் கூரையைப் பொத்துகிட்டுக் குடுப்பான்னு சொல்வாங்களே... அது இப்புடிதான்...ம்...நாங்களும் தான் தோண்டிரேம் வருசக்கணக்கில...”

மணியம் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான். இந்த முறை கிடைக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். சுந்தரத்தின் ஆசியும் முதலாளி வீட்டிலிருந்து பயணம் வைத்த போது வந்த யானையும் நினைவுக்கு வந்தன.

‘கல்லு ஒண்ணு கெடைச்சாதான் மனுசனாகலாம். அப்ப தான் மனுசனா எல்லாரும் மதிப்பாங்க! கல்லு கெடைக்காம காசு பணம் கெடைக்காது. அம்மாவும் அப்பாவும் ஏசுனது சரின்னுதான் எல்லாரும் சொல்லுவாங்க. சுந்தரம் ஏசுவான், லச்சிமி ஏசுவா. ஒலகமே ஏசும். இந்த ஒலகத்தில கல்லு கெடைச்சி. நாலு காசு கைக்கு வந்தார் தான் மத்தவங்கள் போல மனுசனா இருக்கலாம். இல்லே வாழவேமுடியாது மனுசனா... லச்சிமியே ஏசுவாளே!’

லச்சிமியின் நினைவு அவன் மனதில் விரிந்தது. நொண்டி முத்து தூங்கி விட்டான். மற்றவர்களும் தூங்கி விட்டார்கள். இவன் மட்டும் தூங்காமல்...

ஒரு தீபர்வளியன்று கலுகங்கையில் இருந்து தோட்டத் திற்குப் போயிருந்தான். லச்சிமியைப் பார்த்தான். அப்போது...

லச்சிமியை மணியம் உற்றுப் பார்த்தான்.

“ஏன் அப்புடி பார்க்கிறீங்க?”

“ஒன்னய பார்க்கல்ல...உன் கண்ணை பார்க்கிறேன்...”

“என் கண்ணை?” என்ற லச்சிமி கண்களை மூடிக்கொண்டு நாணிக்கோணி, “என் கண்ணில அப்புடி என்ன இருக்கு?” என்று கேட்டாள்.

“ஒன் கண்ணில மாணிக்கம் இருக்கு. அதான் பார்த்தேன்...நல்ல மாணிக்கம்...அதைத் தோண்டியெடுத்தா...”

லச்சிமி குறுக்கிட்டு, “ஒங்களுக்குப் பைத்தியமா புடிச்சிருக்கு...?” என்றாள்.

மணியம் கண்களைச் சிமிட்டி விட்டு, “ஆமா...எனக்குப் பைத்தியம் ஒன்ன பார்த்தோன்னதான் புடிச்சிருக்கு...” என்று சொல்லிவிட்டு அவளையே பார்த்தான். அழகான கண்கள் அவளின் கண்கள். அதில்தான் இரண்டு மாணிக்கங்கள். அந்த மாணிக்கங்கள் சொந்தமாக வேண்டுமென்றால் கலுகங்கையில் மாணிக்கம் கிடைக்க வேண்டும். அதற்குத்தான் மீண்டும் இந்த உலகத்திற்கு வந்திருக்கிறான். அவன் மட்டுமா? இந்த மனிதர்கள் அத்தனை பேரும் அந்த உலகத்திற்கு அதற்காகவே வந்திருக்கிறார்கள்!

அவர்கள் கலுகங்கைக்கு வந்த மூன்றாவது நாள் முதலாளி கலுகங்கைக்கு வந்தார். அவரோடு இன்னும் ஒருத்தனும், சின்னத்தம்பி வயதிருக்கும் வந்தான். எல்லோரும் அவன் யார் என்பது போல் அவனையே பார்த்தார்கள். யாரும் அவனைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை. முதலாளி தாமாகவே “இவன் என் அண்ணன் மகன். சும்மர்தான் வீட்டில இருக்கான். இங்கயாவது இருக்கட்டும். இந்த வேலய பழகட்டுமே!” என்று சொன்னார்.

ஒருத்தரும் பேசவில்லை. நொண்டிமுத்து புதியவன் முகத்தையே திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தான். ஏனோ அவனுக்கு அவனைப் பிடிக்கவில்லை. மணியத்தையும் இப்படித்தான் அவன் முதன் முதல் இங்கே வந்தபோது பார்த்தான். முதல் பார்வையிலேயே மணியத்தைப் பிடித்துவிட்டது அவனுக்கு. ஆனால் இந்தப் புதியவனை, முதலாளியின் அண்ணன் மகனை, முதல் பார்வையிலும் பிறகும் பிடிக்கவே இல்லை. மணியத்தை எல்லோரும் ஏக்கத்துடன் பார்த்தார்கள். அவனுக்குப் போட்டியாகப் புதியவன், முதலாளியின் அண்ணன் மகன் என்ற அந்தஸ்துடன் வந்திருப்பதாக அவர்கள் நினைத்தார்கள். அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம் அதுதான்...

முதலாளி பகலில் கறியாக்க மீன் வாங்கி வந்திருந்தார். அதை நொண்டிமுத்துவிடம் கொடுத்துச் சமைக்கச் சொன்னார். நொண்டிமுத்து ஒரு மகிழ்ச்சியும் இல்லாமல் அக்கறையும் இல்லாமல், ஏனோ தானோவென்று அதை வாங்கிக் கொண்டு போனான். அவனுக்கு முதலாளி தன் அண்ணன் மகனைக் கூட்டி வந்தது பிடிக்கவே இல்லை. ‘இது நல்லதுக்கில்லே...’

என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான். இத்தனை நாள் இங்கே இருந்து வந்த ஓர் ஒற்றுமை, அன்பு, பாசம், இனி இங்கே இருக்குமோ என்று சந்தேகப்பட்டான். அவன் சந்தேகப்பட்டதற்குக் காரணம் இருந்தது. அவர்கள் அனைவரும் தொழிலாளி என்ற வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவனோ முதலாளியின் அண்ணன் மகன். அண்ணன் மகன் என்றாலும் மகன்தானே! கிட்டத்தட்ட முதலாளி. முதலாளியென்றால் தொழிலாளியை அடிமையாக நினைத்து வேலை வாங்கப் பார்ப்பவன். இவனோ இந்தத் தொழிலுக்குப் புதியவன். இதன் நெளிவு சுளிவு தெரியாதவன். திடீரென்று தான் முதலாளியின் மகன் என்பதைக் காட்டுவான். அப்போது இங்கே புகம்பம் வெடிக்கும். இனி பிரச்னைதான்; சிக்கல்தான். அவர்கள் எல்லோரும் தோள் மேல் கைபோட்டுப் பேசுபவர்கள். இவனோடு அப்படி முடியுமா? அவன் முன்னே கைகட்டி அல்லவா நிற்க வேண்டிவரும்!

நொண்டிமுத்துவுக்குப் பல எண்ணங்கள் மனதில் சுழன்றன. இதுபற்றி மணியத்தோடு பேசிக் கொள்ளலாம் என்று அவன் பேசர்மல் இருந்தான்.

முதலாளி நொண்டிமுத்துவைச் சமைக்கச் சொல்லி விட்டு டவுனில் கோயில் குருக்களிடம் கேட்டுக் குறித்து வைத்திருந்த நல்ல நேரத்தில் எல்லோரையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் புதிய இடத்தைக் காட்டினார். காணிச் சொந்தக்காரனும் அங்கே வந்திருந்தான். மணியம் காணியைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். சில இடங்களில் கீழே குனிந்து பூமியை உற்றுப் பார்த்தான்.

காணிச் சொந்தக்காரன் சிங்களத்தில் பேசினான்... “மே இடம் ஹரிசோக் இடம். டிங்காக் மான்ஸிவுனானாம் கல் அம்புவய்...” (இந்த இடம் நல்ல இடம், கொஞ்சம் பாடுபட்டால் கல் கிடைக்கும்)

முதலாளியும் பேசினார்: “ஆறும் பக்கத்தில இருக்கு. நல்ல இடம். முந்தி சொன்ன மாதிரி சுரங்கம் தோண்டிச்சூடப்

பார்க்கலாம். காணி மொதலாளியும் நல்ல மனுசன்...கரச்ச குடுக்க மாட்டாரு! எப்புடி மணி நல்ல எடமா?"

மணியத்திற்குப் புதிய இடம் பிடித்திருந்தது. அதை முதலாளியிடம் சொன்னான். முதலாளி சந்தோஷப்பட்டார். "அப்புடின்னா இன்னைக்கே சின்ன பூசை வைச்சி சாமி கும்பிட்டுத் தேங்கா ஒடைச்சி வேலய துவங்க வேண்டியது தான்."

முதலாளியையும் அண்ணன் மகனையும் அங்கே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, மற்ற எல்லோரும் வாடிக்குப் போய், மண் வெட்டி, அலவரங்கு, மண் அள்ளும் கூடை மற்றும் தேவையான பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். முதலாளி பூஜைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தார். தேங்காய் உடைக்கப்பட்டது. சூடம் கொளுத்தப்பட்டது. முதலாளி விபூதி பூசி, சாமி கும்பிட்டு மண்வெட்டியை எடுத்துக் கொத்தினார். காணிச் சொந்தக்காரரும் அவரோடு சேர்ந்து நாலு கொத்து கொத்தினார். முதலாளி, அண்ணன் மகனையும் கொத்தச் சொன்னார். அவனும் கொத்தினான். கடைசியாக மணியம் கொத்தினான். அதன் பிறகு வேலை ஆரம்பமாகியது. அன்று முழுவதும் முதலாளியும் அவர்களோடு அங்கே வேலை செய்தார். அண்ணன் மகனும் வேலை செய்தான். வேலை என்றால் பெரிய வேலை அல்ல. சின்னச் சின்ன வேலை. முதலாளி சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு மண் வெட்டியது பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது.

அன்று இரவு படுக்கையில் படுத்தபின்னர் நொண்டி முத்து மணியத்தின் காதில் குசுகுசுத்தான். "மணி! மொதலாளி அண்ணன் மகனைக் கூட்டிகிட்டு வந்திருக்காரே..."

"யாரைக் கூட்டிகிட்டு வந்தா என்ன? நாம பார்ட்டுக்கு நம்ம வேலய செய்ய வேண்டியதுதானே!"

"நீ வெளங்காம சொல்ற?...யார் வந்தா என்னானு சொல்ற...இப்ப வந்திருக்கிறது யாரு? மொதலாளியோட

அண்ணன் மகன் இல்ல வந்திருக்கான். பார்க்கப் பேர்னா அவன் நமக்கு மொதலர்ளி மாதிரிதான். நாம் தொழிலர்ளி இல்ல. நம்மள இவன் அதிகாரம் பண்ண வந்தா?"

மணியம் உடனே சொன்னான். "அப்புடி சொல்லர்தீங்க! அவன் நம்மள அதிகாரம் பண்ணுவான்னு எப்புடி சொல்ல முடியும்? இன்னைக்கித் தான் வந்திருக்கான்! பார்ப்போமே..."

"இனி என்னர்த்தைப் பார்க்கிறது? அவன் மூஞ்சிய பர்த்தோன்ன தர்ன் தெரியுதே. எனக்கு அவனைப் பார்த்தோன்ன புடிக்கல்ல. அதுனாலதர்ன் அப்படிச் சொன்னேன். அவன் மூஞ்சியும் சரியில்லே; பார்க்கிற பார்வையும் சரியில்ல..."

"அவன் பொல்லாதவனா இருந்தாலும் அவன் ஒருத்தன் தானே!... அவன் ஒருத்தனை நம்ம எல்லாராலயும் சமாளிக்க முடியாதா? என்ன நடக்குதுன்னுதான் பார்ப்போமே..."

அதன் பின்னர் இருவரும் பேசவில்லை. மணியம் கண்களை மூடினான். நொண்டிமுத்து யோசித்தான். பிறகு அவனும் கண்களை மூடித் தூங்க ஆரம்பித்தான்.

முதலாளி இரண்டு நாட்கள் கலுகங்கையில் இருந்தார். இரண்டாவது நாள் பகல் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் பஸ்ஸில் போகத் தயாரானார். அவரை மணியமும் முதலாளியின் அண்ணன் மகனும் ரோடுவரை போய் பஸ்ஸேற்றி வந்தார்கள். பஸ்ஸில் ஏறும் முன்னர் மணியத்திடம் கூடிய கவனம் எடுத்து முயற்சி செய்யும்படி சொன்னார் முதலாளி. பஸ்புறப்பட்டதும் இருவரும் திரும்பினார்கள். மணியம் முதலாளியின் மகனோடு பேச்சுக் கொடுத்தவாறு நடந்தான். அவன் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொன்னானே தவிர அவன் கேள்வி கேட்கவே இல்லை. மணியம் பேசிப் பார்த்ததில் அவனுடைய பெயர் செல்லசாமி என்பதும், படித்து வேலை கிடைக்காததால் இங்கே அனுப்பி வைத்தார்கள் என்றும் தெரிந்தது.

செல்லசாமி தானாகப் பேசாதது அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவன் கேட்ட கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொன்னதும், 'இவனோடு நான் என்ன பேசுவது' என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல் இருந்தது. நொண்டிமுத்து சொன்னது போல், இவன் அப்படியானவன் தானோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு வந்தது. இத்தனைக் கேள்வி கேட்டும் அவன் தானாக ஒரு கேள்வி கேட்கவில்லையே! இந்தக் கலு கங்கையைப் பற்றித்தான் ஆயிரம் கேள்வி கேட்கலாமே! இவன் கேட்காமல் இருக்கிறானே! இவனிடம் என்ன கேட்பது என்ற கர்வமா?

அன்று இரவு சாப்பிடும் போது நொண்டிமுத்துவிடம் மணியம் சொன்னான். மற்றவர்கள் அப்போது அங்கே இல்லை. "ஒரு பேச்சு அவனா பேசலியே!"

"அதான் நா மொதல்லயே சொன்னேனே...முதலாளி மகன்ங்கிற கர்வம் இருக்கு. அவன் எங்களை வேலைக்காரனா நெனைச்சு பாக்கத்தான் வந்திருக்கான். எனக்கு மொதல்ல பாத்தோன்ன தான் தெரிஞ்சி போச்சே! அதைச் சொன்ன துக்குத்தான் நீ கேக்கமாட்டேன்னுட்ட..."

"சரி, அவன் பேசாட்டி போறான்...நாம நம்ம வேலய பார்ப்போம். அதுக்கு மேல நடக்கிறது நடக்கட்டும். நீங்க ஒண்ணும் சொல்லாதீங்க. எனக்கும் சந்தேகம் தான். மொதலாளி நாம என்ன செய்யிரோம்னு பார்க்க அனுப்பினாரோனு நெனைக்கிறேன்!"

"இருக்கும்... இருக்கும்..." என்று சொன்னான். நொண்டிமுத்து.

நாட்கள் ஒடிக்கொண்டிருந்தன.

வேலையும் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் செல்ல சாமியைத் தவிர, மற்ற எல்லோருக்கும் மனதில் நிம்மதியே இல்லை. ஏனோ தானோ வென்று வேலை செய்தார்கள்.

அவர்களுக்கே அவர்களுடைய வேலையில் திருப்தி இல்லை. கோடி கோடியாய்ப் பொருள் இருந்தாலும் நிம்மதி தேவை மனிதனுக்கு. அந்த நிம்மதி இல்லாவிட்டால் மனிதன் வாழவே முடியாது. பிச்சை எடுத்தாலும் சுதந்திரமாகப் பிச்சை எடுக்க வேண்டும். அதைத்தான் மணியம் இங்கேயும் விரும்பினான். இத்தனை நாளும் சுதந்திரமாக இயங்கினாரீர்கள். இன்றோ முதலாளியின் அண்ணன் மகனின் வருகையினால் அந்தச் சுதந்திரமே பறி போனது போல் தோன்றியது. என்றோ ஒரு நாள் இங்கே பூகம்பம் வெடிக்கும்போல் இருந்தது.

செல்லசாமியோடு யாரும் பேசுவதில்லை. அவனும் இவர்களோடு பேசும் பழகவும் இல்லை. தான் முதலாளியின் மகன் என்ற உணர்வையே காட்டிக் கொண்டு வந்தான் அவன். காலையில் நேரம் சென்று டவுனில் எழும்புவது போல் எழும்பி வேலைக்குப் போனான் பகலில் பன்னிரண்டு மணிக்கே சாப்பிட வாடிக்குப் போனான் ஆனால் ஒரு மணிக்கு மேல் தான் சாப்பாடே தயாராகும். அது தான் இவ்வளவு காலத்தைய பழக்கம். அதை மாற்றவேண்டும் என்று நொண்டி முத்துவிடம் ஒரு நாள் சொன்னான்.

நொண்டிமுத்து அதைக் கேட்கவில்லை. “தம்பி! நீ சொல்ற மாதிரி செய்ய முடியாது. வசதியைப் போலத்தான் செய்யலாம். பத்து மணிக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டு போறேன். அதைக் குடுத்திட்டு வர எப்படியும் பதினொரு மணியாகும். அதுக்குப் பொறகுதான் சோறாக்கணும், கறி வைக்கணும், நா என்னா செய்ய...?” செல்லசாமி ஒன்றும் சொல்ல வில்லை.

பகலில் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு செல்லசாமி தூங்குவான். மற்றவர்கள் வந்து தூங்கி விழித்து வேலைக்குப் போன பின்னரும் தூங்குவான். அவர்கள் அவனைக் கூப்பிடுவதே இல்லை. அவனாகத்தான் எழும்பிப் போவான். இரவில் அவன் தனியாகத்தான் சாப்பிடுவான். படுக்கை மட்டும் எல்லோரும் படுக்கும் இடத்தில்...

இப்படியே நாட்கள் ஓடின.

ஒவ்வொரு நாளும் அவனோடு வெறுப்பைக் காட்டிப் பேச ஒவ்வொருவரும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தார்கள். அது சீக்கிரமே வரவில்லை. ஆனால் ஒரு நாள் வந்தது.

ஒரு நாள் சின்னத்தம்பி வேலை செய்யும்போது, வேலை செய்வதை நிறுத்தி ஓய்வுக்காகச் சிரிசேனவோடு பேச்சுக் கொடுத்தான். சிரிசேன கட்டக் கால்சட்டை போட்டிருந்தான். சின்னக் கால் சட்டை..தொடை இரண்டையும் பிடித்தது, தொடைச் சதைகள் பிதுங்கி நின்றன.

சின்னத்தம்பி கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு பீடி பற்ற வைத்துப் புகை விட்டான். சிரிசேனவின் கால்களையே பார்த்தான். அந்தக் கால்களைப் பார்க்கும்போது அவனுக்கு, பெண்களின் கால்கள்தான் நினைக்குள் வந்து விழுந்தன. பீலியடியில் குளிக்கும் போது, பக்கத்தில் மறைப்புக்கு அந்தப் பக்கம், பெண்கள் குளிப்பதை ரசிப்பான். அவர்களில் சிலர் தொடைகளைத் தேய்த்துக் குளிப்பார்கள். அதை வெகு நேரம் எத்தனையோ நாட்கள் ரசித்திருக்கின்றான். இந்த ரசிப்பினால் வீட்டுக்கு நேரம் சென்று தான் போவான். அப்போதெல்லாம் வீட்டில், “குளிக்கப் போனா டக்கு புக்குன்னு குளிச்சிட்டு வரக்கூடாதா? இம்புட்டு நேரமா?” என்று கேட்பார்கள். சின்னத்தம்பி அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் சிரிப்பான். சிரிப்பின் ரகசியம் அவனுக்குத்தான் தெரியுமே.

“சிரிசேன, நீ பொம்பளையா இருந்தா நான்தான் கட்டுவேன்.”

சிரிசேன திரும்பச் சொன்னான்: “நாங் பொம்பளையா இருந்தா ஒங்கள்தான் கட்டிப்போடுரது” எல்லோரும் சிரித்தார்கள். சிரிக்கக்கூடிய வார்த்தைகள்தான் அவைகள். ஆனால் முதலாளியின் மகன் சிரிக்கவில்லை. அவன் சிரிக்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை. அந்த நேரத்தில் அவன் முகம்

போன கோணல் சரியாக இல்லை. இந்தச் சிரிப்பே வேண்டாம் என்பதுபோல் இருந்தான். இங்கே சிரிக்கக் கூடாது என்று சொல்லாமல் சொன்னான் போலும்! இங்கே சிரிக்கக் கூடாதா? சிரிப்பு மனிதனின் தனிச்சொத்து. அதை யாரும் தன் உடைமையாக்க முடியாது. யாரும் அதை அடிமைப் படுத்த முடியாது. சிரிப்பு இங்கே ஒரு தோழன்! காட்டில் வெய்யிலில் வேலை செய்து உழைக்கும்போது காட்டுமலர்களாய் மலர்ந்து மணம் வீசுவது இந்தச் சிரிப்பு. இது காடுதான். இது தனி உலகம்தான். இந்தக் காட்டில் இந்த உலகத்தில் அந்த மனிதர்கள் சிரிக்கலாம், சிரிப்பார்கள்.

சின்னத்தம்பி சத்தம் போட்டுச் சிரித்தான். புகை விட்டான். சிரிசேனாவைக் கிண்டல் செய்தான். இது நல்லது இல்லை என்று பேசாமல் இருந்தான் மணியம் செல்லசாமி, சின்னத்தம்பியை அடிக்கடி அவன் சிரிக்கும்போதும் புகை விடும்போதும் கிண்டல் செய்தபோதும் 'முறை'த்து 'முறை'த்துப் பார்த்தான்.

சின்னத்தம்பிக்குப் கோபம் வந்தது. "என்னா மொறைக்கிற? மொறைச்சி பார்த்தாப் போலப் பயந்திருவேன்னு நெனைச்சியோ!"

செல்லசாமி சூடாகப் பேசினான். "வேலை செய்யிற நேரம் சிரிச்சிப் பேசி வெளையாண்டா முறைக்காம என்ன செய்ய?"

சின்னத்தம்பி நக்கலாகப் பேசினான். "தம்பி! நாங்க படுற கஷ்டம் ஒங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்க சாகிறதும் சாகிறவரைக்கும் வாழ்றதும் இங்கதான். ஒங்களுக்கு இது தெரியாது. நீங்க ஒங்க வேலய பாத்துக்கிட்டு இருங்க..."

"நா என் வேலய பாக்கத்தான் வந்தேன். பாத்துக்கிட்டு தான் இருக்கேன்..."

சின்னத்தம்பிக்கு 'நல்லா'வே கோபம் வந்தது. "இம்புட்டு நாளும் பார்க்காம இப்ப என்ன புதுமையா

பார்க்கப் போற?" என்று சொன்னவன் செல்லசாமியை நெருங்கி அவனை அடிக்க கையை ஒங்கினான், நல்ல நேரம்... மணியம் ஓடிவந்து கையைப் பிடித்துக் கொண்டான், அடி விழவில்லை. செல்லசாமி தப்பிக்கொண்டான்.

சின்னத்தம்பி காட்டுமாடைப் போல் முட்டிக் கொண்டிருந்தான். மணியம் அவனை விரட்டினான். "சின்னத்தம்பி! பேசாம போ. தம்பிதான் தெரியாம சொல்லிருச்சின்னா அதுக்காக அடிக்கப் போகலாமா? போ...போ...போயி வேலய பாரு!"

கேட் கருப்பையா ஓடி வந்தான். "தம்பி! இங்க வாங்க... நா வயசில மூத்தவன் சொல்றேன், கேளுங்க. இந்த வேலய பத்தி ஒங்களுக்குத் தெரியாது. இது உசிரைக் குடுத்துச் செய்யிற வேல. இந்த வேலய எல்லாம் எல்லாரும் ஒரே மனசோட செய்யணும். அதுவும் சந்தோசமா. அப்பதான் சான்ஸ் படும். இதில ஒருத்தன் கங்காணி வேல பார்த்தா சரிவராது. நீங்க மொதலாளி மகனா இருக்கலாம். நாங்க தொழிலாளிதான். அதுக்காக இங்க நாங்க என்ன செய்யிறோம் ஏது செய்யிறோம்னு பாத்துக்கிட்டு இருக்கா தீங்க! எங்களுக்குப் புடிக்காது ஒங்க சித்தப்பா நம்ம மொதலாளிதான். அவருட இங்க வந்த நேரம் அப்புடி பாக்கல்ல! அவருக்குத் தெரியும் நாங்க வேல செய்வோம்னு..."

செல்லசாமி பேசவில்லை மெனனமாக நின்றான்.

காதர் வந்தான். "தம்பி! சும்மா *கரைச்சல் போடா தீங்க! இவ்வளவு நாளும் இல்லாத கச்சால் இப்ப என்னா? நீங்க மொதலாளியா இருக்கலாம். நாங்க தொழிலாளியா இருக்கலாம். ஆனா ஆண்டவன்ட அல்லாட படைப்பில் எல்லாரும் ஒன்றுதான். மொதலாளி செத்தாலும் பள்ளி வாசலுக்குக் கொண்டு போறாங்க. நாங்க செத்தாலும் கொண்டு போவாங்க. அதுல வித்தியாசம் இல்ல...நா.

* கச்சால், கரைச்சல்—குழப்பம், சண்டை

சிரிசேன, கருப்பையா, சின்னத்தம்பி, நொண்டிமுத்து எல்லாரும் காக்கா தம்பி மாதிரி ஒண்ணாதான் இருந்தோம்... நீங்க வந்தோன்னதான் வித்தியாசம் காட்டுறீங்க..”

சிரிசேன சிங்களத்திலும் தமிழிலும் கலந்து பேசினான். “மொதலாளிகே புத்தாடகியண்ட கரபாகன இண்ட கியவ ஆய் அந்திமட்ட தொஸ் கியண்ட் எப்பா...(முதலாளியின் மகனிடம் சொல்லுங்கள். ஒழுங்கா இருக்கச் சொல்லி, பிறகு என்னைக் கடைசியில் குற்றம் சொல்ல வேண்டாம்) அதுதான் நாங் சொல்றது. பேசாம இருந்தா ஒண்டும் இல்லதான்... இப்ப அவன்தானே கரச்சல் போடுறது; கரச்சல் தர்றது..”

செல்லசாமி வாயைத் திறக்கவே இல்லை. அப்போதே அங்கிருந்து போனான். யாரும் அவனைத் தடுக்கவில்லை. எங்கே போகிறான் என்று தெரிந்து கொள்ளவும் இல்லை. மணியம் மட்டும் பயந்தான். ‘அவன்பாட்டுக்குக் கோவிச்சி கட்டுப் போனா மொதலாளி எங்கள தானே ஏசுவாரு...எங்க போறானே தெரியலியே!’

கேட் கருப்பையாவுக்குச் சூடாகியது. “எங்கயாவது போகட்டுமே, சின்ன புள்ளயா, வெரல குடுத்தா கடிக்க தெரியாது. எங்கயாவது போகட்டும்...மொதலாளிகிட்ட சொல்லுறேன்..”

மணியத்திற்கு அப்போதும் மனதில் பயம்தான். வேலை முடிந்து வாடிக்குப் போன பின்னர் அந்தப் பயமும் மறைந்தது. செல்லசாமி வாடிக்கு வந்து கடிதம் போட்டதாகச் நொண்டிமுத்து சொன்னான். மணியம் யோசித்தான்.

கடிதம் முதலாளிக்குத்தான் எழுதியிருப்பான். என்ன எழுதியிருப்பான். இல்லாததையும் பொல்லாததையும் எழுதியிருப்பான். மற்றவர்கள் யாருக்கு எழுதினால் என்ன பயம் என்பதுபோல் பேசாமல் இருந்தார்கள். மணியம் அன்று இரவே நடந்ததை விவரமாகக் கடிதத்தில் எழுதி முதலாளிக்கு அனுப்பினான்.

முதலாளிக்குச் செல்லசாமியின் கடிதம் முதல் நாள் கிடைத்தது மணியத்தின் கடிதம் மறுநாள் கிடைத்தது.

அடுத்த நாளே பஸ்ஸேறிக் கலுகங்கைக்கு வந்தார் அவர். அவர் வந்தபோது வாடியில் நொண்டிமுத்து மட்டும்தான் இருந்தான். மற்றவர்கள் வேலைக்குப் போயிருந்தார்கள். அவர்கள் பகல் சாப்பாட்டுக்கு வருவார்கள் என்பது முதலாளிக்குத் தெரியும். அவர்கள் வரும்வரைக் காத்திருந்தார். நொண்டிமுத்துவோடு பேசினார். நொண்டிமுத்து நடந்ததைச் சொன்னான். பன்னிரண்டு மணிக்கே சர்ப்பாடு கேட்டதை, சண்டை நடந்ததை எல்லாம் சொன்னான். இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லவில்லை. உள்ளதைச் சொன்னான்.

முதலாளி கவலைப்பட்டார். “நமக்கு நிம்மதி இல்லை... அங்கதான நிம்மதி இல்வேன்னா இங்கயும் நிம்மதி இல்ல. அவன்தான் தெரியாமச் சொல்லிட்டான்னா நீங்களாவது சண்டை புடிக்காம பேசாம இருக்கலாமே! நீங்களும் சேந்துகிட்டுச் சண்டை போடுறீங்களே!”

நொண்டிமுத்து சலித்துக்கொண்டே முதலாளியைத் திருப்திப்படுத்துவதுபோல் பேசினான். “இதுக்கு முந்தி இங்க யாரும் சண்டை புடிச்சாங்களா? இம்புட்டு நாளும் எங்க வேல உண்டு வெட்டி உண்டுன்னு இருந்தோம். தம்பி வந்தோன்னதான் சண்டை வந்திச்சு. எங்கள் கங்காணி மாதிரி பார்க்கத்தான் வந்தேனு சொன்னா சண்டை வராம என்ன செய்யும்? நாங்கதான் இம்புட்டுக் காலமா வேலை செய்தோமே... இப்பு எதுக்குக் கங்காணி? மத்தப்படி ஒரு குத்தம் குறை நடக்கல்ல.”

முதலாளி யோசித்தார். பேசவில்லை. நொண்டிமுத்து சொன்னதை, அதில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்தார். நொண்டிமுத்து அவரை மடக்கி விட்டான். நல்ல போடு பேசட்டு விட்டான். “இதுக்கு முந்திச் சண்டை வந்திருக்கா?” நல்ல கேள்வி; பதிலே இல்லை. முதலாளி மடங்கியதாகக் காட்டவில்லை. ஆனால் மனத்தில் அண்ணன் மகன் மேல் கோரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

‘அவன இங்க வைச்சிருந்தா கரச்சதான் வரும். இங்க யும் வேல் செய்ய முடியாமதான் போகும். இன்னைக்கே கூட்டிக்கிட்டுப் போகணும்’ என்று தமக்குள் நினைத்துக் கொண்டார் அவர்.

பகல் சாப்பாட்டுக்கு வெயிலில் காய்ந்து, வேர்த்து ‘விறுவிறு’ த்து வந்தார்கள் எல்லாரும். செல்லசாமி தனியாகப் பின்னால் வந்தான். முதலாளியைக் கண்டதும் தைரியமா னான். மணியம் வழக்கம் போல் அவரோடு பேசினான். மற்ற வர்கள் புன்னகைத்தார்கள். ஆனால் எல்லோரின் மனத்திலும் ஒரு கேள்வி. ‘அட! இன்னைக்கே வந்திட்டாரே! அப்படி என்ன அவசரம்? நாங்க நெனைச்சோம், அவனைக் கண்டிச்சித் தபால் தான் போடுவாருன்னு!’

முதலாளி செல்லசாமியைக் கூப்பிட்டார். கண்டித் தார். அப்போதே மூட்டை கட்டச் சொன்னார். பகல் சாப்பாடு முடித்ததும் அந்தி பஸ்ஸில் போகப் போகிறேன் என்றார். மணியம் காலையில் போகலாமெனச் சொன்னான். செல்லசாமியைக் கூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார். வழக் கம் போல் மணியம் றோடுவரைக்கும் போய்ப் பஸ்ஸில் ஏற்றி விட்டு வாடிக்குத் திரும்பினான். வாடியில் மற்றவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மணியம் அத்தனை பேரையும் எழுப்பினான். அவர்கள் தூக்கத்தை முறித்துக் கொண்டு எழும்பினார்கள். மணியம் முதலாளியும் செல்லசாமியும் பஸ் ஏறியதைச் சொன்னான்.

நொண்டிமுத்து வெற்றிலைக் காவி படிந்த பல்லைக் காட்டிக் கொண்டே பேசினான். “நா நெனைச்சேன்! மொதலாளி அண்ணன் மகன்னதும் சொந்தம் கிந்தம் பார்த்து அவன் பக்கம் சைடாகிருவாரோன்னு...ஆனா நல்ல மனுசன் நீதியா நடந்துகிட்டாரு.”

மணியனும் பேசினான். “மொதலாளி இவ்வளவு வெரசா அவனைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போவாருன்னு நெனைக்கவே இல்ல, நல்ல மனுசன்!”

வேலைக்கு உற்சாகத்தோடு போனார்கள். வேலை செய்யும் போதே கிண்டல் செய்தார்கள்; பேசினார்கள். சின்னத்தம்பி ஒய்வெடுக்கும்போது புகைவிட்டான். கேட்கருப்பையா வெற்றிலை போட்டான். சிரிசேனைவைப்பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டினான். ஆனால் வேலை நடந்து கொண்டே இருந்தது. யாரும் இங்கே கங்காணி இல்லை; முறைக்கவும் இல்லை. ஒருத்தருக்கொருத்தர் கங்காணி; ஒருத்தரை ஒருத்தர் முறைத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கிடையேதான் அவையெல்லாம் நடந்தன! அந்த உலகத்தில் உள்ள இந்த மனிதர்களிடையே தான் அவைகள் நடந்தன.

அன்று இரவு எல்லோருக்கும் உற்சாகம். நொண்டி முத்துவும் சின்னத்தம்பியும் பக்கத்து வாடி ஒன்றுக்குப் போய் ஆளுக்கு ஒரு கிளாஸ் ஊற்றிக் கொண்டு வந்தார்கள். அதிலிருந்து அவர்களுக்கு ஒரே உற்சாகம்; படுத்த பின்னரும் உற்சாகம். நொண்டிமுத்து உற்சாகத்தில் கதையும் சொன்னான்.

“அவனுக்கு ஒரே ஆசை! என்னா ஆசைன்னா பாம்புக்கு ராசாவா இருக்கிற நாகப்பாம்பு கிட்ட உள்ள மாணிக்கத்தை எப்படியாவது எடுக்கணும்னு அந்தப் பாம்பு பொல்லாத பாம்பு. ஆனா கெழட்டுப் பாம்பு. அதுகிட்டதான் மாணிக்கம் இருக்கு. மாணிக்கம்னா மாணிக்கம் அசல் மாணிக்கம்; பளபளன்னு ஜொலிக்கும்! இருட்டுல வைச்சா பகல் மாதிரி வெளிச்சம் குடுக்கும். அந்த மாணிக்கத்தை வவுத்தில வைச்சி கிட்டு இருக்குமாம். ராவுல பூச்சி புழு தேடப் போற நேரம் ஒரு மரத்துக்கு கீழ் கக்கி வைச்சிட்டு அந்த வெளிச்சத்தில பூச்சி புழு தேடப் போகுமாம்! ஒரு நா அவன் அமாவாசை அன்னைக்கி ஒரு கூடையிலே சாணியோட காட்டுக்குப் போனான். போயி பாம்பு புத்து இருக்கிற எடத்துக்கிட்ட உள்ள மரத்தில ஏறி இருந்தான். நல்லா இருட்டானதும் பாம்பு வெளியில வந்து அந்த மரத்துக்கு கீழ் மாணிக்கத்தைக் கக்கி இரை தேட பறந்து போச்சி! ஓடனே மரத்தில இருந்து அவன் கூடையில இருந்த

சாணிய அப்புடியே மாணிக்கத்துக்கு மேல கொட்டினான். ஒரே இருட்டு. அவன் மரத்திலயே பேச்சு மூச்சு காட்டாம இருந்தான். பாம்பு பறந்து வந்திச்சி. சுத்திச் சுத்திப் பார்த்திச் சாம். மாணிக்கத்தைக் காணல்ல; மாணிக்கம் தான் சாணியில கெடக்கே! கடைசியில பாம்பு ஏக்கத்திலே செத்துப் போச்சாம்; ...அவன் மாணிக்கத்த எடுத்துக்கிட்டு வந்தனாம்'...' கதை முடிந்தது.

“அப்படின்னா இங்க கல்லு தோண்டுரதுக்குக் காட்டுக்கு ஆளுக்கு ஒரு கூடை சாணியோட போயி அந்த மாணிக் கத்தைத் தேடுவோம்...” என்றான் சின்னத்தம்பி.

மணியம் சிரித்தான். “இதெல்லாம் கதை! அந்தக் காலத்து கெழடுக சொன்ன கதை, கேக்க ருசியான கதை. ஆனா நம்ப முடியாது. இப்புடி எத்தனையோ கதை இருக்கு!”

“கதை நெசமோ பொய்யோ ஆனா ஒரு நெசம் கதை யில இருக்கே. அது என்னா தெரியுமா? சாணிக் குவியல் இருந்தா தான் மாணிக்கம் கெடைக்குங்கிற உண்மை. அவ்வளவு பெரிய பறக்கிற பாம்புக்கிட்ட இருந்து மாணிக் கத்தை எடுக்கிறதுன்னா ஒரு கூடை சாணி வேணுமாம்! இப்ப புரியுதா? பெறுமதியான மாணிக்கம் தேவைன்னா பெறுமதியில்லாத சாணியும் தேவை” என்று சொன்னான் நொண்டிமுத்து.

“நொண்டிமுத்து கதை சொன்னா அதில அர்த்தம் இருக்கும்; இல்லாட்டி சொல்லமாட்டாரு!” என்று வியந்தான் மணியம்.

சின்னத்தம்பி பிதற்றினான். குடிவெறியில. “நீங்க கதை கேளுங்க. நீங்க நல்லா கதை சொல்லுங்க. நா சிரிசேனகிட்ட போறேன்...”

உண்மையில் அவன் சிரிசேனவிடம் போகவில்லை. குடிவெறியில் பிதற்றினான். படுத்துக் கொண்டு உளறினான். சிரிசேன அவனைக் குடித்ததற்காக ஏசினான். “ஏய்...நீங் சும்ம

இரு. குடிச்சிட்டுச் சத்தம் பேர்டாத...நீங் இப்ப சரியில்ல...
கெட்டுப் போனது...குடிச்சது...”

மற்றவர்கள் மௌனமாகப் படுத்தே இருந்தார்கள்.

நொண்டிமுத்து எல்லோரையும் தூங்கச் சொன்னான். அதன் அர்த்தம் பேசாதீர்கள் என்பது தானே? மணியம் யோசித்தான். ‘இந்தக் கூட்டத்தில் யார் மாணிக்கம்? யார் சாணிக் குவியல்?’...தனக்குள் கேட்டுக்கொண்டான். பதிலே இல்லை. திடீரென்று அவனுக்குத் தம்பியின் நினைவு வந்தது. வேலு வீட்டுக்கு வந்து விட்டானேர் என்னவோ! ஒன்றுமே தெரியவில்லை! சும்மா முதுகில் ரெண்டு போட்டதற்கு ஓடி விட்டானே? அவனால்தானே இவனுக்கு வீட்டில் ஏச்சும் பேச்சும். மதிப்பே இல்லை. மணியத்திற்குக் கண்கள் கலங்கின.

வெளியே ‘கீச்’ ‘கீச்’ என்று சத்தமிட்டன குருவிகள். காட்டில் ஒரு யானை பிளிரும் சத்தம் கேட்டது. கார் ஒன்றின் ‘ஹாரன்’ போல் மறைகள் சத்தம் போட்டன. இதனிடையே ஆந்தை அலறும் சத்தம் அசிங்கமாகப் பயங்கரமாகக் கேட்டது. இன்னும் விநோதமான ஒலிகள், சத்தங்கள், இவைகள் செவியில்! அவன் மனத்திலோ நினைவுகள் நீண்டு விரிந்து ஓடின.

மணியத்தால் மனத்தையும் மூட முடியவில்லை;
செவிகளையும் மூட முடியவில்லை.

மனிதனுக்கு ஒரு வேலையில் வெற்றியடைய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும், ஆசையும், இலட்சியமும் இருந்தால் போதும், அதில் எத்தனை தடவை முயற்சி செய்து தோல்வி கண்டாலும் கைவிடமாட்டான். மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்வான். மனதில் எப்படியாவது வெற்றியடையவேண்டும் என்ற வைராக்கியமும் இருக்கும். அப்படித்தான் இருந்தார்கள் இங்கே கலுகங்கையில் இருந்தவர்கள். இவர்களுக்கு இந்த வேலையில் சலிப்போ வெறுப்போ வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக இதில் ஒரு வெற்றி பெறவேண்டும் என்ற வெறியே அதிகமாக இருந்தது.

இதுவரை ஏழு தடவைக்கு மேல் 'பத்தல்' வெட்டி இள்ளம் உடைத்து ஆற்றில் கழுவிப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்த ஏழு தடவையும் ஏமாற்றம்தான். ஆனாலும் இப்போது தைரியத்தை விடாமல் திரும்பத் திரும்ப ஒரே மாதிரியான வேலையைச் செய்வதால் சலிப்பில்லாமல் வேலை செய்கிறார்கள். இந்தத் தடவை கிடைத்திருக்கும் இடமும் நல்ல இடம். இந்த இடத்தில் மற்ற இடங்களில் தோண்டுவதைப் போல் இல்லாமல் சுரங்க அமைப்பில் பத்தல் தோண்ட வேண்டும். சுரங்கத்தின் உள்ளே தோண்டும் மண்ணை வெளியே கொட்டவேண்டும். கஷ்டமான வேலை...ஆனால் ஒரு ருசிகரமான வேலை. சுரங்கத்தின் உள்ளே வேலை செய்யும்போது சத்தம் போட்டால் அது உள்ளேயும் வெளியேயும் எதிரொலிக்கும். கேட்க அது மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். சுரங்கத்தில் சில அடிதூரம்வரை வெளிச்சம் இருக்கும். அதற்கு அப்பால் மெழுதவர்த்தி பற்ற வைத்துத் தான் போகவேண்டும். உள்ளே இருட்டாகத்தான் இருக்கும்.

நாட்கள் ஒடிக்கொண்டிருந்தன.

சுரங்க அமைப்பில் பத்தல் வெட்டும் வேலை முன்னேறிக் கொண்டே இருந்தது. மணியம்தான் இந்த வேலைக்கு லீடர். அவன்தான் யோசனை சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். யோசனை சொல்வதோடு நிற்காமல் ஆளுக்கு முதல் சுரங்கத்தின் உள்ளே போவதும் வருவதுமாக இருந்தான். மற்றவர்கள் சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, கெட் கருப்பையா, காதர் யாவரும் அவனுக்குத் துணையாக வேலை செய்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் வேலை செய்யும் போது, இடையில், சிறிது தூரம் நின்று, குட்டி ஓய்வு எடுப்பான். அப்போதெல்லாம் அவரவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமானதைச் செய்தார்கள். மணியம் யோசிப்பான். அவனுடைய யோசனை சிறிய நேரத்தில் கலுகங்கையைப் பற்றி, அப்பா அம்மாவைப் பற்றி, முதலாளியைப் பற்றிச் சுற்றிவிட்டு, கடைசியாக சுந்தரத்திடம் சென்று திரும்பும்... அங்கிருந்து லச்சிமியிடம் ஓடி அவளையே சுற்றும். காதர், கெட் கருப்பையா ஆகிய இருவரும் ஒன்றாக வெற்றிலை போடுவார்கள். சிரிசேன சும்மா உட்கார்ந்திருப்பான். சின்னத்தம்பி புகைவிடுவான். அவன் புகைவிடத்தான் முதலாளி கட்டுக் கட்டாகப் பீடிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பாரே!

ஒரு நாள் புகைவிட பீடியே சின்னத்தம்பியிடம் இல்லாமல் போய்விட்டது. எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. வழக்கமாக டிக்கடை நாயரிடம் பீடிக் கட்டு கொடுத்தனுப்புவார். இந்த முறை இன்னும் அனுப்பவில்லை. பீடி குடிக்காமல் அவனால் இருக்க முடியாது. பகல் சாப்பாட்டுக்கு வாடிக்குப் போகும் வரையில் காத்திருந்தான். வாடிக்குப் போனதும் சில்லரைக் காசை எடுத்துக்கொண்டு நோட்டுக் கடைக்கு ஓடிப் போய் பீடிக்கட்டு ஒன்று வாங்கிக்கொண்டான். கடையைவிட்டு வெளியே வத்தபோது கடை முதலாளி அவனைக் கூப்பிட்டு ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து. "இது யாருக்கு வந்திருக்கு? ஒங்களுக்கு இந்த ஆளைத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

சின்னத்தம்பி கடிதத்தைப் பார்த்தான். கடிதம் மணியத்தின் பெயருக்கு வந்திருந்தது. “இது நம்ம ஆளுக்குத் தான்...கொண்டு போறேன்...”

வாடிக்கு ஓடிவந்தான். வாடிக்கு வந்ததும் முதலில் ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்து இரண்டு ‘தம்’ இழுத்துக்கொண்டான். அதன் பின்னர் தான் மணியத்திடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தான். சாப்பிட்டுத் தூங்க இருந்த மணியம் ஆவலுடன் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தான். லச்சிமிதான் எழுதியிருந்தாள். அதை வேறு யாருக்கோ தன்னைக் கட்டிக் கொடுக்க முயற்சி செய்வதாகவும் உடனே நீங்கள் வந்து அதையிடம் பேசவேண்டும் என்றும் கவலையுடன் எழுதியிருந்தாள். சின்னக் கடிதம். கோணல் மாணலாக எழுத்து. ஆனால் எத்தனை பெரிய சங்கதி?

மணியத்திற்குத் தலை சுற்றியது. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை அவனுக்கு. நெஞ்சு படபடத்தது. வாய் ‘லச்சிமி...லச்சிமி...’ என்று முணுமுணுத்தது. மனதில் லச்சிமியின் உருவத்தைப் போட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே தவித்தான். வந்தது சின்னக் கடிதம். ஆனால் அதற்குள் அவன் மனம் என்னென்னவோ கற்பனை செய்ய ஆரம்பித்தது. அவனுடைய இதயம் ஆயிரம் எண்ணங்களை விரித்து வைக்க ஆரம்பித்தது. அத்தனை எண்ணங்களிலும் அவனுடைய தைரியம் சறுக்கிக் கீழே விழ ஆரம்பித்தது. தைரியத்தை இழந்தான் அவன்.

நொண்டிமுத்துவிடம் கடிதத்தைக் காட்டி யோசனை கேட்டான், அவனும் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பதில் சொன்னான். “இதுக்கெல்லாம் யோசிக்கக் கூடாது. போயிட்டு வரவேண்டியதுதானே?”

“போகலாம்தான். மொத்தலாளிக்கி தெரிஞ்சா கரச்ச தானே! இப்பதான் ஒரு கரச்ச முடிஞ்சிச்சி. நான் போறதில ஒரு கரச்ச வந்தா...”

“அதெல்லாம் கரச்ச வராது. இன்னைக்கே இப்பவே ஓடனே போயி காலையில இங்க வந்திரு. டவுனுக்குப் போகாத. சுந்தரத்தையும் பார்க்காத...நேரா தோட்டத் துக்கு போயி அதை வீட்டுக்குப் போயி அதைகிட்ட சொல்லிட்டு ஒங்க வீட்டுக்கும் போயிட்டு வரவேண்டியது தானே? போ! போ...போயிட்டு வா! மத்ததை நர் பார்த்துக் கிறேன்.”

மணியம் மற்றவர்களிடமும் யோசனை கேட்டான். அவர்கள் நொண்டிமுத்து சொன்னதையே சொன்னார்கள். சின்னத்தம்பி மட்டும் ‘ஜோக்’ போட்டான். “அதான் ஆசையர் எழுதியிருக்கே வரச்சொல்லி. போக வேண்டியது தானே! இதுல என்னா யோசிக்க இருக்கும்? நாங்களும் தான் இருக்கோம். இந்த ஓலகத்தில இப்புடி ஆசையர் கூப்பிட யாரு இருக்கா...ம்...நீ குடுத்து வைச்சவன்.”

மணியம் தாடியைத் தடவிக் கொண்டு யோசித்தான். பல நாட்கள் ‘சேவ்’ எடுக்காததால் தாடி நன்றாக வளர்ந்து விட்டது. பார்க்க அசிங்கமாக இருந்தது. இங்கே சேவ் எடுக்க சலானும் இல்லை. கையால் சேவ் எடுக்க பிளேடும் இல்லை. டவுனுக்குப் போனால் தான் முடிவெட்ட முடியும். சேவ் எடுக்க முடியும். இதற்காகவே சிலர் டவுனுக்குப் போய் வருவார்கள்.

“சேவ் எடுத்து எத்தனையோ நர்ளாச்சி! இதோட எப்புடி போறது? அதான் யோசிக்கிறேன்...”

“பேர்னா என்ன? தாடி மீசையோட கண்டா வெரட்டிப் போரூரதா? போங்க!” சிரிசேன சொன்னான்.

சின்னத்தம்பி ‘ஜோக்’ போட்டான் மீண்டும். “தாடி மீசையோட போனா ஏசத்தான் செய்வாங்க. கிட்ட போற நேரம் குத்துமே...” எல்லோரும் சிரித்தார்கள். மணியமும் சிரித்தான். பிறகு யோசித்தான். காதர் சொன்னான். “இதுக்கு ஏன் யோசிக்கிற? பஸ்ஸை வுட்டு இறங்கி ஒரு

சலுன்ல முடி வெட்டிக்கிட்டுத் தோட்டத்துக்குப் போகலாமே ...இதுக்கு என்னப்பா யோசனை?"

மணியம் அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு அப்போதே புறப்படத் தயாரானான். பஸ்ஸுக்குக் காசு இருக்கிறதா என்று தன் பெட்டியைத் தேடிப் பார்த்தான். போவதற்கு மாத்திரம் சில்லறை இருந்தது, திரும்பி வருவதற்குக் காசே இல்லை. சுந்தரத்திடம் அவனுடைய பணம் இருக்கிறது. ஆனால் அவன் அங்கே போனால் தானே வாங்கலாம். போகும் எண்ணமும் இல்லை. இதையெல்லாம் அவன் எல்லோரிடமும் சொன்னான். அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஆளுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் போட்டுப் பஸ் காசைக் கொடுத்தார்கள். மணியம் அப்போதே புறப்பட்டான்.

மணியம் போனதும், மணியம் இல்லாமலே, அன்றைய வேலையை முடித்தார்கள். மணியம் இல்லாமலே ஒரு இரவைக் கழித்தார்கள். நொண்டிமுத்து மணியத்தை நினைத்து இரவு சாப்பிடும்போது படுக்கும்போது பேசினான். "பாவம் மணி! அவன் வாழ்க்கையில் நிம்மதியே இல்ல... கொஞ்ச நாளைக்கி முந்தி அவன் தம்பி ஓடிப் போனான். அதுக்காக அவன் தாயி தகப்பனும் இவன் மேல கோபமா இருக்காங்க! இப்ப அதை ஏமாத்த பாக்கிறா. இம்புட்டு நாளும் ஒனக்குத்தான் என் மகள்ளு சொன்னவ இப்ப மாறப் பாக்கிறா...அவன் நல்ல நேரமோ கெட்ட நேரமோ தொழில்லயும் ஒரு சான்ஸ் படமாட்டேங்குது. இங்க ஒரு சான்ஸ் பட்டா எல்லாம் சரியாப் போதும்! பாவம் மணி... அதை மகளையே நம்பி இருக்கான். என்னா நடக்கப் போகுதோ? கடைசியில அதை பே..பே காட்டுவாளோ என்னவோ? இதுக்குத் தான் எதையும் ஓடனே செய்யணுங்கிறது. ரப்பர் மாதிரி இழுக்கக் கூடாது. நானும் என் மனைவிய மொத மொதல்ல பொண்ணு பாத்தேன். மனசுக்குப் புடிச்சிச்சி. பார்த்த அடுத்த மாசமே கல்யாணம். பத்து மாசத்தில புள்ளயும் பொறந்திச்சி. பார்த்துக்கிட்டிருந்தா எவனாவது கொத்திக்கிட்டுப் போயிடுவான்.."

மறுநாள் மணியம் கலுகங்கைக்குத் திரும்பினான். பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி வாடிக்குப் போகாமல் பத்தலுக்கே வந்தான். அவன் முகத்தில் வெளிச்சமே இல்லை. போகும்போது முகத்தில் தாடி மீசை வளர்ந்திருந்ததால் வெளிச்சம் இல்லையென்று சொன்னார்கள். இப்போதோ நன்றாக ஷேவ் செய்திருக்கிறான். அப்படிச் செய்தும் முகத்தில் வெளிச்சம் இல்லையே? களையே இல்லையே! ஏன்? “என்னா மணி! போன காரியம் சரியா? தம்பி வந்திட்டானா?” நொண்டிமுத்து தான் கேட்டான். நொண்டிமுத்து அப்போது அங்கேதான் இருந்தான்.

சோகத்துடன் பதில் சொன்னான் மணியம். “அத்தை மனசு மாறிக்கிட்டு வருது. முந்தி மாதிரி இந்த மொறை பேசல்ல. லச்சுமி ‘ஓ’ன்னு அழுதா. டவுன்ல கடை வைச்சிருக்கிற யாரோ ஒருத்தனுக்கு அத்தை லச்சுமிய கட்டிக் குடுக்கப் போவதாம். கடை வைச்சிருக்கிறவன் முந்தி தோட்டத்தில இருந்தவனாம். கொஞ்சம் வசதி உள்ள வனாம். அதைக் கண்டுட்டு அத்தை அவனுக்குத் தான் கட்டப் போறேனு நிக்குதாம். லச்சுமி அத்தைகிட்ட சொல்லிட்டுப் போங்கன்னு அழுதிச்சி அதோட என்னய சுருக்கா தோட்டத்துக்கு வரச்சொல்லுது. நா என்னா செய்யிறது? எப்புடி போறது? ஏதோ அத்தைகிட்ட சொல்லிட்டு வந்தேன், நம்ம வீட்டுக்குப் போகல்ல. தம்பியும் இன்னியும் வரல்லே...” மணியம் அழுதான்.

“அட! இதுக்குப் போயி அழுவுறியே! அது போனா இன்னும் ஒண்ணு. இதுக்குப் போயி ஆம்பள புள்ள அழுக லாமா? இந்த அத்தை மக போனா இன்னும் ஒரு மாமி மக— கவலைப்படாத!”

நொண்டிமுத்து தேற்றினான். ஆயிரம் பேர் தேற்றினாலும் அழாமல் அவனால் இருக்க முடியாது. அதற்காகச் சத்தம் போட்டு அழலாமா? என்ன நினைப்பார்கள்? “இதுக்குப் போயி அழலாமா?” என்று கேட்பார்களே! ஆனால் அன்று

இரவு படுக்கையில் அழுதான். அப்போதும் நொண்டிமுத்து ஆறுதல் சொன்னான். “மணி! நா சொல்றேன் கேளு. இதுக்காக கவலைப்படாதே! ஒனக்கு என்னா கொறைச்ச? மாணிக்கம் மாதிரி இருக்கே! ஒன்னய அததை ஏமாத்தினா நீ பல்லைக் கடிச்சிட்டுப் பொறுத்து நல்ல பாடம் படிச்சி குடு... இதுக்காகப் பைத்தியக்காரன் ஆயிராதே!”

நொண்டிமுத்துவின் வார்த்தைகள் அவனைக் கட்டுப் படுத்தின. பொறுத்துக் கொண்டான். ஆனால் அதற்காக லச்சிமியை மறக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை. அவளை நினைத்துக்கொண்டே ஒரு அசுர வெறியோடு கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தான்.

ஒரு நாள் இரவு மழை பெய்தது. அவர்கள் இருந்த வாடியின் உள்ளே ஒழுக ஆரம்பித்தது. மழை நின்றுவிடும் என்று பார்த்தார்கள். மழை நிற்பதாகத் தெரியவில்லை. உடனே மணியமும் சின்னத்தம்பியும் வாடியில் வைத்திருந்த ரப்பர் சீட்டை எடுத்து மழையில் நனைந்துகொண்டு இருட்டில் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி கூரையில் போட்டுக் கட்டினார்கள். முழுக் கூரைக்கும் ஏற்றதாகத் தைக்கப்பட்டிருந்தது. மழைக் காலத்தில் அது வாடிக் கூரையில் ஏறி இறங்கும். அதைக் கூரையில் போட்டால்தான் வாடிக் கூரை மழைக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும். இல்லாவிட்டால் உள்ளே ஒழுகும்.

மழை மறுநாள் காலையிலும் பெய்தது. நிற்கவே இல்லை அவர்களால் வேலைக்கும் போக முடியவில்லை. வாடியிலேயே இருந்தார்கள். மணியம் ‘நம்ம கஷ்டகாலம் மழை பெய்யுது. வேலை எவ்வளவோ இருக்கே!’ என்று கவலைப்பட்டான். நொண்டிமுத்து மழை விடாமல் பெய்வதற்கும் ஒரு காரணம் சொன்னான். “வெள்ளிக் கெழம அந்திக்கி பிடிச்ச மழை விடிய விடிய பெய்யுமாம்! நேத்து வெள்ளிக் கெழம இல்லியா? மழை நல்லா ஒரு புடி புடிச்சம்ட்டுத்தான் நிக்கும்போல இருக்கு.”

மணியம் வேலைக்குப் போகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தான் மற்றவர்கள் 'இந்த மழையில் வேல செய்ய முடியாதே' என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். நேரம் செல்லச் செல்ல மழை விடாததால் மற்ற நால்வரும் சீட்டுக் கட்டை எடுத்து விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். நொண்டி முத்து சமைத்தான். மழையோ வெயிலோ அவன் சமைக்கத்தானே வேண்டும். அதற்காகத்தானே அவன் வந்திருக்கிறான். மணியம் எதிலுமே சேராமல் தனியாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய மனம் நிம்மதியாய் இல்லை. லச்சிமியையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். அதை என்ன செய்வாளோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தான். லச்சிமி இல்லாமல் அவனால் இந்த உலகில் வாழவே முடியாது. அது நிச்சயம், உண்மை. அவள் கிடைக்காவிட்டால் சாவதைத் தவிர வேறு வழி அவனுக்குத் தெரியவே இல்லை.

நால்வரும் சீட்டில் மும்முரமானார்கள். நால்வருக்கும் மாறி மாறி வெற்றி கிடைத்தது. அப்போதெல்லாம் அவர்கள் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தார்கள். தோற்றவர்களைக் கிண்டல் செய்தார்கள். மணியத்திற்கு இது எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது; ஆனாலும் அவன் பொறுத்துக் கொண்டான்! அவனாலும் சீட்டு விளையாட முடியும். ஆனால் இப்போதைய மனநிலையில் சீட்டைத் தொடவே வெறுத்தான்.

மணியத்தின் கண்கள் மழை விடுமோ என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மனமோ அதில் லயிக்கவில்லை. அது எங்கெங்கோ திரிந்தது. அதற்கென்ன ஆயிரம் சிறகுகள், வேகமாகப் பறக்கலாம். முதலில் லச்சிமியிடம் ஓடியது. அவள் அழகையைக் கேட்டது... அம்மா அப்பாவிடம் சென்றது. அங்கேயும் கவலையைத் தேடியது... சுந்தரத்திடம் சென்றது. அங்கேயும் கவலையைத் தேடியது. ஆனால் தைரியத்தையும் தேடியது. மீண்டும் லச்சிமியிடம் ஓடியது. அந்தத் தைரியமும் ஓடியது.

அன்று பத்து மணித் தேத்தண்ணி அங்கேயே கிடைத்தது தேத்தண்ணி குடித்த கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரு ஓட்டைக் குடையில் நனைந்தும் நனையாமலும் டிக்கடை நாயரும் மெனிக்நானாகவும் வந்தார்கள். மணியம் அவர்களை வரவேற்றான். “வாங்க மொதலாளி! வாங்க நானா!”

சின்னத்தம்பி சீட்டைப் போட்டு விட்டு ஓடிவந்தான். டிக்கடை நாயர் வந்திருக்கிறார் இல்லையா? பீடி கொண்டு வந்தாலும் வந்திருக்கலாம். பீடிதான் இப்போது அவனுக்குத் தட்டுப்பாடே. பீடிக் கட்டைவிட சீட்டுக்கட்டு பெரிதா? சின்னத்தம்பி வந்ததும் மற்றவர்களும் வந்துவிட்டார்கள். சின்னத் தம்பி வரவேற்றான். “வாங்க மொதலாளி! வாங்க மெனிக்கே நானா ”

எல்லோரும் சிரித்தார்கள் சிரிசேன திருத்தினான். “மெனிக்கே நானா இல்லை...மெனிக் நானா. தெங் ஓயாட்ட மெனிக்கே தான் வேணும். (இப்ப ஒனக்கு மனைவிதான் வேணும்!) மெனிக்கே! தாங்...இங்க தேடுறது மெனிக்! நீங்க தேடுறது மெனிக்கே...!”

மீண்டும் சிரிப்பு...

மெனிக் நானாவும் டிக்கடை நாயரும் மணியத்திடம் டவல் வாங்கி ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்கள். ஓட்டைக் குடையை மழைக்குப் பிடித்து வந்ததால் இருவரும் நனைந்து விட்டார்கள். டிக்கடை நாயர், முதலாளி கொடுத்த னுப்பிய டிக்கட்டையும் மணியத்திற்கு ஒரு கடிதத்தையும் கொடுத்தார். பீடிக்கட்டைச் சின்னத்தம்பி எடுத்துக் கொண்டான். மணியம் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தான். எப்போதோ எழுதிய கடிதம். இன்று தான் முதலாளி கொடுத்து அனுப்புகிறார். தபாலில் அனுப்பியிருந்தால் எப்போதோ கிடைத்திருக்கும். முதலாளியிடம் சுந்தரம் கொடுத்ததால்தான் இந்தத் தாமதம்; அவசர சங்கதி சொன்னாலும் எழுதி அனுப்பினாலும் இப்படித்தான் தாமதமாகும்.

திடீரென்று ஓர் கோபம் முதலாளிமேல் ஏற்பட்டது மறுகணம் அதை அடக்கிக்கொண்டு கடிதத்தைப் படித்தான். கடிதத்தில் அதை வீட்டுக்கு வந்த மணியம் தங்கள் வீட்டுக்கு வரவில்லை என்று அம்மா தன்னிடம் குறைபட்டதாக எழுதியிருந்தான் சுந்தரம். இப்போதுதான் அவனும் நினைத்தான். அதை வீட்டுக்குப் போனபோது அப்படியே போய்ப் பார்த்திருக்கலாம்! இனி என்ன செய்ய முடியும்? கடிதத்தை மடித்துச் சட்டை சேப்பில் வைத்துக் கொண்டு டீக்கடை நாயரைப் பார்த்தான். “நாளைக்கி டவுனுக்குப் போறேன். மொதலாளிய கண்டா என்ன சொல்ல?” டீக்கடை நாயர் கேட்டார்.

“வேல நல்லா நடக்குதுன்னு சொல்லுங்க. இன்னைக்கி பெய்யிர மழையையும் சொல்லுங்க!” மெனிக் நானா சிரித்தார்! அவருடைய கைகள் தாடியைத் தடவின. “என்ன தப்பி! வாசிகீசி இல்லியா?”

மணியம் உள்ளே போய் ஒரு சின்னப் போத்தலில் போட்டு வைத்த கற்களைக் கொண்டு வந்தான். அதை மெனிக்நானாவிடம் கொடுத்தான். மெனிக்நானா, அதை ஒவ்வொன்றாக உருட்டி உருட்டிப் பார்த்தார். சின்னச் சின்னக் கற்கள், மாணிக்கக் கற்கள்; மோதிரத்தில் பதிக்கலாம். இதைச் சேகரித்து வைத்திருந்தார்கள் எல்லா வாடிகளிலும் இப்படிச் சேகரித்து வைப்பார்கள். இதைத் தான் மெனிக் நானா எல்லா வாடிக்கும் போய் சில்லறைக் காசுக்குச் சேகரித்து வியாபாரம் செய்கிறார். இது எல்லா வாடிகளில் உள்ள முதலாளிக்கும் தெரியும். அவர்கள் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள். தேயிலைத் தோட்டத்தில் ஸ்டோரில் மெஷினுக்கு அடியில் கிடக்கும் தேயிலைத் தூளை வேலை செய்பவர்கள் பொறுக்குவது போல்தான், இவர்கள் சிறிய மாணிக்கக் கற்களைச் சேகரிப்பதும் அவற்றை விற்பதும்!

மெனிக்நானா பத்துப் பன்னிரண்டு கற்களை மாத்திரம் பொறுக்கிக் கொண்டு இடுப்பில் செருகி வைத்திருந்த சுருக்குப் பையில் அதைப் போட்டுக் கொண்டு மீண்டும் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டார்.

அதன் பின்னர் இன்னும் ஒரு சுருக்குப் பையை வெளியே இழுத்து, இரண்டு பத்து ரூபாயை மணியத்திடம் கொடுத்து விட்டு, அந்தச் சுருக்குப் பையையும் மறுபடியும் மடியில் செருகிக் கொண்டு பேசினார். “காலம் கெட்டு போச்சி மவன். அல்லா தான் காப்பாத்தணும். ஒரே அநியாயம் இப்ப! போன கெழம ஒரு வாடிய ஒடைச்சி இருந்த ஆயுதங்களை, சாமான்களை எல்லாம் அள்ளிக்கிட்டுப் போயிட்டாங்க. ஒரு மெனிக் மொதாளிட காரை நிப்பாட்டித் துப்பாக்கிய காட்டி, காரில இருந்த பணத்தை எடுத்துகிட்டுக் காட்டுக்கு ஓடிட்டாங்க. மனுசன் இப்ப வாழ முடியாது. அல்லாதான் காப்பாத்தணும். யார்பாரமும் மோசம். என்ன செய்ய, பழகிப் போச்சி! உடாம செஞ்சுகிட்டு வாரேன்! இதிலயும் தான் எத்தன போட்டி? பொறாமை? யா...அல்லா, நீதான் காப்பாத்தணும்...நீதான் கர்வல்...”

டக்கடை நாயர் புறப்பட்டார். மழை விட்டிருந்தது... மெனிக் நானாவும் புறப்பட்டார். “மணி! நா வரவா! வாரேன். ஆங்...ஒரு சங்கதி மணி! ஒனக்கு, பெட்டிக்கடை வாடியில வைத்திருக்கிற கோவிந்தனைத் தெரியுமா? அவன் போன கெழம பாம்பு கடிச்சி செத்துட்டானாம், பாவம் சரி...நா வாரேன்.” டக்கடை நாயர்தான் சொன்னார்.

மெனிக் நானா வியாபாரத்தை நினைவுபடுத்தினார். “மணி! நா வாரேன். நல்ல சான்ஸ் பட்டா வைங்க...நா வருவேன்; யாருக்கும் குடுத்திர வேணாம், வாரேன்!”

மழை விட்டிருந்ததால் குடையை விரிக்காமல் மெனிக் நானாவும் டக்கடை நாயரும் வரடியை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். அவர்கள் போனதும் இவர்களும் வேலைக்குப் போனார்கள். மழை பெய்ததால் வேலை செய்த இடமே சகதியாகக் காட்சியளித்தது. காலை பூமியில் வைக்க முடியாது போல் இருந்தது. ஆனாலும் வேலை செய்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் தூரத்தில் ஒரு சத்தம் கேட்டது, 'ஹர்...ஹர்... ஹோ.....ஹோ...' அதைத் தொடர்ந்து அதைப் போல் பல சத்தம் தூரத்திலிருந்தும் அருகிலிருந்தும் கேட்க ஆரம்பித்தது. "போலீஸ் வந்திருக்குப் போல...ஆள்க உசாராயிட்டீங்க! அதான் சத்தம் போடுராங்க...!" மணியம் சொன்னான்.

இங்கே யாருமே அனுமதி பெற்றுத்தான் மாணிக்கக் கல் தோண்ட வேண்டும். அனுமதி இல்லாமல் கல் தோண்டு பவர்களைப் போலீஸார் பிடித்து வழக்குப் போடுவார்கள். ஆயிரம் பேரைப் பிடித்து வழக்குப் போட்டும் இன்னும் சிலர் இப்படிக்கள்ளத்தனமாகத் தோண்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பிடிக்க போலீஸாரும் திடீர் திடீரென்று பாய்வார்கள். அந்த நேரத்தில் சிலர் இப்படிக்குரல் கொடுத்து மற்றவர்களை எச்சரிப்பார்கள்.

"சில பேரு பொய்க்கிகூடச் சத்தம் போடுவானுக...ஒரு வெளையாட்டு காட்டுவோம்னு..." என்று சின்னத் தம்பி கூறினான். "இருக்கும் இருக்கும்" என்றான் மணியம்.

அவர்கள் வேலை முடிக்கும் வரைக்கும் போலீஸோ வேறு யாருமோ வரவில்லை. அப்படி அவர்கள் வந்தாலும் இவர்கள் பயப்படப் போவதில்லை. மாணிக்கக் கல் தோண்டுவதற்கு அரசாங்கத்திடம் லைசென்ஸ் வாங்கி வைத்திருக்கிறார்களே இவர்கள்.

வாடிக்கு எல்லாரும் வேலை முடித்து வந்தார்கள்.

அன்று இரவு மீண்டும் மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. மணியம் பயந்து கொண்டிருந்தான். காலைவரை பெய்து நின்றுவிட்டால் வேலை செய்யலாம். நிற்காமல் பெய்தால் வேலை செய்ய முடியாது. இப்போது செய்வதே கஷ்டமான வேலை. இந்த நேரத்தில் மழை பெய்தால் சுரங்கத்தின் உள்ளே தண்ணீர் போகும். பெரும் மழை பெய்தால் சுரங்கத்

தில் சரிவுகள் ஏற்படும். வேலை செய்ய முடியாது. இதை நினைத்துத்தான் கவலைப்பட்டான் அவன். கலுகங்கையைப் பொறுத்தவரை மழை பெய்வது நல்லது. மழை கட்டாயம் வேண்டும். மழை பெய்தால்தான் பூமி குளிரும். எரிக்கின்ற, சுடுகின்ற வெய்யில் தணியும் செடி கொடி மரம் மட்டைகள் தழைக்கும்; மொட்டை மரங்கள் இலை விடும். குடிக்கவும் குளிக்கவும் தண்ணீர் கிடைக்கும். ஆற்றில் நிறைந்து ஓடும். ஆனால் அவனைப் பொறுத்தவரையில், இப்போது அவன் வேலையைப் பொறுத்தவரையில் மழை பெய்வது தொந்தரவே!

நொண்டிமுத்து சொன்னான் : “இது மழைக் காலம்தான். மழை பெஞ்சா நல்லதுதான். ஆனா நம்ம வேலய செய்ய முடியாதே! வெட்டுன சுரங்கம் இடிஞ்சி ஓடைஞ்சி வழுந்தாலும் வழுமே. கடவுள்தான் காப்பாத்தணும்...ம்! அந்தக் கடவுளும் நம்மளதான் சோதிக்கிறான். கொடைஞ்சு எடுக்கிறான். கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறான். அநியாயம் செய்யிறவங்களை அப்புடியே வுடுரான். அவங்களுக்கு ஒண்ணுமே செய்யிரான் இல்ல. அவனுள்ளாம் சொத்து சுகம் தேடி, காடுகரை வாங்கி, வீடுவாச கட்டி உடுத்தி மினுக்கி நல்லர்தான் இருக்கானுக! நாமதான்...”

அதற்குமேல் நொண்டிமுத்து பேசவில்லை. பேச வேண்டியதும் இல்லை. இனி பேச வேண்டிய வார்த்தைகள்தான் கனவுகளாக மணியத்தின் நெஞ்சில் இருக்கின்றனவே! அதை அவன் சொல்லவா வேண்டும்?

மணியம் பெருமூச்சு விட்டான்.

வெளியே மழை பெய்தது. அன்று இரவு முழுவதும் மழைதான்...மறுநாள் மழை பெய்யவில்லை. வெய்யில் நன்றாக அடித்தது.

இப்போதெல்லாம் மணியம் எல்லோருக்கும் முன்பாக, லேசான இருட்டில், சேவல் கூவும் போதும், காட்டுப் பறவைகள், மிருகங்கள் விடிவை எதிர்நோக்கிப் போடுகிற வினோதமான சத்தத்தின் போதும், வேலைக்குப் போக எழும்பி விடுகிறான். அவனுக்கு வேலை செய்வதில் அவ்வளவு ஆசை! அவ்வளவு ஆர்வம்! அவன் எழும்பும் போது இப்போதெல்லாம் நொண்டிமுத்துகூட தூங்கிக் கொண்டிருப்பான். எல்லோரையும் அவன்தான் எழுப்பி விடுவான். அவன் எழும்பினால்தான் நேரத்தோடு மற்றவர்கள் எழும்புவார்கள். இல்லாவிட்டால் ஏழு மணிதான்.

மணியம் இன்று நொண்டிமுத்துவை எழுப்பிவிட்டான். எந்த நாளும் அவன் இந்த நேரத்தில் எழும்பி அவன்தான் மற்றவர்களை எழுப்புகிறான். நொண்டிமுத்து எழும்பினால்தான் மற்றவர்கள் எழும்புவார்கள். அவன்தான் எல்லோருக்கும் தேத்தண்ணி ஊற்றவேண்டும். காலைச் சரப்பாடு தயார் செய்ய வேண்டும். அவன் கையில் தான் மற்றவர்களின் வயிறு நிறைவதும் குறைவதும் இருக்கிறது.

நொண்டிமுத்து எழும்பி அடுப்பைப் பற்றவைத்தான். மணியம் ஆளுக்கு முதல் பல் விளக்கி முகம் கழுவி விட்டு, குப்பி லாம்பு வெளிச்சத்தில் பழைய பேப்பர் ஒன்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றவர்களும் எழும்பினார்கள். மணியம் பழைய பேப்பர் மூன்றைப் பார்த்துவிட்டு நர்லாவதைப் பார்க்கப் போன போது அவர்கள் சரப்பிட வந்தார்கள். மணியம் பேப்பரை மடித்து வைத்து விட்டு அவனும் அவர்களோடு சரப்பிட உட்கார்ந்தான். சரப்பிட்டு முடிந்ததும் எல்லோரும் வேலைக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

காலையில் வேலைக்கு எந்த நேரத்திற்குப் போகிறார் களோ அந்த நேரத்திலிருந்து பகல் பன்னிரண்டு வரை ஒரே வேலை. பன்னிரண்டிலிருந்து இரண்டு மணி வரை சின்ன விடுமுறை. அதன் பின் இருட்டும் வரை ஒரே வேலை... வேலை தான்.

வேலை துரிதமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. சுரங்க அமைப்பில் பத்தலைத் தோண்டிக் கொண்டு போனார்கள். முதலில் கிணறு தோண்டுவது போல் ஆறு அடி அகலத்தில் இருபத்தைந்து அடி ஆழத்தில் தோண்டினார்கள். அதிலிருந்த மண்ணையெல்லாம் வெளியே குவித்து வைத்தார்கள். பிறகு அதன் அடியில் சுரங்கம் தோண்டினார்கள். அதன் அகலமும் ஆறடி, உயரமும் ஆறடி. அதன் நீளம் தோண்டுபவர்களின் ஆசைக்கு ஏற்றவாறு அல்லது இள்ளம் கிடைக்கும் வரைக்கும் போய்க் கொண்டே இருக்கும். சுரங்கம் தோண்டத் தோண்ட, அதிலுள்ள மண்ணை வெளியே கொண்டு வந்து, அங்கிருந்து மேலே கயிறு கட்டியுள்ள கூடையில் கொட்டி அனுப்புவார்கள். வெளியே, மேலே உள்ளவர்கள் கிணற்றில் தண்ணீர் இறைப்பது போல் மண்ணை இறைத்துக் குவிப்பார்கள்.

இதுவரை சுரங்கம் பத்தடி தூரத்துக்கு உள்ளே ஓடியிருக்கிறது.

சுரங்கம் வளர வளர, சுரங்கத்தின் மேல் பகுதியையும் இரண்டு பக்கங்களையும், காட்டுத் தடிகளால் சரிந்து விழாமல் இருக்க கட்டிக்கொண்டு போனார்கள். அதாவது கொங்ரீட் போட்டுச் சிமிந்து போடுவது போல். அப்போது தான் பாதுகாப்பாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் பயங்கரம் தான். மண் சரியுமே!

சுரங்கம் வெட்டும் போது சில இடங்களில் தண்ணீர் ஊற்றெடுத்து ஓடும். அதை இறைப்பதற்கு மோட்டார் ஓட்ட வேண்டிவரும். அது பொல்லாத வேலை. காசு கரையும்

வேலை. ஆனால் இங்கே அந்த வேலையே இல்லை. இவர் களுடைய அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ! தண்ணீர் பெரிதாக ஊற்றெடுக்கவில்லை. காலை நனைப்பது போல் ஆங்காங்கே ஊறியது. அதுவும் சில நேரங்களில்...மற்றபடி தண்ணீரே இல்லை.

சுரங்கத்தின் உள்ளே தண்ணீர் இல்லாதது பேரல் வெளிச்சமும் இல்லை. ஒரே இருட்டுதான். இந்த இருட்டைப் போக்குவதற்குத்தான் ஐந்தடிக்கு ஒரு மெழுகுவர்த்தியைச் சுரங்கத்தில் பற்ற வைத்திருந்தார்கள். அதன் வெளிச்சத்தில் தான் உள்ளே போகிறார்கள், வருகிறார்கள், மண்ணை அள்ளிக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

இப்படியெல்லாம் தோண்டுவதற்கு அரசாங்கம் லைசென்ஸ் கொடுக்கவே இல்லை. இது தெரிந்தால் லைசென்ஸை ரத்துச் செய்வதோடு தெண்டமும் அடிப்பார்கள். ஆனால் இதெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. இங்கே எல்லோருமே இப்படியும் தோண்டிப் பார்ப்பார்கள், கடைசி முயற்சியாக. இப்படி தோண்டி இருந்ததை இழந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். பொதுவாக இந்தத் தொழிலில் உழைப்பை விட அதிர்ஷ்டத்திற்குத்தான் இடமுண்டு என்று சொல்ல வேண்டும். உழைப்பிற்கு முதலிடம் என்றால் மணியத்திற்கு எப்போதோ மாணிக்கக் கற்கள் கிடைத்திருக்க வேண்டும். அவனும் அவர்களும் உழைக்காத உழைப்பா? அதற்கே பலன் இல்லையென்றால் அவனுக்கு அதிர்ஷ்டம் இல்லையென்று தான் சொல்ல வேண்டும். இப்போதுகூட அதிர்ஷ்டத்தை நம்பித்தான் சுரங்கம் தோண்டினான்.

ஒரு நாள் நொண்டிமுத்து தேத்தண்ணி கொண்டு வந்தான். காலைத் தேத்தண்ணி. மணியம் சுரங்கத்தின் உள்ளே இருந்தான். மற்றவர்கள் வெளியே இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் தேத்தண்ணி ஊற்றிக் கொடுத்து விட்டு மணியத்திற்குக் கிளாஸில் ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு

சுரங்கத்துள் போக நினைத்தான். பிறகு தேத்தண்ணியை மேலேயே வைத்துவிட்டு 25 அடி ஆழத்தில் துணிந்து இறங்கி, சுரங்கத்தின் உள்ளே நொண்டி நொண்டி நடந்து போனான். பயங்கரமான ஒரு பயணம் இது என்று அவன் மனம் நினைத்தது. பயந்து நடுங்கிக் கொண்டே போனான். உள்ளே மெழுகுவர்த்திகள் வெளிச்சம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. சில இடத்தில் மெழுகுவர்த்தி எரிந்து கரைந்து போயிருந்தது. அங்கெல்லாம் இருட்டு நிறைந்திருந்தது. அந்த இடத்தில் தடவிப் பார்த்தபடி போனான். புதிய உலகத்திற்குப் போவது போன்ற உணர்வு அவனுக்கு.

மணியம் உள்ளே ஆகக் கடைசியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். மண்ணை இடித்துத் தள்ளும் சத்தமும் கற்பாறைகளை உடைக்கும் சத்தமும் கேட்டன. நொண்டி முத்து குரல் கொடுத்தான் : “மணி! மணி!...” அவனுடைய குரல் சுரங்கப் பகுதியெங்கும் எதிரொலித்தது.

மணியம் வேலையைப் போட்டுவிட்டு, “யாரு! முத்தர்... வாங்க! இதுக்குள்ள எப்புடி ஷந்தீங்க?” என்று கேட்டான்.

“என்னா கஷ்டம்? ஒன்னய பாக்கணும்னு நெனைச்சேன். வந்திட்டேன். ஒனக்குத் தேத்தண்ணிகூடக் கொண்டு வந்திருக்கேன். என் கால் சரியில்ல... இல்லரட்டி அதையும் இங்க கொண்டு வந்து குடுப்பேன். கால் சரியில்லியே!”

தேத்தண்ணி குடிக்க மணியத்தைக் கூப்பிட்டான் நொண்டிமுத்து. மணியம் சரி என்பது போல் நடக்க ஆரம்பித்தான். நொண்டிமுத்து அவன் பின்னால் நடந்து கொண்டே பேசினான். “இப்புடித் தனியா வேல செய்ய பயமா இருக்காதர் மணி?”

மணியத்திற்குச் சந்தேகம், நொண்டிமுத்துவா கேட்கிறான்? கேட்கட்டும். “பயமா? என்னா பயம்? ஒரு காலத்தில பயந்தேன். இப்ப பயம்னா என்னான்னு கேக்குது என்

நெஞ்சம்...பொறக்கும்போது தனியாதர்ன பொறந்தேர்ம். சாகிற நேரமும் தனியாதான் சாகணும். இடையில தனிமை என்ன கஷ்டமா?"

"அட...நீ ஒண்ணு. நா என்னமோ கேட்டேன். நீ என்னமோ பதில் சொல்ற? சரி, இந்த மொறையாவது சான்ஸ் படுமா?" ஆசையுடன் கேட்டான்.

"சான்ஸ் படணும். நாங்களும் கஷ்டப்பட்டு வேல செய்யிரோம். வேலயும் வேலான வேல இல்ல. நீங்க தான் பாக்கிறீங்களே? எம்புட்டு கஷ்டப்படுரோம்னு. ஆனா கடவுள் தான் கண் தொறந்து நம்மளைப் பாக்கறான் இல்ல..."

"ம்! ம்! இந்த மொறை சான்ஸ் படும்னு நம்பிக்கை இருக்கு. அப்புடி சான்ஸ் பட்டா கொஞ்ச பணத்தில ஒரு தொழில் செய்யலாம்னு இருக்கேன். எத்தன நாளைக்கி தான், எத்தன மாசம் தான், எத்தன வருசம்தான் இந்தக் காட்டுல வேல செய்யிறது! என் பொடியன்கூட நா வீட்டுக்குப் போற நேரமெல்லாம் என்னப்பா வர்ங்கிட்டு வந்தேனு கேப்பான். நா ஒண்ணுமில்லேன்னு கைய விரிப்பேன். அப்ப அவன் சொல்வான் : 'எந்த நாளும் வேலைக்கி போறீங்க... எந்த நாளும் சும்மா வர்ரிங்க...சம்பளம் எங்கே'ன்னு கேப்பான். அவன் கேக்கிறது சரிதான். தெனம் அத்த கூலிக்கி வேல செஞ்சிருந்தா கூட தெனம் கையில ஏழெட்டு ரூபா இருக்கும். இங்க வந்து ஒண்ணுமே கிடைக்கல்ல. தின்னது தான் மிச்சம்..."

நொண்டி நொண்டி நடக்கின்ற நொண்டி முத்துவுக்குக் கூட இதயத்தில் இந்த வயதிலும் சில கனவுகள் இருக்கத் தான் செய்கின்றன. அந்தக் கனவுகளின் உருவங்கள் தான் அவன் பேசிய வார்த்தைகள்.

மணியம் அவனுக்குத் தைரியம் சொன்னான். "பயப்படாதீங்க. இந்தத் தடவை சான்ஸ் படும். எந்த நாளும்

இப்புடி தோண்டுறது எனக்கு மட்டும் ஆசையா? நானும் ஒங்களமாதிரி தான், காசு கெடைச்சோன்ன தொழில் செய்யலாம்னு இருக்கேன். அதை மகளையும் கட்டலாம். தம்பிமார்களையும் படிக்க வைக்கலாம்.”

இருவரும் மேலே வந்தார்கள். மணியத்திற்கு நொண்டி முத்து தேத்தண்ணி ஊற்றிக் கொடுத்தான். மணியம் நன்றி உணர்வுடன் அதை வாங்கிக் குடித்தான். இந்த விவயிலில் இவ்வளவு தூரம் நடந்து, அதுவும் ஊனக் காலுடன் நொண்டி நொண்டி நடந்து வந்து கொடுக்கிறானே. அதற்காகவாவது நன்றி உணர்வுடன் இருக்கத்தானே வேண்டும்! இப்படிச் செய்ய வேண்டியது அவனுடைய கடமையாக இருந்தாலும் அதையும் பொறுப்புடன் அன்புடன் செய்கிறானே! நொண்டிமுத்து வாடிக்குத் திரும்பினான்.

மணியமும் மற்ற எல்லோரும் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். மணியம் சுரங்கத்தில் வேலை செய்தான், அவனுக்குத் துணையாக சிரிசேன வேலை செய்தான். அவன் சிங்களவனாக இருந்தாலும் மணியத்திற்கு நிரம்ப பிடித்திருந்தது. சொன்ன வேலையைச் செய்வான். நம்பிக்கையானவன், கஷ்டப்பட்டு உழைப்பான். ஆனால் சிரிசேனவை முதலாளிக்கு முதலில் பிடிக்கவே இல்லை. சகாயம் இருக்கும் போதே அவனைப் போகச் சொல்வோம் என்று தான் சொன்னார். சகாயம் அதை விரும்பவில்லை. மணியத்திடமும் அதையே சொன்னார். மணியமும் விடவில்லை. “அவன் இருந்திட்டுப் போகட்டும். நீங்க சொல்றமாதிரி கெட்டவன் இல்ல. சிங்களவனா இருந்தாலும் நல்லவன். இருக்கட்டும். நா பாத்துக்கிறேன்...” என்று சொன்னான். முதலாளி அதற்குப் பிறகுதான் சிரிசேனவை வேலைக்கு வைத்துக்கொண்டார்.

வேலை செய்து கொண்டே சிரிசேனவிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான் மணியம். அவன் பாஷையிலேயே பேசிப்

பார்த்தான். “சிரிசேன, தீ எங்களோட தமிழ் ஆள்களோட வேல செய்யிறதை நங்கட ஆளுக ஏசமாட்டாங்களா? ஏதும் சொல்வாங்களே!”

சிரிசேன சூடாகப் பதில் சொன்னான். “அவங் என்னா நம்மள்கு சொல்றது, கள்ளப்பயல்க...கையில காசு இருந்தா மச்சான் சொல்றது. காசு இல்லாட்டி பேசமாட்டாங். நா இங்க வேல செஞ்சா அவனுக்கு என்ன? நமக்கு எல்லாம் ஒண்டு. தமிழ் ஆளும் வேணும். சிங்கள ஆளும் வேணும். முஸ்லீமும் வேணும். நம்மட தாத்தாவுக்கு யாவாபாரம் செய்ய சொல்லித் தந்தது ஒரு தமிழ் ஆள். அவங் இந்தியா போட்டான். அவங் நல்ல மனுசன். சொல்லித் தந்தது. இவங் கெட்டவன் சொல்லித் தரவே இல்லதானே! இவன் என்ன சொல்றது? நாங் எங்கயும் வேல செய்யிறது.”

மணியம் அவனை மனமகிழ்வுடன் பார்த்தான். தன் மனதின் உள்ளே பேசிக்கொண்டான். ‘இவனைப் போல் எல்லோரும் இருந்தால் பிரிவுகளே இருக்காது. உறவுப் பாலம் அமைக்கலாம். இவனும் நானும் இணைந்து தொழில் செய்கிறோம். இவனுக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு இருக்கிறது, இங்கே இணைந்து வேலை செய்ய? எல்லாவற்றுக்கும் மனம் தான் காரணம். இவன்தான் களங்கம் இல்லாத தன் உள்ளத்தைக் காட்டி விட்டானே! இதற்குமேல் என்ன அத்தாட்சி வேண்டும்?’

சிரிசேன தோள் கொடுத்து, கை கொடுத்து மணியத்திற்கு உதவினான்.

மறுநாள் வேலைக்கு வந்தபோது சிரிசேன மணியத்திடம் தான் கண்ட கனவைச் சொன்னான். “நேத்து ராத்திரி நாங்கனவு கண்டது...அதில நீங்க கல்யாணம் கட்டுற மாதிரி கண்டது. நீங்க நல்லா இருந்தது. ரெண்டு பேரும் சிரிச்சது. ஜோடி நல்லங்...”

மணியம் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். 'ஓ! இவன் என்னைப் பற்றிக் கனவு கண்டிருக்கிறானே! இவனுக்குத்தான் என் மீது எத்தனை பாசம்?'

திடீரென்று சிரிப்பும் சிரிப்பில் ஏற்பட்ட உற்சாகமும் மறைந்தது. எண்ணங்கள் விரிந்தன. அதையின் நினைவு தான் இப்போது அவனுக்கு. அதனால்தான் இந்த துயரம். அதை என்ன சொல்வானோ? சொன்ன மாதிரி செய்து விடுவானோ என்று பயந்தான். ஆனால் அதை தனக்கு விரோதமாகச் செய்ய மாட்டான் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் அவனிடம் இருந்தது. ஆனாலும் அவன் தவித்துக் கொண்டு தான் இருந்தான்.

16

சுரங்கம் கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து அடி ஆழத்திற்கு வளர்ந்து விட்டது. அதற்குமேல் தோண்ட வேண்டியதில்லை என்று மணியம் சொல்லிவிட்டான். சுரங்கத்தின் கடைசியில் 'இள்ளம்' தெரிந்ததால் இனி 'பத்தல்' தோண்ட வேண்டிய தில்லையென்றும் 'இள்ளம்' தான் உடைக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லி விட்டான்.

மணியத்திற்கு ரொம்ப சந்தோஷம். 'ம்! இனிமே என்னா, கொஞ்சநாள் வேல்தான். இள்ளம் கண்டாச்சி. இனி சின்ன பூஜை வைச்சி இள்ளம் ஓடைக்க வேண்டியதுதான் ஓடைச்ச இள்ளத்தைக் களத்தில் கொட்டணும். பொறகு அதை கூடையில அள்ளி ஆத்தில கழுவி பாக்கணும். அதுக்குப் பொறகு...'

அதை நினைத்தே பார்க்கமுடியவில்லை அவனால். ஒரே சந்தோஷம்...! ஒரே மகிழ்ச்சி! ஒரே இன்பம்! அதன் பின்னர் மாணிக்கக் கல் கிடைக்கும். அப்புறம் என்ன! கைநிறைய காசு கிடைக்கும். தலை நிமிர்ந்து நடக்க வேண்டியதுதான். அதையைக் கண்டு பேசி லச்சிமியைக் கட்டிக்கிறேன் என்று

சொல்ல வேண்டியதுதான். அப்பாவிடம்? 'மாசக்கணக்கர் செறைச்சியே, என்னர் சம்பாரிச்சன்னு கேட்டாரே' அதற்கும் பதில் சொல்ல வேண்டியதுதான்!

மணியத்தின் நெஞ்சில் எண்ணங்கள் விரிந்தன. அதைப் போலவே நொண்டிமுத்து, சின்னத்தம்பி, சிரிசேன, காதர், கேட் கருப்பையர் ஆகியோரின் நெஞ்சிலும் எண்ணங்கள் விரிந்தோடின. ஓ! அந்த உலகத்தில் உள்ள இந்த மனிதர்கள் எண்ணங்களில் மிதந்தார்கள்... இப்போது! ஓ! விலை மதிப்பில்லாத உழைப்பைக் கொட்டிவிட்டு. அதற்குப் பலனோ பெறுமதியேர் நிச்சயம் கிடைக்குமென்ற உறுதி இல்லை, இவர்களுக்கு. அதற்குப் பதிலாக இவர்களுக்கு ஆயிரம் கனவுகள்! மனித வாழ்க்கையே ஒரு கனவு... அதிலும் ஏழைகள் வாழ்வு கரையும் கனவு! அந்தக் கனவிலும் இவர்களுக்கு ஓர் கனவு இந்த உலகத்தில்.

மணியம் 'இள்ளம்' உடைக்க வைக்கின்ற பூஜைக்கு வரச் சொல்லி முதலாளிக்குக் கடிதம் போட்டிருந்தான். அதற்குப் பதில் உடனே கிடைத்தது. முதலாளி அன்றைய தினம்தான் ஒரு முக்கிய பயணம் போக இருப்பதால் வர முடியவில்லை என்று எழுதி, மணியத்தையே பூஜை செய்யச் சொல்லி நல்ல நாள், நல்ல நேரம் எல்லாம் எழுதி அனுப்பிவிட்டார்.

மணியம் 'மள' 'மள' வென்று வேலைகளைக் கவனித்தான். இதற்கிடையில் லச்சிமி கடிதம் போட்டிருந்தாள். அதில் பழைய பல்லவிதான். வேலு இன்னும் வரவில்லையாம். அதை 'டவுண் முதலாளியை மாப்பிள்ளையார்க்கப் பேர்றேன்...' என்று சொல்லுகிறாளாம். கூடிய சீக்கிரம் வரலாம் என்று எழுதியிருந்தாள். மணியம் அதற்கு, 'வெரசா நா வர்றேன். எல்லா வேலையும் முடிஞ்சிகிட்டு வருதே!' என்று பதில் எழுதிப் போட்டான். பிறகு வேலைகளைக் கவனித்தான். வேலை எவ்வளவு சீக்கிரம் முடிகிறதோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக எல்லாமே முடியும் தானே!

முதலாளி குறித்து அனுப்பிய நல்ல நாளில் நல்ல நேரத்தில் நெண்டிமுத்துவின் உதவியுடன் பொங்கல் வைத்துப் பூஜை செய்தார்கள். 'காக்கா'வுக்குச் சோறு வைத்தார்கள்.

முதன் முதலில் இள்ளங்கூறை சுரங்கத்தின் உள்ளே கொண்டு போய் மணியம் இள்ளத்தை உடைக்க ஆரம்பித்தான். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் வேலை செய்தார்கள்.

'இள்ளம் உடைக்க ஆரம்பித்து இரண்டு நாள் சென்றிருக்கும். அன்று இரவு பெரிய மழை பெய்தது. இந்த நேரத்தில் மழையை யாரும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எல்லோரும் தவித்தார்கள். மழையைச் சாதாரண மழை என்று சொல்ல முடியவில்லை. பலத்த மழை. அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும்...பலத்த மழை, பேய் மழை...

வாடிக் கூரைக்கு ரப்பர்சீட் போட்டும் உள்ளே சொட்டு சொட்டாக ஒழுக ஆரம்பித்தது. மணியம் தவித்தான். "இப்படி மழை பெய்தால் வேலையே செய்ய முடியாது. சுரங்கத்தில் சரிவு ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும். கடவுளே, நீதான் காப்பாத்தணும். இப்பத்தான் சரியா வர்ர மாதிரி இருக்குது. இந்த நேரத்தில் மழை பெய்யுதே.."

அன்று இரவு முழுவதும் பலத்த மழை.

காலையில் வெய்யிலடித்தது.

மணியம் வேலைக்குப் புறப்பட்டான். மற்றவர்கள் தயங்கினார்கள். நொண்டிமுத்துகூட எச்சரித்தான்.

"பூமியில் கால்வைக்க முடியல்ல, மணி அமுங்குது. வேல செய்ய முடியாது. நாளைக்குப் போங்க."

மணியம் விடவில்லை... "ஒரு நா தவறுனா ஒன்பது நா தவறும்பாங்க. அதான் இப்ப வெய்யில் அடிக்குதே! கொஞ்ச நேரத்திலே காஞ்சி போகுமே. வாங்க! வாங்க!"

எல்லோரும் போனார்கள்.

மணியத்திற்கு வேலை செய்யவேண்டும் என்ற வெறி...
 'இங்க கஷ்டப்பட்டு ஒழைச்சி வேல செஞ்சாதான் சான்ஸ்
 படும்...சான்ஸ் பட்டாதான் மனுசனாகலாம். இந்த ஓலகத்
 தில மனுசனானாதான் அங்க மதிப்பாங்க. அம்மா அப்பா
 பேசுவாங்க. அத்தை சிரிக்கும். லச்சிமி சிரிப்பா; சுந்தரம்
 ஏசமாட்டான். சான்ஸ் படணும்...சான்ஸ்...நல்ல மாணிக்கம்
 நீல நெறத்தில கெடைச்சா சான்ஸ்தான்.'

மணியத்திற்கு எப்போதோ பார்த்த மாணிக்க
 வியாபாரியின் ஞாபகம் மனதில் ஓடியது! ஓ! எவ்வளவு பெரிய
 அழகான வீடு! எவ்வளவு பெரிய அழகான கார்! மினு
 மினுப்பு உடைகள்! இந்தி படக் கதாநாயகனைப் போல் ..
 தகதகக்கும் தங்கக் கடிகாரங்கள்! இவையெல்லாம் இந்த
 உலகத்தில் அவர்கள் தேடியதுதான். மணியமும் தேடத்தான்
 வந்திருக்கிறான். கிடைக்க வேண்டுமே! ஆனால் இவன்
 அப்படிக் கேட்கவில்லை. ஒழு சின்னத் தொழில் செய்ய
 கொஞ்சம் பணம் கேட்கின்றான்.

மணியம் சுரங்கத்தின் உள்ளே போனான். மழை
 பெய்ததால் லேசாக தண்ணீர் உள்ளே ஊற்றெடுத்திருந்தது.
 உள்ளே ஒரே சகதி; கால் வைக்க முடியவில்லை. லேசு
 லேசாக அழுங்கியது. மணியம் அதைப் பொருட்படுத்த
 வில்லை. மெழுகுவர்த்திகளைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு
 போனான்.

ஒரு இடத்தில் மெழுகுவர்த்தியைப் பற்ற வைத்தபோது
 திடீரென்று லச்சிமியின் நினைவு மனத்தில் வெளிச்சம்
 போட்டது.

"நா ஒங்களையே நெனைச்சிட்டு இருக்கேன். நீங்கதான்
 பேசாம இருக்கீங்க. கலுகங்கையில போயி மாணிக்கம்
 தேடுறீங்க! இங்க ஒங்கள தேடிக்கிட்டு நா இருக்கேன்..."
 லச்சிமிதான் கூறினாள்.

மணியம் அப்போது சிரித்தான், பிறகு பேசினான்...
‘அதைத்தான் பாத்துகிட்டிருக்கேன்.’

“ஆமா...பார்க்கிறீங்க! பார்த்தா போதுமா?”

“ஆமா...என்னதான் செய்யணும்?” மணியம் கண்களைச் சிமிட்டினான்.

அப்போது லச்சிமியின் முகத்தின் அழகைச் சொல்ல வேண்டுமே! ஓ...அவள் முகத்திலும் இத்தனை அழகு, கவர்ச்சி இருக்கிறதா? ஒரு மலர் பூத்தது போல் அவள் முகத்தில் சிரிப்பு! மணியத்தால் அதை மறக்கவே முடியவில்லை.

மெழுகுவர்த்திகளைப் பற்ற வைத்தான். கையில் ‘இள்ளங்கூறு’ இருந்தது. மற்றவர்கள் வெளியே வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். மணியம் உள்ளே இள்ளம் உடைத்துக் கொண்டிருந்தான். தன் முழுப் பலத்தையும் கொடுத்து உடைத்துத் தள்ளினான்.

நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நொண்டிமுத்து தேத்தண்ணியோடு வருகிற நேரம் இது...!

சுரங்கத்தின் உள்ளே மணியம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று ஒரு சத்தம்...சரிவு...ஓ! அவன் இருந்த இடத்தில் உள்ள சுரங்கம் அப்படியே இடிந்து அவன் மீது விழுந்துவிட்டதே...உண்மைதானா? உண்மைதான்!

மணியம், “அய்யோ...அம்மா...காப்பாத்துங்களேன்” என்று கத்தினான். அவனுடைய குரல்கூட வெளியே வரவில்லை. அதைக்கூட மண் மூடிவிட்டதே!

வெளியே இருந்தவர்கள் துடித்தார்கள். சுரங்கமே விழுந்துவிட்டதே! சுரங்கத்தைக் காணவில்லை. சின்னத் தம்பி, காதர், சிரிசேன, கேட் கருப்பையா எல்லோருமே “மணி...மணி...” என்று சத்தம் போட்டார்கள். அந்தச் சத்தம் பயங்கரமாக ஒலித்தது!

நொண்டிமுத்து வந்தான். அவனிடம் சொன்னார்கள். அவன் தேத்தண்ணிக் ‘கேத்’ தலைக் கீழே போட்டுவிட்டு, தலையில் அடித்துக் கொண்டு ஒப்பாரி வைத்தான்... “மணி! எங்க இருக்கிற’ சுருக்கா வந்திரப்பா...கடவுளே...ஒனக்கா இந்த கதி வந்திச்சி? காலையில கூடச் சொன்னேனே போகர் தேன்னு கேட்டியா? வெய்யில் அடிச்சா சரியாப் போகும் னியே...? இப்ப இப்புடி ஆயிருச்சே?”

“ஓ”வென்று அழுதான். பூமியைப் பார்த்து ஒப்பாரி வைத்தான்.

“எல்லாத்துக்கும் மாணிக்கம் குடுத்தே; கண்டவன்லாம் மாணிக்கம் எடுத்தான். நாங்க வருசக் கணக்கில ராவு பகலா கஷ்டப்பட்டு மாணிக்கம் ஒண்ணு கேட்டோம். அதை தராம நம்ம மாணிக்கத்தை எடுத்துக்கிட்டியே! கடவுளே, ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிற?”

அக்கம் பக்கத்திலுள்ள வாடிகளில் உள்ளவர்கள் ஓடி வந்தார்கள்...

அவர்களில் ஒருத்தன் சொன்னான். “சொரங்கமே தெரியலியே! இப்ப ஆள் எந்த இடத்தில இருந்திச்சினு சொல்ல முடியாதே! தேர்ண்டினா எல்லா எடத்தையும் தேர்ண்டணுமே! அதுவரைக்கும் ஆள் உசுரோட இருக்குமா? இப்படித்தான் முந்தி ஒரு சொரங்கம் இடிஞ்சி ஆள் தப்பலே!”

256 அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்

“மணி உசரோட வந்தார்தான் இனி இந்த ஊர்ல வேல செய்வேன், இல்லாட்டி இந்த ஊரே வேணாம்...” நொண்டிமுத்து சொன்னான். அவனைப் போலவே சிரிசேன, சின்னத்தம்பி, காதர், கேட்கருப்பையா எல்லோரும் சொன்னார்கள். “நாங்க மட்டும் இங்க இருக்கப் போறோமா? மணி இல்லாம...இந்த ஊரே வேணாம்!”

அந்த உலகமே கசந்தது அவர்களுக்கு.

அதே நேரத்தில் தோட்டத்தில் மணியத்தின் காம்பராவில்...

ஒடிப்போன வேலு திரும்பி வந்திருந்தான்.

அவன் மெலிந்து போய் ஆளே மாறிவிட்டான். அவனுடைய அம்மா, “இப்பவாவது வந்தானே வேலு! எப்புடி மெலிஞ்சி போயிட்டான்! அவன் அடிச்சான்னா அப்புடி ஓடணுமா? அவன் தான் புத்தி கெட்டவன் அடிச்சான்னா நீ ஏண்டா ஓடுற? அவன் கெடக்கிறான்...! நீ வா! அவரு பெரிய மனுசன்! கல்லு தோண்டிராராம் கல்லு...!” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

காம்பராவில் உள்ள பிள்ளைகள் எல்லோரும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

718500

156905

யோது சன நூலகம்
மாழ்ப்பாணம்.

'மாத்தளை சோமு' என்ற புனை பெயரில் எழுத்துலகில் நுழைந்த மு. சோமசுந்தரம் சிறுகதைகள் மூலம் இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் நன்கு அறிமுகமானவர். 1967-ஆம் ஆண்டு துணுக்குகள், கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கிய இவர் சிறுகதைகள் மூலம் தமது இலக்கியத்தை விரிவுபடுத்தினார். இவரது முதல் சிறுகதை 'தினபதி'யில் பிரபல எழுத்தாளர் அமரர் எம்.எஸ்.எம். ராமையா

அறிமுகத்தில் பிரசுரமாயிற்று. அதனைத் தொடர்ந்து வீரகேசரி, சிந்தாமணி, தினகரன், சிரித்திரன், மாணிக்கம் ஆகிய இலங்கை இதழ்களிலும், தமிழக சஞ்சிகைகளான கலைமகள், கணையாழி, கல்கி, குங்குமம், சுபமங்களா, இந்தியா டுடே (தமிழ்), ரத்னபாலா, தீபம் ஆகியவற்றிலும் இவரது சிறந்த கதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

இலங்கையின் முன்னணி நாளிதழான 'வீரகேசரி'யும் மலையக எழுத்தாளர் மன்றமும் இணைந்து நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது சிறுகதையான 'எல்லை தாண்டாத அகதிகள்' முதல் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டது. இலங்கைத் தமிழ் கதைஞர் வட்டம் இவரது கதைகளுக்குப் பரிசளித்துள்ளது.

1981-இல் 'தோட்டக்காட்டினிலே' என்ற சிறுகதை தொகுதியை இவரே தொகுத்து வெளியிட்டு மலையக இலக்கியத்தில் புதிய சரித்திரத்தைத் தொடங்கினார்.

மதுரை மீனாட்சி பதிப்பகம் இவரது 'நமக்கென்றொரு பூமி', 'அவன் ஒருவனல்ல' ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டது. இவர் தொகுத்த சிங்கள விகடகவியான அந்தரேயின் விகட கதைகளை அதே பதிப்பகம் 'இலங்கை நாட்டுத் தெனாலிராமன் கதைகள்' என்ற பெயரில் வெளியிட்டது.

தனது எழுத்துப் பணி மனிதனை மனிதனாக்கி, மனிதத்துவத்தை உயர்த்துவதோடு அடக்கப் பட்டவர்களின் குரல்களைப் பிரதிபலிக்கவுமே தொடங்கப்பட்டது என்று தெரிவிக்கும் இவர் 1986-இல் ஆஸ்திரேலியாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்தும் தமது எழுத்துப் பணியைத் தொடர்ந்து வருகின்றார்.

தமிழ்க் குரல் பதிப்பகம்